

*С обич
към всички,
които пътуват в непознаваемото.*

МАГИЧЕСКИЯТ ПРЕХОД

Тайша Абелар

ПРЕДГОВОР

от Карлос Кастанеда

Тайша Абелар е една от трите жени, обучавани специално от няколко магьосници в Мексико под ръководството на дон Хуан Матус.

Описвал съм години наред своето обучение при него, но никога не съм писал нищо специално за тази група, на която е член Тайша Абелар. Имаше негласна уговорка между всички, които бяха под настойничеството на дон Хуан, че за тях няма да се говори нищо.

Повече от двадесет години ние спазвахме това споразумение. И макар че бяхме работили и живели в тясна близост, ние никога не бяхме разговаряли помежду си за личните ни изживявания. Всъщност никога не бе имало възможност да споделяме какво по-конкретно бе правил с всеки от нас дон Хуан или останалите магьосници от неговата група.

Това положение не се дължеше само на присъствието на дон Хуан. След като той и групата му напуснаха света, ние продължихме да го спазваме, защото нямахме никакво желание да използваме енергията си, за да преразглеждаме което и да било от предишните споразумения. Насочвахме цялото време и енергия, с които разполагахме, към това да затвърдим в себе си нещата, на които дон Хуан така старателно ни бе обучавал.

Дон Хуан ни бе обучавал на магия като прагматично усилие, посредством което всеки от нас може да възприема енергията непосредствено. Той бе твърдял, че за да възприемаме енергията по този начин, ние трябва да се освободим от нормалната си способност за възприятие. И задачата да се освободим и да възприемаме пряко енергията изискваше всичките ни способности и време.

Схващането на магьосниците е, че параметрите на нормалното възприятие са ни били наложени като част от нашата социализация, не насила, естествено, и все пак като нещо задължително. Един от аспектите на тези задължителни параметри е интерпретационната система, с която сетивните данни се преработват в смислови единици и социалният ред се представя като интерпретационна структура.

Нормалното ни функциониране в рамките на социалния ред изисква сляпо и предано придържане към всичките му правила, като никое от тях не допуска възможността за непосредствено възприятие на енергията. Дон Хуан например твърдеше, че е възможно да се възприемат човешките същества като енергийни полета, наподобяващи големи, заоблени яйца с белезникаво сияние.

За да можем да постигнем разширяване на възприятието, ние имаме нужда от вътрешна енергия. Затова проблемът да се открие достъп до вътрешната енергия, за да може да се използва тя за изпълнението на тази задача, е ключов въпрос за учениците на магьосниците.

Обстоятелства, присъщи на нашето време и място, позволиха сега на Тайша Абелар да пише за своята подготовка, която беше подобна на моята, но все пак с доста различия. На нея писането й коства доста време, защото тя първо трябваше да усвои магическите средства за писане. На мен самият дон Хуан Матус ми бе възложил задачата да пиша за неговото магическо знание. И той самият бе определил нагласата, с която да изпълня тази задача, като ми каза: „Не пиши като писател, а като магьосник.“ Той имаше предвид, че трябва да го правя в това състояние на повишено осъзнаване, което магьосниците наричат *сънуване*. На Тайша Абелар й костваше много години да усъвършенства своето сънуване до степен да го превърне в магическо средство за писане.

В света на дон Хуан магьосниците в зависимост от основния си темперамент се делят на два взаимно допълващи се вида: *сънувачи* и *прикривачи*. Сънувачи са тези магьосници, които имат вродената способност да навлизат с лекота в състояния на повишено осъзнаване, като

контролират сънищата си. Тази способност се развива с трениране в едно изкуство — изкуството на сънуването. Прикривачи, от друга страна, са тези магьосници, които по рождение са предразположени да боравят с факти и са способни да навлизат в състояния на повишено осъзнаване, като манипулират и контролират собственото си поведение. Обучението при магьосници превръща тази естествена способност в изкуство на *прикриването*.

И въпреки че всеки член от групата магьосници на дон Хуан познаваше напълно и двете изкуства, те все пак се разпределяха към единия или другия вид. Тайша Абелар беше в групата на *прикривачите* и обучена от тях. Книгата ѝ носи белезите на нейната изумителна подготовка като прикривач.

страктния полет", защото представлява реене от страната на конкретното, физическото към страната на разширеното възприятие и безличните абстрактни форми.

Тези магьосници проявиха интерес да ме подготвят за извършването на този абстрактен полет, за да мога да се присъединя към тях в основните им занимания.

За мен университетското обучение се превърна в съставна част от подготовката ми за магическия преход. Водачът на групата магьосници, с която бях свързана, *нагуалът*, както го наричат, беше личност с подчертан интерес към задълбочени академични знания. Затова всички, които бяха под неговите грижи, трябваше да развиват способността за абстрактно, ясно мислене, което може да се придобие само в съвременния университет.

Като жена аз бях дори повече задължена да изпълня това изискване. Поначало жените още от ранно детство са възпитавани да зависят от мъжете, членове на нашето общество, за да могат изобщо да си представят и подхванат някакви промени. Магьосниците, които ме обучаваха, имаха много твърдо мнение в това отношение. Те смятаха, че е абсолютно необходимо жените да развиват интелекта си и да разширяват способността си за анализ и абстракция, за да могат по-добре да схващат света около себе си.

Подготовката на интелекта освен това е чиста проба магьосническа уловка. Като държат преднамерено ума зает с анализ и разсъждения, магьосниците са свободни да изследват безпрепятствено други области на възприятие. С други думи, докато рационалната страна е заета с формалните изисквания на академичното изследване, енергетичната или нерационалната страна, която магьосниците наричат „двойника“, се заема да изпълнява магическите задачи. По този начин е по-малко вероятно, че подозрителният и аналитичен ум ще се намесва или дори забелязва какво става на ирационалното ниво.

Като противовес на академичното ми развитие беше разгръщането на способността ми за осъзнаване и възприятие: двете заедно развиват цялостното ни същество. Работейки заедно като едно цяло, те ме изведоха от този възприеман като даденост свят, в който съм родена и за който съм социализирана като жена, и ме въведоха в нова сфера на по-големи способности за възприятие от тези, които бе натрупал в мен нормалният свят.

Това не означава, че обвързването ми със света на магьосниците от само себе си бе достатъчно, за да осигури успеха ми. Притеглянето на всекидневния свят е така силно и постоянно, че въпреки най-усърдната си тренировка, всички практикуващи се озовават отново и отново наред най-унизителен ужас, глупост и самосъжаление, сякаш нищо не са научили. Моите учители ме предупреждаваха, че аз не съм изключение. И че само непреклонна борба, минута след минута, може да противодейства на естественото ни, но затыпяващо упорство да оставаме непроменени.

След като внимателно разгледах крайните си цели, аз заедно с моята група стигнах до заключението, че трябва да опиша подготовката си, за да изтъкна пред търсещите непознаваемото колко е важно да се развива способността да възприемаме повече, отколкото с нормалното си възприятие. Това разширено възприятие трябва да бъде трезв, прагматичен,

нов начин на възприемане. То в никакъв случай не бива да бъде просто продължение на възприятието на света от всекидневния ни живот.

Събитията, които разказвам, отразяват началните етапи на подготовката ми за прикривач. Тази фаза включва прочистване на обичайния начин на мислене, поведение и светоусещане със средствата на традиционните магьоснически похвати, един от които, наречен „преглед“, трябва да приложат всички начинаещи. Като допълнение към прегледа аз бях обучена на серия практически упражнения, наречени „магически движения“, които включват различни движения и начини на дишане. И за да се осмислят и свържат тези практики, аз бях обучавана в съпътстващите ги философски обосновки и обяснения.

Целта на всичко, на което бях обучавана, бе преразпределяне на нормалната ми енергия и разгръщането ѝ по такъв начин, че да може да се използва за извънредни постижения на възприятието, които се изискват в магическата подготовка. Идеята зад тази тренировка е, че когато чрез прегледа се разградят затвърдените модели на старите навици, мисли, нагласи и чувства, човек без никакво съмнение вече е в състояние да натрупа достатъчно енергия, за да живее според новите постановки, съдържащи се в магьосническата традиция, и да си ги доказва, като възприема непосредствено една различна реалност.

1.

Бях отишла сред уникалните, покрити с лава възвишения, които заобикаляха Гран Десиерто*, в Южна Аризона и си намерих едно уединено кътче, далеч от шосето и хората, за да направя скици на ранните утринни сенки. Тъмнокъфявите зъбери заискриха, когато избухналата слънчева светлина озари върховете им. Земята около мен беше осеяна с едри порести скали, останки от лавата, стекла се от гигантското изригване на вулкана. Настаних се удобно на една скала и забравила всичко друго, потънах в работата си — нещо, което често правех сред това сурово, красиво място. Тъкмо бях скицирала възвишенията и падините на далечната планина, когато забелязах, че една жена ме гледа. Безкрайно досадно ми стана, че някой смущава усамотението ми. Направих всичко възможно да не ѝ обръщам внимание, но когато тя се доближи да погледне работата ми, обърнах се ядосано към нея.

Високите ѝ скули и дългата до раменете черна коса ѝ придаваха евроазиатски вид. Кожата ѝ беше гладка и кремава, затова беше трудно да се прецени възрастта ѝ; можеше да е на която и да било възраст между тридесет и петдесет години. Беше може би пет сантиметра по-висока от мен, тоест — към един и седемдесет и пет, но поради снажното си телосложение изглеждаше двойно по-висока. И заедно с това черният копринен панталон и източният жакет ѝ стояха изключително добре.

Направиха ми впечатление очите ѝ — зелени и искрящи. Тъкмо този дружелюбен блясък изпари раздражението ми и се чух да ѝ задавам празния въпрос:

— Някъде наблизо ли живеете?

— Не — отговори тя. — Пътувам към Съединените щати през граничния пункт в Сонойта. Спрях да се поразтъпча и се озовах на това безлюдно място. Така се изненадах да видя някого тук, толкова далеч от всичко, че не можах да се съдържа да не се натрапя. Нека да се представя. Казвам се Клара Грау.

Протегна ми ръка, аз я поех и без най-малко колебание ѝ разказах, че когато съм се родила, са ме кръстили Тайша, но по-късно родителите ми решили, че това име не е достатъчно американско, и започнали да ме наричат Марта, на майка ми. Ненавиждах това име и предпочетох вместо него Мери.

— Колко интересно! — замислено каза тя. — Имаш три имена» и то толкова различни. Аз ще те наричам Тайша, щом това е рожденото ти име.

Зарадвах се, че тя избра това име. Тъкмо него си бях избрала и аз самата. Макар и отначало да бях съгласна с родителите ми, че името ми звучи твърде чуждестранно, от друга страна, толкова ненавиждах името Марта, че накрая приех Тайша като тайното ми име.

С рязък тон, който мигновено смекчи зад блага усмивка, тя ме обсипа с редица твърдения, замаскирани като въпроси.

— Ти не си от Аризона — започна тя.

Отговарях ѝ истината, нещо необичайно за мен, която бях толкова предпазлива с хората, особено с чужденци.

— Пристигнах в Аризона преди една година да работя тук.

— Не може да си на повече от двадесет.

— След няколко месеца ще стана на двадесет и една.

— Имаш лек акцент. Нямах вид да си американка, но не мога да засека точно каква си по националност.

— Американка съм, но като дете съм живяла в Германия — отговорих аз. — Баща ми е американец, а майка ми унгарка. Напуснах дома си, когато постъпих в колеж, и оттогава не съм се връщала, защото не искам повече да имам нищо общо с моето семейство.

— Значи не се разбираш с тях?

— Не. Отвратително се чувствах. Едва дочаках да се махна от къщи.

Тя се усмихна и кимна, сякаш ѝ беше познато чувството да искаш да избягаш.

— Омъжена ли си? — попита жената.

— Не. Нямам си никого на света — отвърнах аз с тази нотка на самосъжаление, която прозвучаваше винаги когато говорех за себе си.

Тя не направи никакъв коментар, а заговори спокойно и отмерено, сякаш искаше да ме предразположи и в същото време да ми предаде колкото може повече информация за себе си с всяко свое изречение.

Докато говореше, аз прибрах моливите в кутията си, но без да отмествам очи от нея. Не исках да ѝ оставям впечатлението, че не я слушам.

— Аз бях единствено дете, сега и двамата ми родители са починали — каза тя. — Родът на баща ми са мексиканци от Оаксака. Но по майчина линия са американци от германски произход. Те са от източните щати, но сега живеят във Финикс. Тъкмо се връщам от сватбата на една моя братовчедка.

— Вие също ли живеете във Финикс? — попитах я аз.

— Живяла съм половината си живот в Аризона и другата половина в Мексико — отговори тя. — Но през последните години домът ми е в мексиканския щат Сонора.

Започнах да си прибирам нещата в папката. Срещата и разговорът с тази жена толкова ме разконцентрираха, че днес нямаше да мога да работя повече.

— Освен това съм пътувала в Далечния изток — каза тя, като завзе отново вниманието ми.

— Там изучавах акупунктура и някои бойни и лечебни изкуства. Дори съм живяла няколко години в будистки храм.

— Наистина ли? — казах аз и се вгледах в очите ѝ. Имаше погледа на човек, който доста медитира. Бяха пламтящи и все пак спокойни. — Аз много се интересувам от Изтока —

казах ѝ, — особено от Япония. Аз също съм изучавала будизъм и бойни изкуства.

— Наистина ли? — каза тя като ехо на моето възклицание. — Бих искала да ти кажа моето будистко име, но тайните имена не бива да се разкриват, освен при подходящи обстоятелства.

— Аз ви казах моето тайно име — настоях аз, докато завързвах връзките на папката си.

— Да, Тайша, така е и това е от голямо значение за мен — отвърна ми тя подчертано сериозно. — Но сега все още е време само на запознаване.

— С кола ли сте дошла дотук? — попитах я аз, оглеждайки наоколо за колата ѝ.

— Тъкмо щях да те попитам същото — каза тя.

— Оставих колата си на около триста метра на юг, на един черен път. Вашата къде е?

— Колата ти бял шевролет ли е? — попита тя развеселено.

— Да.

— Ами моята е паркирана точно до него — разхихика се тя, сякаш беше казала нещо смешно. Изненадах се, че смехът ѝ ми подейства така дразнещо.

— Трябва да тръгвам вече — казах аз. — Много ми беше приятно да се срещнем.

Довиждане!

Поех в посока към колата ми, като си мислех, че жената ще остане да се полюбува на пейзажа.

— Нека още не си казваме довиждане — възпротиви се тя. — Идвам с теб.

Тръгнахме заедно. До моите петдесет килограма жената изглеждаше масивна като канара. Коремът ѝ беше закръглен и мощен. Тя оставяше впечатлението, че е на границата да бъде прекалено пълна, но всъщност не беше.

— Може ли да ви задам един личен въпрос, госпожо Грау? — попитах аз просто за да разчупя неловкото мълчание.

Тя спря и се обърна към мен.

— Аз не съм ничия госпожа — отсеке тя. — Аз съм Клара Грау. Можеш да ме наричаш Клара и, да, можеш да ме питаш всичко, което поискаш.

— Значи не си привърженичка на любовта и на брака

— коментирах аз като реакция на тона ѝ.

За миг тя ми хвърли страховит поглед, но мигновено го смекчи.

— Определено не съм привърженичка на робството — каза тя. — Но не само при жените. Е, и какво се канеше да ме попиташ?

Реакцията ѝ беше толкова неочаквана, че забравих какво щях да питам и се оказах в неудобното положение да съм я зяпнала.

— Какво те накара да изминеш целия път специално до това място? — попитах припряно аз.

— Дойдох тук, защото това е място, заредено с енергия — тя посочи образуванията от лава в далечината. — Тези възвишения някога са били избълвани направо от сърцето на земята, като кръв. Винаги когато съм в Аризона, аз се отбивам тук. Това място излъчва особена земна енергия. Сега позволи ми да ти задам същия въпрос: какво те накара *теб* да избереш това място?

— Аз често идвам тук. Това е любимото ми място за рисуване. — Не го казах като шега, но тя избухна в смях.

— Тази подробност решава въпроса! — възкликна тя, после продължи с по-тих тон: — Искам да те помоля да направиш нещо, което може би ще сметнеш необичайно или дори глупаво, но изслушай ме. Бих искала да дойдеш в моя дом и да ми погостуваш няколко дни.

Вдигнах ръка да ѝ благодаря и да кажа „не“, но тя настоя да премисля. Увери ме, че общите ни интереси към Изтока и бойните изкуства ще ни позволят сериозен обмен на идеи.

— Къде по-точно живееш? — попитах аз.

— Близо до град Навохоа.

— Но това е на повече от шестстотин километра оттук.

— Да, далечко е. Но там е толкова красиво и спокойно, че със сигурност ще ти хареса. — Тя замълча за миг, сякаш очаквайки отговора ми. — Освен това имам чувство, че в момента нямаш никакви конкретни ангажименти — продължи тя — и точно сега се луташ да откриеш какво да правиш. Е, а това може да се окаже тъкмо нещото, което очакваш.

Тя беше права, че абсолютно се лутах какво да правя с живота си. Току-що бях напуснала службата си като секретарка, за да се заловя отново с рисуване. Но определено няхах и най-малкото желание да гостувам в къщата на когото и да било.

Огледах се, търсейки наоколо нещо, което би ми подсказало какво да направя. Никога не съм могла да си обясня откъде ми беше дошла идеята, че човек може да получи помощ или някакъв знак от околната обстановка. Но обикновено получавах помощ по този начин. Имах една техника, която сякаш ми беше дошла от нищото, и посредством нея често откривах варианти, които дотогава не бях подозирала. Обикновено оставях мислите си да блуждаят, а аз съсредоточавах поглед в хоризонта на изток, макар че няхах представа защо винаги избирах изток. След няколко минути притихване обикновено получавах прозрение, което ми помагаше да реша какво да правя или как да реагирам в конкретна ситуация.

Втренчих поглед в хоризонта на изток, докато вървахме, и внезапно видях състоянието на живота ми да се простира пред мен като неплодна пустиня. Откровено казано, макар да знаех, че цялата южна част на Аризона, част от Калифорния и половината от мексиканския щат Сонора представляват Сонорската пустиня, никога досега не бях забелязвала колко самотна и безлюдна е тази пустош.

Нужно беше известно време, докато до ума ми достигне това разтърсващо осъзнаване, че животът ми е така пуст и неплоден като тази пустиня. Бях скъсала със семейството си, а няхах и свое собствено. Нямаше дори такива изгледи за в бъдеще. Бях без работа. Доскоро се бях издържала от едно неголямо наследство, което ми бе оставила леля ми, на която съм кръстена., но и тези средства се изчерпиха. Бях абсолютно сама на света. Необятът, който се простираше на всички страни, суров и безразличен, ме изпълни със смазващо чувство на самосъжаление. Изпитах нужда от приятел, някой, който да разчупи самотата на живота ми.

Знаех, че ще е глупаво да приема поканата на Клара и да се хвърля в една непозната ситуация, над която нямам никакъв контрол, но имаше нещо в прямотата на поведението ѝ и в нейната физическа жизненост, което пораждаше у мен едновременно и любопитство, и уважение. Улових се, че се възхищавам от нейната красота и сила, дори ѝ завиждах. Мислех си, че тя е най-поразителната и силна жена, независима, уверена в себе си, безразлична и заедно с това не беше закоравяла и бездушна. Тя притежаваше точно тези качества, които винаги бях искала да имам. Но най-вече присъствието ѝ сякаш прогонваше чувството ми за неплодие. Тя насищаше пространството около себе си с енергия, вибрации, нескончаеми възможности.

И все пак имах твърдото правило никога да не приемам покани да гостувам по къщите на хората, а още по-малко на някого, с когото току-що съм се запознала в пустошта.

Апартаментът ми в Тусан беше малък и да приема покана, за мен означаваше, че ще трябва да отвърна със същото, нещо, което не бях в състояние да направя. Известно време останах

неподвижно, чудейки се накъде да поема.

— Моля те, кажи, че ще дойдеш — настоя Клара. — За мен това би означавало много.

— Добре, мисля, че може да се отбия — казах аз неуверено, като исках да кажа точно обратното.

Тя ме погледна въодушевено и аз мигновено прикрих паниката си с радостно оживление, каквото далеч не изпитвах.

— Добре ще ми се отрази да сменя малко обстановката — казах аз. — Ще бъде едно приключение!

Тя кимна одобрително.

— Няма да съжаляваш — каза тя с тон, внушаващ доверие, който спомогна да се разсеят колебанията ми. — Ще можем заедно да практикуваме бойни изкуства.

Тя направи няколко отсечени движения с ръка, които бяха едновременно изящни и изпълнени със сила. Изглеждаше ми немислимо, че тази едра жена може да е толкова подвижна.

— Кой стил бойни изкуства по-конкретно си учила на Изток? — попитах аз, забелязвайки, че тя с лекота зае бойната поза „дълъг прът“.

— В Изтока учих всякакви стилове и все пак никой от тях по-конкретно — отвърна тя с едва загатната усмивка. — Като стигнем у дома, ще се радвам да ти ги демонстрирам.

Изминахме в мълчание останалата част от пътя. Когато наближихме мястото, където бяха паркирани колите ни, прибрах принадлежностите си в багажника и зачаках Клара да каже нещо.

— Е, да потегляме — каза тя. — Аз ще водя. Ти бързо ли шофираш или бавно, Тайша?

— По-бавно.

— Аз също. Животът в Китай ме излекува от бързането.

— Може ли да те попитам нещо за Китай, Клара?

— Разбира се. Вече ти казах, че можеш да ме питаш каквото пожелаеш, без да ми искаш разрешение.

— Ти трябва да си била в Китай преди Втората световна война. Така ли е?

— О, да. Бях там преди цял един живот. Предполагам, че ти никога не си била в самия Китай.

— Не съм. Ходила съм само в Тайван и Япония.

— Естествено, преди войната нещата бяха други — замислено каза Клара. — Приемствената линия от миналото все още беше незасегната. Сега всичко е прекъснато.

Не знам защо се побоях да я попитам какво има предвид с тази забележка и вместо това се поинтересувах колко дълго ще пътуваме до дома ѝ. Клара отговори смущаващо неопределено, предупреди ме само да съм готова за едно трудно пътуване. После с по-мек тон добави, че намира куража ми за изключително похвален.

— Да тръгнеш така безгрижно с непознат човек — каза тя, — или е крайна глупост, или страхотна храброст.

— Обикновено съм много предпазлива — обясних аз, — но този път аз изобщо не съм себе си.

Това беше истина и колкото повече се замислях за необяснимото си поведение, толкова по-несвойствено се чувствах.

— Разкажи ми, моля те, нещо повече за себе си — помоли ме тя любезно. И сякаш за да ме предразположи, приближи и застана до вратата на автомобила ми.

Отново се улових, че ѝ давам истинската информация за себе си.

— Майка ми е унгарка, но от стар австрийски род — казах аз. — Запознала се с баща ми в Англия през Втората световна война, когато двамата работели в един лазарет. След войната се преселили в Съединените щати, а по-късно заминали за Южна Африка.

— Защо са заминали за Южна Африка?

— Майка ми искала да бъде с нейни роднини, които живеели там.

— Имаш ли братя или сестри?

— Имам двама братя, с година разлика във възрастта. По-големият сега е на двадесет и шест години.

Очите ѝ бяха втренчени в мен. И с една непозната лекота аз внезапно разкрих мъчителните чувства, които бях потискала в себе си цял живот. Разказах ѝ, че съм израснала много самотна. Братята ми никога не ми обръщаха внимание, понеже съм момиче. Като бях малка, те ме връзваха с едно въженце за някой стълб, докато тичаха из двора и ритяха топка. Едничкото, което ми оставаше, беше да се дърпам на въжето и да ги гледам как се забавляват. По-късно, вече като по-голяма, хуквах да тичам след тях. Но по това време и двамата имаха велосипеди и така и не успях да ги настигна. Когато се оплачех на майка ми, обичайният ѝ отговор беше, че момчетата са си момчета и че аз трябва да си играя с куклите или да ѝ помагам из къщата.

— Твоята майка те е отглеждала по традиционния европейски начин — каза тя.

— Знам. Но това не ме утешава.

Веднъж като започнах, струваше ми се, че изобщо не можех да се спра да разказвам на тази жена за живота си. Казах ѝ, че докато моите братя пътуваха или по-късно заминаха да учат другаде, аз трябваше да си стоя къщи. Исках да имам приключения като момчетата, но според майка ми момчетата трябва да се учат да оправят леглата и да гладят дрехите. Достатъчно приключение е да се грижиш за семейство, казваше често майка ми. Жените са родени да се подчиняват. Едва не се разплаках, когато казах на Клара, че трябваше да служа на трима мъже-господари: на баща ми и на двамата ми братя.

— Звучи като цял отряд — отбеляза Клара.

— Ужасно беше. Напуснах дома си, за да се махна колкото се може по-далеч от тях — казах аз. — А и за да изживея приключения. Но и досега изобщо не съм срещала нищо радостно и въодушевяващо. Предполагам, че просто не съм била възпитана да се чувствам щастлива и жизнерадостна.

Почувствах се ужасно притеснена, че описвам живота си пред напълно непознат човек. Замълчах и погледнах Клара в очакване на реакцията ѝ, която или би облекчила притеснението ми, или би го усилила до такава степен, че да размисля и в последна сметка да не замина с нея.

— Е, изглежда, че има само едно нещо, което умееш да правиш добре и затова сигурно прибягваш непрекъснато до него — каза тя.

Помислих си, че има предвид умението ми да рисувам, но за огромно мое огорчение тя добави:

— Едничкото, което умееш, е непрекъснато да се съжالياваш.

Стиснах дръжката на вратата.

— Това не е вярно — запротестирах аз. — Коя си ти, че да го кажеш?

Тя избухна в смях и поклати глава.

— Ние с теб доста си приличаме — каза тя. — Научени сме да бъдем пасивни, раболепни и да се приспособяваме към обстоятелствата, но вътре в себе си кипим.

Ние сме като вулкан, готов да изригне, и това, което ни кара да се чувстваме още по-неудовлетворени, е, че нямаме никакви други мечти или очаквания, освен тази, че някой ден ще си намерим подходящия мъж, който ще ни измъкне от жалкото ни положение. Направо онемях.

— Е? Права ли съм? Права ли съм? — повтори тя няколко пъти. — Бъди откровена, права ли съм?

Стиснах ръце в юмруци, готова да я наругая. Клара се усмихна топло, излъчвайки сила и благоразположение, които породиха у мен усещането, че не ми е нужно да лъжа или да крия чувствата си от нея.

— Да, ти направо ме разнищи — признах си аз. Трябваше да си призная, че единственото нещо извън изкуството, което даваше смисъл на празното ми съществуване, беше смътната надежда, че някой ден ще срещна мъжа, който ще ме разбира и ще оцени колко специална личност съм.

— Може би животът ти ще се промени към добро — каза тя с обещаващ тон.

Тя се качи в колата си и ми даде знак с ръка да я следвам. Тогава се усетих, че тя изобщо не бе ме попитала дали имам паспорт или достатъчно пари и дрехи, или дали нямам други ангажименти. Но това не ме уплаши или разколеба. Не знам защо, но щом освободих ръчната спирачка и потеглих, изпитах увереност, че съм взела правилното решение. Може би животът ми най-сетне щеше да се промени.

2.

След повече от три часа непрекъснато шофиране спряхме да обядваме в град Гуаймас. Докато чакахме да ни сервират, аз се загледах през прозореца към тясната улица, минаваща покрай залива. Няколко полуголи момчета ритаха топка; по-нататък група работници редяха тухли на един строеж, други от тях си правеха обедната почивка, облежани на купчина неотворени торби цимент и отпиваха газирана вода от бутилки. Не можех да престана да мисля, че всичко в Мексико изглежда изключително шумно и прашно.

— В този ресторант сервират най-вкусната супа от костенурки — каза Клара, привличайки вниманието ми.

Точно в този момент усмихнатата сервитьорка със сребърен преден зъб постави две купички супа на масата. Клара любезно си размени с нея няколко думи на испански, после сервитьорката забързано се оттегли да обслужи други клиенти.

— Никога не съм яла супа от костенурки — казах аз, взех лъжицата и я огледах дали е чиста.

— Истинска наслада е — каза Клара, наблюдавайки ме как бърша лъжицата си с книжна салфетка.

Неохотно опитах една лъжица. Късчетата бяло месо, които плаваха в гъст доматиен сос, бяха наистина много вкусни.

Хапнах още няколко лъжици супа, после попитах:

— Откъде взимат костенурките? Клара посочи през прозореца.

— Направо от залива.

Един хубав мъж на средна възраст, който седеше на съседната маса, се обърна към мен и ми намигна. Помислих си, че жестът му беше по-скоро весела закачка, отколкото сексуален намек. Той се наведе към мен, сякаш сме попитали него.

— Костенурката, която ядете, беше много голяма — каза той на английски с акцент.

Клара ме погледна и вдигна едната си вежда, сякаш не можеше да повярва в дързостта на непознатия.

— Тази костенурка беше достатъчно голяма, за да нахрани десетина гладни души — продължи мъжът. — Ловят костенурките в морето. Нужни са няколко мъже, за да извлекат една такава на брега.

— Предполагам, че ги ловят с харпун като китовете — отбелязах аз.

Мъжът ловко приближи стола си до нашата маса.

— Не, мисля, че използват големи мрежи — каза той. — После ги удрят, за да ги зашеметят, преди да им разпорят корема. По този начин месото се запазва крехко.

Апетитът ми се изпари. Най-малко от всичко исках някакъв безчувствен и нахакан непознат да се натрапва на масата ни, обаче не знаех как да се оправя със ситуацията.

— Като говорим за храни, Гуаймас е прочут със своите гигантски скариди — продължи мъжът с обезоръжаваща усмивка. — Нека да поръчам за двете ви от тях.

— Аз вече съм поръчала — рязко каза Клара.

Точно тогава нашата сервитьорка дойде отново, носейки на поднос най-огромната скарида, която изобщо съм виждала. Спокойно можеше да стигне за цял банкет и положително беше много повече от това, което бихме могли да изядем двете с Клара, колкото и да сме гладни.

Нашият нежелан компаньон ме погледна в очакване да бъде поканен да сподели ястието ни. Ако бях сама, той положително щеше да ми се трапоса против волята ми. Но Клара явно имаше друго намерение и реагира много решително. Тя скочи с котешка пъргавина, надвеси се над мъжа и го погледна право в очите:

— Изчезвай, влечуго! — изкрещя му тя на испански. — Как смееш да сядаш на масата ни. Моята племенница не е някаква евтина курва!

Позата ѝ внушаваше такава сила, а тонът и гласът ѝ бяха така шокиращи, че всички в салона застинаха. Очите на всички се насочиха към нашата маса. Мъжът се сви с такъв жалък вид, че го съжалих. Той просто се изниза от стола и почти пълзешком се измъкна от ресторанта.

— Знам, че си научена да оставяш мъжете да постигат всичко само защото са мъже — каза ми Клара, след като седна отново. — Ти винаги си била добра към мъжете, а те са издоили от теб всичко, което си имала. Не знаеш ли, че мъжете се хранят с енергията на жените!

Бях прекалено смутена, за да споря с нея. Усещах как всички в салона ме гледат.

— Ти ги оставяш да ти досаждат просто защото ги съжаляваш — продължи Клара. — Дълбоко в сърцето си ти отчаяно искаш да се грижиш за някой мъж, който и да било. Ако той идиот беше жена, ти самата никога нямаше да я пуснеш да седне на масата ни.

Апетитът ми окончателно се изпорти. Обхвана ме потиснато, мрачно настроение.

— Виждам, че съм те улучила по болното място — каза Клара със самодоволна усмивка.

— Ти правиш сцени, много си груба — упрекнах я аз.

— Определено — отговори тя през смях. — Но пък го уплаших почти до смърт. — Лицето ѝ

беше така открито и тя самата изглеждаше толкова щастлива, че аз накрая се разсмях, припомняйки си колко шокиран беше мъжът.

— Аз съм същата като майка ми — промърморих аз. — Тя успя да ме направи толкова плаха по отношение на мъжете.

В момента, в който изрекох тази мисъл, потиснатото ми състояние изчезна и отново огладнях. Ометох до блясък почти цялото плато със скардата.

— Направо е несравнимо усещането, че започваш нов поврат в живота си на пълен стомах — заяви Клара.

Във внезапен пристъп от страх усетих в стомаха си тежест от скардата. Сред цялото това въодушевление не ми беше хрумвало да разпитам Клара за къщата ѝ. Може би беше някаква колиба като онези, които съм виждала по-рано, пътувайки из различни мексикански градчета. И каква ли храна щеше да се налага да ям? Може би това щеше да се окаже последното ми добро ядене. И ще можех ли да пия водата там? Отсега се видях с остри стомашни проблеми. Не знаех как да попитам Клара за условията, без да прозвучи обидно или неблагоприятно. Клара ме изгледа изпитателно. Изглежда, долови притеснението ми.

— Мексико е сурово място — каза тя. — Трябва всеки миг да си нащрек. Но ще свикнеш.

В северната част на страната е дори още по-тежко от останалата част — продължи тя. — Хората се стичат на север в търсене на работа или като спирка, преди да прекосят границата към Съединените щати. Идват тук с товарни влакове. Едни остават, други се отправят във вътрешността с фургони да работят в огромните плантации, притежавани от частни корпорации. Но тук просто няма достатъчно храна или работа за всички, затова повечето заминават като *брасерос** в Съединените щати.

Бях си изяла супата до капка и се почувствах гузна, че не съм оставила нищичко.

— Разкажи ми още нещо за този край, Клара.

— Всички индианци тук са от племето яки, които са били преселени в Сонора от мексиканското правителство.

— Искаш да кажеш, че не винаги са живели тук?

— Това е земята на техните прадеди — отговори Клара, — но през двадесетте и тридесетте години те са били изкоренени и преселени с десетки хиляди в централно Мексико. А после, в края на четиридесетте години са били върнати обратно в Сонорската пустиня.

Клара наля в чашата си малко минерална вода, после напълни и моята.

— Трудно се живее в Сонорската пустиня — каза тя. — Както видя, докато шофираше, земята тук е сурова и негостоприемна. Обаче индианците не са имали друг избор, освен да се установят покрай трупа на онова, което някога е било реката Яки. Там в древни времена първите яки са вдигнали своите свещени градове и са живели в тях стотици години, преди да дойдат испанците.

— Ще минем ли през тези градове? — попитах аз.

— Не. Нямаме време. Искам да стигнем до Навохоа, преди да мръкне. Може би някой ден ще направим едно пътуване до тези свещени градове.

— Защо са свещени тези градове?

— Защото за индианците разположението на всеки град около реката символично съответства на определено място в техния митичен свят. Подобно на планините от лава в Аризона, тези места са места на силата. Индианците имат много богата митология. Те са вярвали, че могат да влизат и излизат, когато си поискат, само за миг, в света на сънищата. Разбираш ли, тяхното схващане за действителността не е като нашето.

— Според митовете на яките тези градове съществуват също и в другия свят — продължи Клара — и именно от този етерен свят получават силата си — те самите се наричат хора без разум, за да се различат от нас, хората с разум.

— Каква е тази сила, която получават? — попитах аз.

— Тяхната магия, уменията си на магьосници, знанието си. Всичко това идва при тях направо от сънния свят. И този свят е описан в техните легенди и приказки. Индианците-яки имат богата, обширна устна история.

Огледах пълния ресторант. Питах се кои от хората, седнали на масите, бяха индианци, ако изобщо имаше такива, и кои мексиканци. Едни от хората бяха високи и яки, други — ниски и набити. Всички ми изглеждаха чужди и тайничко се почувствах по-висша и определено чужденка.

Клара свърши скаридата с боб и ориз. Аз се усещах преяла, но въпреки протестите ми тя настоя да поръча за десерт крем-карамел.

— Добре е хубавичко да си похапнеш — каза тя и ми намигна. — Не се знае кога ще е следващото ти ядене и от какво ще се състои. Ние тук, в Мексико, винаги ядем като за последно.

Знаех, че ме занася, но в думите ѝ имаше истина. По-рано през деня бях видяла едно умряло магаре, блъснато от автомобил на шосето. Знаех, че в този край нямат хладилници и затова хората ядяха каквото месо им попадне. В главата ми непрекъснато се въртеше мисълта какво ли ще ям следващия път. Мълчаливо реших да огранича гостуването си при Клара само до няколко дни.

Клара продължи да говори с по-сериозен тон.

— За индианците тук нещата вървят от зле по-зле — каза тя. — Когато правителството построи язовир за водно-електрическата централа, то промени течението на река Яки така драстично, че хората се принудиха да си вдигнат багажа и да се преселят където намерят.

Този суров живот беше твърде далеч от условията, в които бях израснала аз, когато винаги съм имала достатъчно храна и удобства. Запитах се дали идването ми в Мексико не беше израз на дълбокото ми желание за пълна промяна. Цял живот бях търсила приключения, но сега, след като вече попаднах в такова, изпълни ме страхът от неизвестното.

Хапнах си от крем-карамела и изхвърлих от мислите си този страх, който бликаше, откакто срещнах Клара в Аризонската пустиня. Приятно ми беше в нейната компания. В момента се чувствах добре нахранена със скаридата и супата от костенурка и въпреки че това можеше да се окаже последното ми добро хапване, както беше намекнала Клара, реших, че ще трябва да ѝ имам доверие и да позволя на приключението да се разгръща.

Клара настоя тя да плати сметката. Заредихме автомобилите с бензин и отново поехме на път. След още няколко часа шофиране пристигнахме в Навохоа. Не спряхме, а само минахме оттам, като излязохме от Пан Американската магистрала и поехме по чакълест път, водещ на изток. Беше вече по пладне. Изобщо не бях уморена; всъщност останалата част от пътя ми хареса. Колкото по на юг пътувахме, толкова повече обичайното ми нервно и потиснато състояние се заместваше от щастие и чудесно разположение на духа.

След повече от час друсане Клара отби от пътя и ми даде знак да я последвам. Стигнахме до една площадка край висока стена, обраснала с цъфнали пълзящи растения. Паркирахме на площадката от добре утъпкана земя в края на стената.

— Ето тук живея аз — извика ми тя, докато се измъкваше от шофьорското място.

Запътих се към нейната кола. Тя изглеждаше уморена и сякаш беше станала по-едра.

— Изглеждаш така бодра, сякаш сега тръгваме — отбеляза тя. — О, чудото на младостта!

От другата страна на стената, напълно скрита зад дървета и гъсти храсти, се провиждаше голяма къща с керемиден покрив, прозорци с решетки и няколко балкона. Леко замаяна, аз последвах Клара през портата от ковано желязо, минахме през застлано с плочи патио и през една тежка дървена врата влязохме в задната част на къщата. Теракотените плочи на хладния, пуст коридор подчертаваха голотата на ослепително белите стени и потъмнелите греди от естествено дърво на тавана. Минахме през коридора към просторна всекидневна.

По белите стени имаше бордюр от плочки с изискана шарка. Два безупречно чисти дивана и четири фотьойла бяха подредени около тежка дървена маса за кафе. Върху масата имаше няколко разгърнати списания на английски и испански. Останах с впечатлението, че някой току-що ги е чел, седнал на един от фотьойлите, но забързано си е отишъл, когато ние влязохме през задната врата.

— Как ти се струва моята къща? — попита ме Клара, сияеща от гордост.

— Фантастична е — отговорих аз. — Кой би си помислил, че може да има такава къща толкова далеч от всичко в тази пустош?

Но в този момент собственото ми завистливо его наведе глава и се почувствах ужасно гузна. Това беше точно този тип къща, каквато винаги съм мечтала да имам, макар да знаех, че никога нямаше да мога да си го позволя.

— Нямах представа колко си точна, като нарече това място фантастично — каза тя. — Всичко, което мога да ти кажа за тази къща, е, че подобно на онези планини от лава, които видяхме сутринта, тя е заредена със сила. Една тиха, фина сила протича през нея, както електрическият ток протича по жиците.

Като чух това, изведнъж ми се случи нещо необяснимо: цялата ми завист изчезна. Изпари се напълно при думите, които тя каза.

— Сега ще ти покажа твоята спалня — обяви тя. — И освен това ще те запозная с някои основни правила, които трябва да спазваш, докато си моя гостенка тук. Всяка част от къщата, която се намира вдясно и зад тази всекидневна, е твоя, можеш да я ползваш и разглеждаш, това включва и земята пред тях. Обаче не бива да влизаш в никоя от спалните, с изключение, естествено, на твоята. В нея можеш да ползваш всичко, което пожелаеш. Можеш дори да чупиш нещата в пристъп на гняв или да ги обичаш в прилив на нежни чувства. В лявата страна на къщата обаче не можеш да имаш достъп по никое време, по какъвто и да било начин, вид или форма, Така че изобщо не припарвай там.

Шокирах се от чудноватите ѝ изисквания, въпреки това я уверих, че напълно разбирам всичко и ще се придържам към съветите ѝ. Но останах с чувството, че изискванията ѝ бяха доста строги и тиранични. Всъщност, колкото повече ме предупреждаваше да не припарвам до определени части на къщата, толкова по-любопитни ми ставаха те.

Клара, изглежда, си бе помислила за нещо друго и добави:

— Естествено, можеш да ползваш всекидневната; можеш дори да спиш тук на дивана, ако си прекалено уморена или те мързи да си отидеш в твоята спалня. Друга част, която не бива да ползваш обаче, е земята пред къщата, както и главният вход. Засега той е заключен, така че винаги влизай в къщата през задната врата.

Клара не ми остави време да отговоря. Тя ме поведе по дълъг коридор покрай няколко затворени врати, за които каза, че са спални и поради това са забранени за мен. Стигнахме до просторна спалня. Първото, което забелязах с влизането, беше двойното легло от богато резбовано дърво. Застлано беше с красива кремава кувертюра, плетена на една кука. До прозореца, на стената, гледаща към задната част на къщата, имаше ръчно резбована, махагонена етажерка, претрупана с антични вещи, порцеланови вази и фигурки, емайлирани кутийки и малки купички. До другата страна имаше гардероб в същия стил, който Клара отвори. Вътре бяха закачени изискани дамски дрехи, пълно беше с палта, шапки, обувки,

чадъри, бастуни и всички определено бяха изящна ръчна изработка.

Преди да успее да попитам Клара откъде е взела всички тези красиви неща, тя затвори вратичките.

— Чувствай се свободна да ползваш всичко, което поискаш — каза тя. — Това са твои дрехи и това е твоята стая, докато си в този дом. — Тя хвърли поглед през рамо, сякаш в стаята имаше и някой друг, после добави: — А знае ли човек колко дълго ще е това!

Тя явно говореше за доста продължително гостуване. Усетих как дланите ми се изпотиха, когато умишлено ѝ казах, че в най-добрия случай мога да остана само няколко дни. Клара ме увери, че тук с нея съм в пълна безопасност. На много по-сигурно място всъщност, отколкото където и да било другаде. Добави, че ще е глупаво от моя страна да изпусна тази възможност да разширя знанията си.

— Но аз трябва да си търся работа — казах с извинителен тон. — Нямам никакви пари.

— Не се притеснявай за парите — каза тя. — Ще ти дам на заем колкото ти трябва или просто ще ти ги дам. Това изобщо не е проблем.

Благодарих ѝ за предложението, но я осведомих, че са ме възпитали да смятам за нещо крайно недопустимо да приемам пари от непознати, независимо колко добронамерено е предложението им.

Тя ме опроверга.

— Според мен, Тайша, всъщност става дума за това, че ти се раздразни, когато поисках от теб да не ползваш лявата част на къщата или главния вход. Знам, че ме възприемаш като деспотична или прекалено потайна. И сега не искаш да останеш повече от четивите ден-два. Може би дори ме смяташ за една ексцентрична стара жена, която не е с всичкия си?

— Не, не, Клара, не е така. Но аз трябва да си плащам наема. Ако не си намеря работа, ще остана без никакви пари, а изобщо не може да става и дума да приема пари от когото и да било.

— Това означава ли, че не си се засегнала от искането ми да избягваш определени части от къщата?

— Разбира се, че не съм.

— Не ти ли е любопитно да разбереш защо поставям това изискване?

— Е, да, любопитно ми е.

— Ами причината е, че в онази част на къщата живеят и други хора.

— Твои роднини ли, Клара?

— Да. Ние сме голямо семейство. Там всъщност живеят две семейства.

— И двете ли са големи?

— Да. Всяко от по осем души, което прави общо шестнадесет.

— И всички те живеят в лявата страна на къщата, така ли, Клара?

През живота ми не бях чувала за такова странно разпределение.

— Не. Само осем от тях живеят там. Другите осем са моето семейство и те живеят в дясната страна на къщата. Ти си моя гостенка, затова трябва да живееш в дясната страна. Много е важно да разбереш това. Може да е необичайно, но не е неразбираемо.

Учудвах се каква власт имаше над мен. Думите ѝ внасяха покой в чувствата ми, но изобщо не успокояваха ума ми. Дотогава смятах, че за да мога да реагирам интелигентно на всяка ситуация, на мен ми беше нужно съчетание от двете: бдителен ум и неспокойни емоции.

Иначе оставах пасивна, в очакване да ме завихри поредният външен импулс. Но присъствието на Клара ме накара да разбера, че колкото и да протестирах и да твърдя обратното, колкото и да се борех да бъда различна и независима, аз всъщност бях неспособна да мисля ясно или да взимам решения самостоятелно.

Клара ме погледна много особено, сякаш следеше неизречените ми мисли. Опитах се да прикрия смущението си, като казах припряно:

— Много е красива къщата ти, Клара. Стара ли е?

— Разбира се — каза тя, но не поясни дали има предвид, че е красива или че е много стара. После с усмивка добави: — Е, сега, след като разгледа къщата, тоест половината от нея, имаме да свършим малко работа.

Тя взе едно фенерче от чекмеджетата и после извади от гардероба един китайски жакет с мека подплата и чифт туристически обувки. Каза ми да си ги сложа, защото ще излезем на разходка, след като закусим леко.

— Но ние току-що пристигнахме — възпротивих се аз. — А и няма ли скоро да се мръкне?

— Да. Но искам да те заведа до една наблюдателна площадка в планината, откъдето можеш да видиш цялата къща и земята около нея. Най-добре е да видиш за първи път къщата по това време на деня. Всички ние сме я поглеждали за първи път именно по здрач.

— Кого имаш предвид с това „ние“? — попитах аз.

— Тези шестнадесет души, които живеем тук, естествено. Всички ние правим абсолютно едни и същи неща.

— И всички с еднакви професии ли сте? — попитах аз, неспособна да скрия изненадата си.

— Боже господи, не — каза тя, вдигайки ръка до лицето си, и се разсмя. — Искам да кажа, че каквото и да е задължен да прави един от нас, останалите също са длъжни да го правят. Всеки от нас трябваше да види за първи път къщата и околната обстановка по свечеряване, затова и ти трябва да я видиш по това време.

— Защо включваш и мен в това, Клара?

— Ами засега да кажем, че е просто защото си ми гостенка.

— Ще видя ли по-късно твоите роднини?

— Ти ще трябва да се запознаеш с всичките — увери ме тя. — Но в момента въкъщи няма никой, освен нас двете и кучето пазач.

— Те някъде на пътешествие ли са?

— Точно така, всички заминаха на едно продължително пътешествие, а аз съм тук да пазя къщата заедно с кучето.

— Кога очакваш да се върнат?

— Може би е въпрос на седмици, може би дори на месеци.

— Къде са заминали те?

— Ние винаги сме в движение. Понякога аз заминавам за цели месеци и тогава остава някой друг да се грижи за имението.

Понечих да я попитам още веднъж къде са заминали, но тя ми отговори:

— Всички заминаха за Индия — каза тя.

— Всичките петнадесетима ли? — попитах невярващо аз.

— Не е ли забележително? Струва направо цяло състояние! — Тя произнесе това с тон на

гласа, който беше такава карикатура на тайната ми завист, че се засмях против волята си. Тогава ме връхлетя мисълта, че не съм в безопасност в такава отдалечена, празна къща, единствено в компанията на Клара.

— Сами сме, но няма от какво да се страхуваш в тази къща — каза тя убедително. — Освен може би от кучето. Като се върнем от разходката, ще те запозная с него. Трябва да се държиш съвсем спокойно в негово присъствие. Той вижда направо през теб и ще те нападне, ако долови каквато и да било враждебност или че те е страх.

— Но аз се страхувам — изломотих аз. Вече направо се разтреперих.

Бях намразила кучетата още от малка, когато един от доберман-пинчерите на баща ми скочи върху мен и ме повали на земята. Той всъщност не ме ухапа, само ръмжеше и ми показваше оголените си зъби. Разкрещях се за помощ, защото бях направо парализирана от ужас. Толкова се уплаших, че се подмокрех. Още си спомням колко ми се подиграваха братята ми, като ме видяха, наричаха ме бебе и твърдяха, че трябва да нося пелени.

— И аз самата изобщо нямам слабост към кучета — каза Клара, — но кучето, което имаме, не е всъщност куче. То е нещо друго.

Тя събуди любопитството ми, но изобщо не разсея лошото ми предчувствие.

— Ако искаш първо да се поосвежиш, ще те придружа навън, просто в случай, че кучето кръстосва наоколо — предложи тя.

Кимнах. Бях уморена и раздразнителна; накрая бе започнала да се проявява умората от дългото пътуване. Исках да измия праха от лицето си и да разреши оплетената си коса, която беше станала на фитили.

Клара ме поведе по друг коридор, после излязохме от задния вход. На известно разстояние от къщата имаше две малки постройки.

— Това е гимнастическият ми салон — каза тя, като посочи едната. — До него също не ти се позволява достъп. Освен ако аз не реша да те поканя там един ден.

— Там ли практикуваш бойни изкуства?

— Да — лаконично отговори Клара. — Другата постройка е външна тоалетна.

— Ще те чакам във всекидневната — продължи тя — и там ще хапнем по някой сандвич. Но не се грижи толкова за косата си — вметна тя, сякаш забелязала притеснението ми, — и без това тук няма огледала. Огледалата са като часовниците: те напомнят, че времето минава. А важно е да го обърнем в обратна посока.

Исках да я попитам какво има предвид под обръщане на времето, но тя ме побутна да вървя в тоалетната. Там открих няколко врати. Понеже Клара не ми беше поставяла никакви условия за лявата и дясната страна на тази постройка, и понеже не знаех къде е тоалетната, аз проучих всичките. В средата имаше нещо като голямо антре и от едната му страна бяха разположени шест малки тоалетни помещения с дървени клекала. Необикновеното беше, че изобщо не долових мирис на септична яма, нито типичната миризма на замърсени дупки, почиствани с вар. Чувах как под дървените тоалетни тече вода, но не разбирах как и откъде минаваше.

От другата страна на антрето имаше три еднакви помещения, облицовани с красиви плочки. Във всяка имаше старинна вана на крачета и продълговата ракла, върху която беше сложена голяма кана с вода и леген в един и същ стил. В тези помещения нямаше нито едно огледало или каквито и да било предмети от лъскав метал, в които бих могла да видя отражението си. Всъщност изобщо нямаше никаква водопроводна инсталация.

Налях вода в легена, наплисках си лицето и после прокарах намокрените си пръсти през оплетената си коса. Вместо да използвам една от меките хавлиени кърпи, опасявайки се да не

ги изцапам, аз си избърсах ръцете с книжни салфетки от една кутия на раклата. Вдишах няколко пъти дълбоко и разтрих скования си врат, преди да се изправя отново лице в лице с Клара.

Заварих я във всекидневната да подрежда цветя в една синьо-бяла китайска ваза. Списанията, които бяха оставени отворени, сега бяха спретнато подредени и до тях имаше поднос с храна. Като ме видя, тя се усмихна.

— Изглеждаш свежа като маргаритка — каза тя. — Вземи си сандвич. Скоро ще се здрачи. Нямаме време за губене.

3.

След като изядох половин сандвич с шунка, аз припряно си сложих жакета и обувките, които ми бе дала Клара, и излязохме от къщата. И двете си носехме фенерче на батерии. Обувките ми убиваха и лявата ми протри петата. Сигурна бях, че ще ми излезе пришка. Но жакетът ми дойде добре, защото вечерта доста захладна. Вдигнах яката нагоре и си загърнах шията.

— Ще се разходим около земите — каза Клара. — Искам да видиш къщата отдалеч и по здрач. Ще ти посочвам неща, които трябва да запомниш, така че съсредоточи вниманието си.

Вървахме по тясна пътека. В далечината на фона на пурпурното небе се виждаше назъбеният силует на източната планинска верига. Като отбелязах колко застрашителна изглеждаше, Клара отговори, че ако тази планина изглежда толкова заплашителна, то е защото етерната ѝ същност е древна. Каза ми, че всичко от сферата на видимото и невидимото има етерна същност и човек трябва да бъде възприемчив към нея, за да знае как да се действа.

Това, което говореше тя, ми напомни за моята тактика да гледам към източния хоризонт, за да получа прозрение и напътствие. Преди да съм я попитала за това, тя продължи да говори за планината, дърветата и за етерната същност на скалите. Имах чувство, че Клара бе се пропила до такава степен с китайската култура, че говореше със загадки, така както се описваха просветлените хора в източната литература. И тогава осъзнах, че на някакво дълбоко ниво аз целия ден ѝ бях отстъпвала. Това чувство беше много странно, защото тя беше последният човек, към когото можех да се отнасям снизходително. Свикнала бях да се държа отстъпчиво със слаби или нахални хора в службата или в училище, но Клара не беше нито слаба, нито надменна.

— Това е мястото — каза Клара, посочвайки естествена площадка на едно възвишение. — Оттам ще можеш да видиш къщата.

Оставихме пътеката и тръгнахме към равното място, което бе посочила. Оттам се разкриваше гледка към долината, от която ти спираше дъхът. Видях голяма група високи зелени дървета, заобиколени от по-тъмни кафяви зони, но не и самата къща, защото тя бе напълно скрита сред дърветата и храстите.

— Къщата е съвършено ориентирана спрямо четирите основни посоки — каза Клара, посочвайки зелената маса. — Твоята спалня е откъм северната страна, а забранената част на къщата е откъм южната. Главният вход е откъм изток; задният вход и дворът са на запад.

Клара посочи с ръка къде са всички тези части, но и животът да ми зависеше от това, аз не можех да ги видя; единственото, което различавах, бе тъмнозелената зона.

— Човек трябва да има рентгенов поглед, за да види къщата — промърморих аз. — Напълно е скрита сред дърветата.

— При това много важни дървета — каза дружелюбно Клара, без да обръща внимание на неприятното ми настроение. — Всяко едно от тези дървета е индивидуално същество с определена цел в живота.

— Не се ли подразбира от само себе си, че всяко живо същество на тази земя има определена цел? — попитах аз раздразнено.

Нещо в ентузиазма, с който Клара ми показваше своя имот, ме бе подразнило. А и фактът, че не виждах това, което ми бе посочила, още повече ме ядосваше. Силен порив на вятъра изду жакета ми като балон на кръста и после ми хрумна мисълта, че може би моето раздразнение се бе породило от чиста завист.

— Не исках да прозвучи банално — извини се Клара. — Исках да ти кажа, че всяко нещо и всеки в моя дом е по специална причина. А това включва дърветата, мен самата и, естествено, теб също.

Исках да сменя темата, но по липса на нещо по-добро попитах:

— Ти ли си купила тази къща, Клара?

— Не. Наследихме я. Тя е на семейството от поколения насам, макар че поради всички сътресения в Мексико къщата е била разрушавана и изграждана наново много пъти.

Дадох си сметка, че се чувствам по-естествено, когато задавам прости, директни въпроси и Клара ми дава директни отговори. Обясненията ѝ за етерните същности бяха толкова абстрактни, че имах нужда да си откъхна, като поговорим за обикновени неща. Но за мое огорчение Клара скоро прекъсна повърхностния ни разговор и се отдаде отново на мистериозните си внушения.

— Къщата е отпечатък от всички действия на хората, които живеят тук — каза тя почти благоговейно. — Най-доброто ѝ качество е, че е така закътана. Тя е пред очите на всички, но никой не я вижда. Запомни това. Много е важно!

Как няма да го запомня, помислих си аз. Повече от двадесет минути бях напънала очи в полумрака да съзря къщата. Щеше ми се да имах далекоглед, за да задоволя любопитството си. Но преди да съм коментирала нещо, Клара тръгна надолу по хълма. Имах желание да поостана още малко сама, да подишам свежия вечерен въздух. Но се опасявах, че няма да намеря пътя обратно в тъмното. Отбелязах си наум да се върна на това място през деня и сама да установя дали изобщо беше възможно да се види къщата, както твърдеше Клара.

На връщане се озовахме за нула време до задния вход на имението. Вече беше непрогледен мрак, виждах само осветения от фенерчетата ни кръг. Тя насочи своето към една дървена пейка и ми каза да седна там, за да си сваля обувките и жакета, и да ги оставя на закачалката до вратата.

Умирах от глад. Не помня през целия си живот да съм била толкова гладна, но ми се струваше нахално да попитам Клара направо дали ще вечеряме или не. Може би тя очакваше, че обилният ни обяд в Гуаймас ще ни държи за целия ден. И все пак, съдейки по обема на Клара, тя едва ли беше човек, който се скъпи на храната.

— Хайде да отидем в кухнята и да видим какво ще намерим за хапване — предложи тя. — Но първо да ти покажа къде е динамото и как се включва.

Тя ме поведе с фенерчето по една пътека, която минаваше покрай стената и стигаше до тухлен навес с покрив от ръждясала ламарина. Под навеса имаше дизелов генератор. Знаех как се включва, защото бях живяла в една къща в провинцията, която имаше такъв генератор за в случай, че спре токът. Когато дръпнах ръчката, забелязах през прозорчето на навеса, че само в едната част на голямата къща и в салона имаше ток; те светнаха, докато навсякъде другаде остана тъмно.

— Защо не сте прокарали ток в цялата къща? — попитах аз Клара. — Какъв смисъл има да се остави по-голямата част от къщата на тъмно. — И по внезапен импулс добавих: — Ако искаш, аз мога да прокарам жиците.

Тя ме погледна изненадана.

— Наистина ли? Сигурна ли си, че няма да подпалиш цялата къща?

— Разбира се. Вкъщи смятах, че много се оправям с жици. Известно време съм работила като чирак на един електротехник, докато той не започна да ме сваля.

— И ти какво направи? — попита Клара.

— Казах му къде може да си завре жиците и напуснах.

Клара се разсмя гърлено. Не разбрах кое й се стори смешно — че съм работила с електричар, или че той ме е свалял.

— Благодаря за предложението — каза Клара, след като си възвърна гласа. — Обаче къщата е електрифицирана точно така, както сме искали. Ние използваме ток само там, където ни трябва.

Предположих, че е нужен най-вече в кухнята и че в тази част на къщата би трябвало да има светлина. Автоматично се насочих към осветената част. Клара ме подръпна за ръкава да ме спре.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Към кухнята.

— В погрешна посока си тръгнала — каза тя. — Тук е селски район на Мексико — нито кухнята, нито тоалетните са в самата къща. Ти какво си мислиш, че имаме? Електрически хладилници и газови печки ли?

Тя ме поведе покрай къщата, след това край гимнастическия салон до една друга малка постройка, която не бях забелязала досега. Беше почти изцяло скрита от буйно разцъфтели дървета с много силен аромат. Кухнята всъщност представляваше едно огромно помещение с под, облицован в теракота, прясно белосани стени и редица насочващи се лампи по тях. Някой си беше дал Доста труд да монтира съвременна осветителна инсталация. Но самите ключове бяха стари, всъщност направо изглеждаха антики. В едната страна на помещението имаше гигантска желязна печка, която гори с дърва. За моя изненада тя май беше запалена. Отдолу беше с крака, имаше и кюнец, който излизаше през отверстие на тавана. В другия край на помещението имаше две продълговати маси, тип туристически, с пейки от двете им страни. До тях имаше и готварска маса със седем-осемсантиметров месарски плот. Повърхността на дървото изглеждаше употребявана, сякаш доста месо се е кълцало по нея.

От стратегически закачени по стените куки висяха кошници, металически тенджери, тигани и различни кухненски прибори. Цялото място имаше вид на селска, но удобна, добре обзаведена кухня, каквито се рекламират в някои списания.

Върху кухненската печка имаше три глинени гърнета с похлупаци. Клара ми каза да седна на масата. Тя отиде до печката и застанала с гръб към мен, се зае да бърка и пресипна с лъжица. След няколко минути тя ми поднесе ястие със задушено месо, ориз и боб.

— Кога успя да приготвиш всичкото това ядене? — попитах аз с неприкрито любопитство, защото тя не бе имала нужното време, за да го сготви.

— Ами просто го приготвих набързо и го оставих на печката, преди да излезем — каза небрежно тя.

За толкова наивна ли ме смяташе, помислих си аз. Такова ястие се готви за часове. Тя се усмихна смутено на невярващия ми поглед.

— Имаме един пазач, който понякога ни готви.

— Тук ли е сега този пазач?

— Не, не. Трябва да е бил тук сутринта, но вече си е отишъл. Яж си храната и не се затормозявай с такива незначителни подробности.

Клара и къщата ѝ бяха пълни с изненади, мина ми през ума, но бях прекалено уморена и гладна, за да разпитвам или размишлявам над каквото и да било, което не е от непосредствено значение. Ядох лакомо; огромната скарида, която бях омела на обяд, си беше заминала, напълно забравена. За такъв придиричлив към яденето човек, аз сега имах направо вълчи апетит. Като дете винаги бях прекалено напрегната, за да се отпусна и наслаждавам на яденето. Вечно си представях всичките онези съдове, които трябваше да мия след това. Всеки път когато някой от братята ми използваше допълнителна чиния или прибор без особена нужда, направо ме свиваше под лъжичката. Сигурна бях, че те нарочно използват колкото може повече съдове, само за да имам повече за миене. На всичко отгоре баща ми използваше времето за ядене, за да се кара с майка ми. Знаеше, че възпитанието не ѝ позволява да стане от масата, докато не се нахранят всички. Затова си изливаше върху нея всякакви оплаквания и недоволства.

Клара каза, че няма да се налага аз да мия чиниите, макар че ѝ предложих помощта си. Отидохме във всекидневната, една от стаите, за които тя явно смяташе, че не е нужно електричество, защото беше абсолютно тъмна. Клара запали газена лампа. Никога през живота си не бях виждала светлина от такава лампа. Тя беше ярка и тайнствена, но в същото време мека и топла. Навсякъде затрептяха сенки. Почувствах се като в свят от сънищата, далеч от реалността, осветявана от електрическите лампи. Клара, къщата, стаята — всичко сякаш принадлежеше на друго време, на различен свят.

— Бях ти обещала да те запозная с нашето куче — започна Клара, докато седнаше на дивана.

— Кучето си е направо член на домакинството. Трябва много да внимаваш какво чувстваш или говориш за него.

Седнах до нея.

— Да не би да е някакво чувствително, невротично куче? — попитах аз, изпитвайки ужас от срещата.

— Чувствително, да. Но невротично не е. Сериозно си мисля, че това куче е високоразвито същество, но понеже е куче, на горката душа ѝ е много трудно, ако не и невъзможно да надмogne представата за себе си.

Разсмях се на глас от абсурдното ѝ мнение, че едно куче може да има представа за себе си. Посочих на Клара колко е абсурдно това, което каза.

— Права си — съгласи се тя. — Не трябваше да използвам това „себе си“. По-точно ще е да кажа, че прекалено се отдава на чувството си за собствена значимост.

Разбирах, че ме занася. Усмихнах се по-предпазливо.

— Може и да се смееш, но аз говоря съвсем сериозно — каза Клара с понижен тон. — Ще те оставя сама да се увериш. — Тя се наведе по-близо до мен и понижи още глас до шепот: — Зад гърба му ние го наричаме *sano*, което на испански означава „жабок“, защото наистина прилича на огромна жаба. Но да не си посмяла да го наричаш така в лицето; ще ти се хвърли и ще те разкъса на парцали. Обаче ако не ми вярваш или ако си толкова дръзка или глупава да пробваш и кучето се разбеснее, остава ти да направиш само едно нещо.

— Какво е то? — попитах аз, като отново ѝ се хванах, макар че този път с истински страх.

— Трябва много бързо да кажеш, че аз съм тази, която прилича на бяла жаба. Той много обича да чува това.

Нямах намерение да се хващам на номерата ѝ. Помислих си, че съм достатъчно интелигентна, за да вярвам на такива глупости.

— Ти сигурно си обучила кучето да реагира негативно на думата *sapo* — възразих аз. — Имам опит с дресиране на кучета. И съм сигурна, че кучетата не са достатъчно интелигентни, за да разбират какво казват хората за тях. Още по-малко пък да се обиждат от това.

— Тогава нека направим следното — предложи Клара. — Първо ще те запозная с него, после ще потърсим в някоя книга по зоология картини на жаби и ще ги коментираме. После в някакъв момент ти ще ми кажеш много тихо: „Той определено прилича на жаба“, и ще видим какво ще стане.

Преди да приема или отхвърля предложението ѝ, Клара излезе през една странична врата и ме остави сама. Започнах да си самовнушавам, че владее ситуацията и няма да позволя на тази жена да ме кара да вярвам в абсурди като този, че кучетата притежавали високоразвито съзнание.

Взех да се навивам наум да бъда по-самоуверена и точно в този момент Клара се върна с най-огромното куче, което изобщо съм виждала. Беше мъжко, масивно, лапите му бяха големи колкото чинийки за кафе. Козината му беше черна и лъскава; жълтите му очи гледаха с погледа на някой отегчен до смърт от живота. Ушите му бяха възкръгли, а муцуната — тъпа и набръчкана от двете страни. Клара беше права — то определено приличаше на гигантска жаба. Кучето дойде направо при мен и спря, после погледна Клара, сякаш чакаше да му каже нещо.

— Тайша, нека да ти представя моя приятел Манфред. Манфред, това е Тайша.

Понечих да протегна ръка и да му стисна лапата, но Клара ми даде знак с движение на главата да не го правя.

— Много ми е приятно да се запознаем, Манфред — казах аз, мъчейки се да не се разсмея или да прозвуча уплашено.

Кучето се приближи още и взе да ме души между краката. Стана ми противно и отскочих назад. Но в същия миг то се извърна и ме блъсна със задницата си право в сгъвката на коленете и аз загубих равновесие. В следващия миг се озовах на колене, а после на четири крака на пода, а звярът почна да ме ближе по бузите. И преди да успея да стана или поне да се извърна, кучето пръдна право в носа ми.

Скочих с писъци. Клара се разкикоти така неудържимо, че не можеше да проговори. Мога да се закълна, че и Манфред се смееше. Изглеждаше толкова развеселен, че се шмугна зад Клара и започна да драска по пода с огромните си предни лапи, като в това време ме поглеждаше подозрително.

Аз обаче бях толкова вбесена, че изкрещях:

— Дяволите да те вземат, вонящо куче-жабок!

В миг кучето скочи и ме блъсна с глава. Паднах по гръб на пода и то се хвърли върху мен. Челюстта му беше само на сантиметри от лицето ми. Видях ярост в жълтите му очи. Дъхът му така вонеше, че всеки би повърнал, а и аз не бях далеч от това. Колкото повече виках на Клара да махне това проклето куче от мен, толкова по-яростно ръмжеше то. Вече бях на път да припадна от страх, когато чух Клара да надвиква ръмженето на кучето и моите писъци:

— Кажи му каквото ти казах, кажи му го бързо.

Бях прекалено уплашена, за да проговоря. Клара отчаяно се мъчеше да махне кучето от мен, като го дърпаше за ушите, но това само още повече го разяряваше.

— Кажи му! Кажи му каквото ти казах! — извика пак Клара.

В ужаса си не можех да си спомня какво трябваше да му кажа. После, миг преди да загубя съзнание, чух собствения си глас да изпищява:

— Извинявай! Клара е тази, която прилича на жаба. Кучето мигновено престана да се зъби и се махна от гърдите ми. Клара ми помогна да стана и ме заведе до дивана. Кучето тръгна след нас, сякаш искаше да ѝ помогне с каквото може. Клара ми даде да пийна малко топла вода, от която още повече ми се доповдига. Едва успях да стигна до тоалетната, преди съвсем да ми прилошее.

По-късно, когато вече се съвземах във всекидневната, Клара предложи да разгледаме книгата за жаби заедно с Манфред, за да се възползвам да потвърдя още веднъж, че именно Клара прилича на бяла жаба. Тя каза, че трябва да излича всякакво объркване от ума на Манфред.

— От това, че е куче, той е много дребнав — обясни тя. — Горката душа! Той не иска да бъде такъв, просто не може да се владее. Направо побеснява, когато усети, че някой му се присмива.

Казах ѝ, че в моето състояние аз съм жалък обект на по-нататъшни експерименти над кучешката психология. Ѓю Клара настоя да си изиграем ролята докрай. Щом тя разлисти книгата, Манфред дойде да гледа картинките. Клара се занасяше и шегуваше колко странно изглеждали жабите, как някои от тях дори били направо грозни. Аз поддържах играта и произнасях думата „жаба“ и на испански „*sapo*“, колкото можех по-често и по-високо в течение на нелепия ни разговор. Обаче Манфред изобщо не реагираше. Изглеждаше пак толкова отегчен, колкото първия път, като го видях.

Когато според уговорката ни в един момент казах на висок глас, че Клара определено прилича на бяла жаба, Манфред веднага започна да маха опашка и да показва признаци на истинско оживление. Повторих ключовата фраза няколко пъти и колкото повече я повтарях, толкова повече се оживяваше кучето. После в прилив на вдъхновение казах, че аз съм кльошава жаба, която се мъчи да бъде същата като Клара. При тези думи кучето подскочи като ударено от ток. Клара каза:

— Е, малко се престараваш, Тайша.

Тогава си дадох сметка, че Манфред наистина е толкова превъзбуден, че не може да поеме повече. Той избяга от стаята.

Облегнах се замаяно на дивана. Дълбоко в себе си и въпреки всички доказателства аз все още не можех да повярвам, че едно куче е в състояние да реагира на някакво презрително прозвище по начин, както Манфред.

— Кажи ми, Клара, какъв е номерът? — попитах аз. — Как си го дресирала да реагира по такъв начин?

— Това, което видя, не беше номер — отговори тя. — Манфред е тайнствено, неведомо същество. Има само един човек на света, който може да го нарече право в лицето *sapo* или *sapito*, жабче, без да пробуди яростта му. Ти скоро ще се запознаеш с този човек. Именно той е отговорен за тази мистериозност на Манфред. Така че само той може да ти я обясни.

Клара неочаквано стана.

— Дълъг ден имаше — каза тя и ми подаде газената лампа. — Мисля, че е време да си лягаш.

Тя ме заведе до стаята, която ми беше определила.

— Вътре ще намериш всичко, което може да ти потрябва — каза тя. — Под леглото има гърне в случай, че се страхуваш да излезеш до тоалетната. Надявам се да се чувстваш удобно.

Тя ме потупа по ръката и изчезна в тъмния коридор. Нямах представа къде е нейната спалня. Зачудих се дали не е в това крило на къщата, където не ми се позволяваше да стъпя. Тя ми

беше пожелала лека нощ по такъв странен начин, че за миг застинах с ръка на дръжката, представяйки си какво ли не.

Влязох в стаята си. Газената лампа хвърляше сенки на всички страни. На пода се завъртя плетеница от сенки, хвърляни от вазата с цветя, която преди беше във всекидневната и явно Клара бе донесла и поставила на масата. Скринът с красива дърворезба представляваше силует от трепкащи светлосенки; колоните на леглото хвърляха по стената отражения, които се виеха като змии. В този момент си обясних защо е тук махагоновата етажерка с многобройните фигурки и причудливи вещи. Светлината на газената лампа напълно ги преобрази, създавайки един фантастичен свят. Хрумна ми, че порцелановите статуетки и фигурки определено не са предназначени за електрическа светлина.

Искаше ми се да проуча стаята, но направо бях труп от умора. Поставих газената лампа на малката масичка до леглото и се разсъблякох. На облегалката на един стол беше поставена бяла муселинена нощница. Облякох я. Ставаше ми или поне не се влачеше по земята.

Изкатерих се в мекото легло и се наместих, облегната на възглавниците. Не угасих веднага лампата; много ми беше интересно да наблюдавам сюрреалистичните сенки. Спомних си, че като дете си имах една игра на заспиване: броях колко фигури от сенки мога да различа по стените на стаята ми.

От полъха на ветреца през откренатия прозорец сенките по стената затрептяха. В състоянието ми на преумора си представях, че виждам силуети на животни, дървета и летящи птици. После в един обем от сивкава светлина видях едва-едва очертана глава на куче. Беше с кръгли уши и тъпа, набръчкана муцуна. Стори ми се, че намигна. Знаех, че това е Манфред.

В съзнанието ми нахлуха странни чувства и въпроси. Как изобщо можех да подреда събитията от деня? Не можех да си обясня удовлетворително нито едно от тях. А най-удивителното беше, че знаех с пълна увереност как последната ми забележка — дете съм кльощава жаба, която се мъчи да бъде като Клара — бе установила връзка на съпричастие между Манфред и мен. Знаех също със сигурност, че не можех да го смятам за обикновено куче и че вече не се страхувах от него. Макар и да не вярвах, той явно притежаваше някаква специална интелигентност, чрез която осъзнаваше какво казахме с Клара.

Вятърът внезапно разтвори пердетата и разтопи сенките в нещо като блещукаща пухкава мъглица. Муцуната на кучето започна да се слива с останалите петна по стената. Представих си, че те са магии, които ще ми дадат силата да посрещна нощта.

Колко забележително, помислих си, че умът може да проектира изживяванията си върху една гола стена, сякаш е прожекционен апарат, разполагащ с безкрайно дълга кинолента.

Сенките затрептяха, докато намалявах фитила на лампата, и накрая се стопи и последният светлик. Останах в пълен мрак. Не се страхувах от тъмно. Това, че съм в чуждо легло, в непозната къща, не ме притесняваше. По-рано Клара ми бе казала, че това е моята стаята, и след като бях прекарала тук съвсем малко, аз вече се чувствах съвсем у дома си. Имах силното усещане, че съм закриляна.

Докато се вирах в чернотата пред себе си, забелязах, че въздухът в стаята сякаш се газира. Спомних си как Клара ми беше казала, че къщата е заредена с недоловима енергия, която протича както електрическият ток по жиците. Досега не бях го забелязала, защото непрекъснато правехме нещо. Но сега, в абсолютната тишина, съвсем ясно долових меко жужене. После видях как из цялата стая се разкачаха със страхотна скорост микроскопични мехурчета. Сблъскваха се буйно помежду си, издавайки жужащ звук като от хиляди пчели. Стаята и цялата къща сякаш бяха заредени с неуловим електрически поток, който изпълваше цялото ми същество.

4.

— Добре ли спа? — попита ме Клара, когато влязох в кухнята.

Тя тъкмо седнаше на масата за закуска. Забелязах, че бяха сложени прибори и за мен, макар че предишната вечер тя не беше ми казала по кое време ще закусуваме.

— Спах като мечка — отговорих искрено аз.

Тя ме покани да седна и ми сипа в чинията някакво месо на късчета с ароматни подправки. Споделих, че събуждането в непознато легло винаги ми е било много труден момент. Баща ми често си бе сменял службата и цялото семейство трябваше да се мести там, където си намираще работа. Изпитвах ужас от утринния шок да се събуждам в нова къща, неспособна да се ориентирам. Но този път страхът ми не беше се проявил. Чувството, което изпитах, като се събудих, беше, че тази стая и леглото винаги са си били мои.

Клара ме слушаше внимателно и кимаше.

— Това е, защото си в хармония с човека, на когото е стаята — каза тя.

— Чия е тази стая? — попитах заинтригувана аз.

— Ще научиш един ден — каза тя и ми сипа обилна порция ориз до месото в чинията. Подаде ми вилица. — Изяж всичко. Днес ще имаш нужда от цялата си сила.

Тя не ми позволи да говоря, докато не си изядох всичко от чинията.

— Какво ще правим днес? — попитах аз, докато тя отнасяше чиниите.

— Не ние — уточни тя. — Ти ще отидеш в една пещера, където ще започнеш своя преглед.

— Моя какво, Клара?

— Казах ти снощи, че всичко и всеки в тази къща има причина да е тук, включително и ти.

— Защо съм тук аз, Клара?

— Причината ти да бъдеш тук ще ти бъде обяснена постепенно — отговори тя. — А на най-простото ниво, ти си тук, защото ти харесва, независимо какво си мислиш. Втората и по-сложна причина е, че си тук, за да учиш и изпълняваш едно увлекателно упражнение, наречено „преглед“.

— Какво е това упражнение? В какво се състои?

— Ще ти разкажа за него, когато стигнем в пещерата.

— Защо не можеш да ми кажеш сега?

— Имай търпение, Тайша. Не мога да отговоря на всичките ти въпроси на този етап, защото ти нямаш достатъчно енергия да се справиш с отговорите. По-късно ти самата ще разбереш защо е толкова трудно да се обясняват някои неща.

— А сега си обуй туристическите обувки и да вървим — приключи тя разговора.

Излязохме от къщата и се заизкачвахме по ниските хълмове на изток, като следвахме същата пътека от предишната вечер. След кратко изкачване съзрях равното място на височината, на което бях решила да дойда пак. Без да изчакам наставления от Клара, аз се насочих към него, защото изгарях от нетърпение да разбера дали можех да видя къщата на дневна светлина.

Взрях се надолу към извитата като лък падина, сгушена между хълмовете и прикрита от зелените корони на дърветата. Но макар че беше ясно и слънчево, не можех да видя и следа от къщата. Едно беше очевидно: огромните дървета бяха повече, отколкото си спомнях от предишната вечер.

— Сигурно не можеш да различиш имението — обади се Клара. — То е онова червеникаво място сред онази група мескитови дървета.

Неволно подскочих, защото така бях погълната от заниманието да се вирам в долината, че не бях чула Клара да застава зад мен.

За да ми помогне, тя насочи вниманието ми към едно конкретно кътче сред зеленината долу. Помислих си да ѝ кажа от учтивост, че го съзирам, поради навика ми винаги да се съгласявам с хората, но не исках да си започвам деня, като ѝ угаждам. Замълчах си. Пък и в тази закътана долина имаше нещо толкова омайващо, че дъхът ми спря. Гледката така ме поглъщаше, че се замаях; облегнах се на една скала и се оставих да ме отнесе онова от долината, каквото и да беше то. И то наистина ме пренесе другаде. Усетих, че се намирам на някакъв пикник, където с пълна сила течеше купон. Чух смеха на хората...

Клара ме извади от унеса, като ме вдигна под мишниците и ме изправи на крака.

— За Бога, Тайша! — възкликна тя. — Ти си по-странна, отколкото очаквах. За един миг си помислих, че ще те изгубя.

Искаше ми се да ѝ разкажа какво сънувах, защото бях сигурна, че съм задрямала за миг. Но тя не прояви никакъв интерес и отново тръгна.

Клара вървеше твърдо и целенасочено, като че точно знае къде отива; аз, от друга страна, се мъкнех безцелно зад нея, като гледах само да не се препъвам. Вървахме в пълно мълчание. След половин час в сериозно темпо стигнахме до едно определено скално образувание — сигурна бях, че и преди бяхме минавали покрай него.

— Не бяхме ли тук и преди? — попитах аз, нарушавайки мълчанието.

Тя кимна.

— Движим се в кръгове — призна тя. — Нещо те дебне и ако не му се загубим, то ще ни проследи до пещерата.

Огледах се наоколо да видя дали няма някой зад нас, но различих само храстите и извитите клони на дърветата. Забързах да настигна Клара и се препънах в един пън. Стресната, изпищях и полетях напред. С невероятна скорост Клара ме улови над лакътя и ме задържа с крак да не се озова на земята.

— Не те бива много да ходиш, а? — отбеляза тя. Казах ѝ, че никога не съм си падала по туризъм, бях израснала със схващането, че излетите на палатки или планинските преходи са за провинциалисти, за простите хора от разни забутани градчета, а не за образовани граждани. Разходките из подножията на планини не бяха за мен приятно изживяване. И че като се изключи гледката край нейното имение, иначе разните пейзажи, от които другите хора примират, на мен ми бяха безразлични.

— Толкова по-добре — каза Клара. — Ти не си тук, за да се любиш на пейзажи. Умът ти трябва да е в пътеката. И да внимаваш за змии.

Не знаех дали наистина имаше змии в този край или не, но предупреждението ѝ определено ме накара да внимавам и да си гледам в краката. Като тръгнахме отново, аз вече започнах да се задъхвам. Обувките, с които ме бе екипирала Клара, тежаха като олово. Все по-трудно ми ставаше да вдигам крака и да слагам едното стъпало, после другото.

— Наистина ли е необходима тази разходка сред природата? — попитах накрая аз.

Клара се закова на място и се обърна към мен.

— Преди да започнем да разговаряме за каквито и да било съществени неща, ти най-малкото ще трябва да осъзнаеш в какво задръстено обкръжение живееш — каза тя. — И аз правя всичко възможно, за да ти помогна да го сториш.

— За какво говориш? — остро попитах аз. — Какво обкръжение?

Отново ме обхвана обичайното ми лошо настроение.

— Имам предвид твоя бент от привични настроения и мисли, твоята лична история — обясни Клара. — Всяко нещо, което те прави това, което си мислиш, че си — уникална и много специална личност.

— Какво не им е наред на привичните ми настроения и мисли? — попитах аз. Нейните неразбираеми твърдения определено ме дразнеха.

— Тези привични настроения и мисли са източник на всичките ни проблеми — заяви тя.

Колкото повече говореше със загадки тя, толкова по-смачкана се чувствах. В този момент ми идваше да се ритна за това, че съм се поддала на поканата на тази жена да прекарам известно време с нея. Това беше закъсняла реакция. С пълна сила в мен избухнаха опасения, които досега се бяха таили в мен. Представих си, че тя е психопат и всеки момент може да извади нож и да ме убие. Но после съобразих, че като човек, тренирал бойни изкуства, какъвто тя явно беше, на нея изобщо не ѝ трябваше нож. Един ритник с мускулестия ѝ крак можеше да ме свърши. Аз изобщо не можех да се меря с нея. Тя беше по-възрастна от мен, но безкрайно по-силна. Видях се как свършвам като поредна бройка от статистиката за безследно изчезнали хора, за които повече никой нищо не чува. Умишлено забавих ход, за да увелича разстоянието помежду ни.

— Не се отдавай на такива зловещи мисли — каза Клара, определено прочела мислите ми. — Единственото, което искам, е да ти помогна в подготовката да се изправиш пред живота малко по-волево. Но изглежда, че единственото, което успях да постигна, е да задвижа у теб истинско свлачище от подозрения и опасения.

Почувствах се ужасно неловко, че ми бяха дошли такива зловещи мисли. Удивих се, че беше абсолютно права за моите подозрения и опасения и как успяваше с един жест само да успокои вътрешните ми терзания. Прииска ми се да бях в състояние да се извиня и да разкрия пред нея какво ми минава през ума, но не бях подготвена за това; то щеше да ме постави в още по-неудобно положение.

— Ти имаш странната сила да успокояваш съзнанието ми, Клара — казах вместо това аз. — На Изтока ли си се научила?

— Това не е кой знае какъв подвиг — каза тя, — и не защото твоето съзнание лесно се успокоява, а защото всички ние си приличаме. За да те познавам най-подробно, на мен ми е достатъчно да познавам себе си. А това, бъди сигурна, го мога. Сега да продължаваме да вървим. Искам да стигнем до пещерата, преди напълно да си рухнала.

— Клара, кажи ми пак какво ще правим в тази пещера? — попитах аз, без никакво желание да вървя повече.

— Ще те науча на невъобразими неща.

— Какви невъобразими неща?

— Скоро ще разбереш — каза тя и ме погледна с широко отворени очи.

Изгарях да науча още нещо, но преди да успея да я въвлека в разговор, тя вече беше изкачила половината от следващия склон. Повлякох крака след нея и така изминахме още около половин километър, докато накрая поседнахме до един поток. Там листата на дърветата бяха толкова гъсти, че изобщо не се виждаше небето. Събух си обувките. На петата ми беше излязла пришка.

Клара взе една островърха клечка и започна да боцка ходилото ми между палеца и втория пръст. Усетих как нещо като лек електрически ток ме удари в прасците и пробяга от вътрешната страна на бедрата ми. После тя ме накара да коленича на четири крака и като

поемаше стъпалата ми едно по едно, леко ги бодваше в една точка точно под възглавничката до палеца. Изпищях от болка.

— Не е толкова зле — каза тя с тон на човек, свикнал да се занимава с болни хора. — Класическите китайски лекари са прилагали тази техника, за да разтърсят и съживят слабоволните или да предизвикат състояние на изключително внимание. Но днес това класическо знание отмира.

— Защо е така, Клара?

— Защото увлечението по материализма е накарало човека да се отдалечи от езотеричните занимания.

— Това ли имаше предвид, когато ми каза в пустинята, че приемствената линия с миналото е прекъсната?

— Да, Едно голямо социално сътресение винаги води до дълбоки промени в енергийната структура на нещата. Промени, които не винаги са към по-добро.

Тя ми нареди да потопя нозе в ручей и да се концентрирам над осезанието на заоблените камъни по дъното. Водата беше ледено студена и неволно потреперих.

— Завърти си краката от глезените в кръг по посока на часовниковата стрелка — препоръча ми тя. — Остави течащата вода да отнесе умората ти.

След като въртях няколко минути стъпалата си, се почувствах ободрена, но краката ми бяха почти замръзнали.

— Сега се опитай да усетиш как напрежението ти се стича надолу по нозете, после го изхвърли с рязко движение от глезените — каза Клара. — По този начин ще се освободиш и от замръзването.

Продължих да пляскам водата с крака, докато престанах да ги усещам.

— Май това не действа, Клара — казах аз и извадих крака от водата.

— Това е, защото не насочваш напрежението извън себе си — каза тя. — Течащата вода отнема умората, замръзването, болести и всякакви други нежелани неща, но за да стане това, ти трябва да го възнамериш. Иначе можеш да си цамбуркаш с крака без никакъв резултат чак докато потокът пресъхне.

Тя добави, че ако човек прави това упражнение в леглото, трябва да използва въображението си и да си представи течаща вода.

— Какво точно имаш предвид с това „да го възнамериш“? — попитах аз, като си подсуших краката с ръкавите на жакета. След яростно разтриване те най-после се позатоплиха.

— *Намерение* е силата, която крепи Вселената — каза тя. — То е силата, която фокусира всяко нещо. Тя задейства света.

Не можех да повярвам, че наистина слушам всяка нейна дума. Определено беше станала някаква много съществена промяна, която беше превърнала обичайното ми отегчено безразличие в най-необикновен буден интерес. Не че разбирах какво ми говори Клара. Ни най-малко. Но ме поразяваше фактът, че мога да я слушам, без да се дразня или да се разсейвам.

— Можеш ли да ми опишеш тази сила по-ясно? — попитах аз.

— Наистина няма как иначе да се говори за нея, освен метафорично — отговори тя. После разчисти със стъпало земята и смете настрани сухите листа. — Под тези сухи листа е почвата, огромната земя. *Намерение* е движещото начало във всяко нещо.

Клара потопи шепа във водата и наплиска лицето си. Отново се удивих, че кожата й нямаше

нито бръчица. Този път си позволих да отбележа колко младежки вид има тя.

— Видът ми се дължи на това, че поддържам вътрешното си съществуване в равновесие с околния свят — каза тя, като изтръскваше водата от ръцете си. — Всяко нещо, което правим, се отразява на това равновесие. Ние можем да бъдем млади и бликащи от енергия като този поток или пък стари и застрашителни като онази планина от лава в Аризона. От нас зависи.

За своя изненада аз я попитах дали има начин да постигна това равновесие, сякаш бях повярвала в това, което говореше.

Тя кимна.

— Съвсем сигурно можеш — каза тя. — И ще го постигнеш, като практикуваш това изключително упражнение, на което ще те науча — прегледа.

— Нямам търпение да започвам — казах аз въодушевено и си обух обувките. После по някаква необяснима причина така се възбудих, че скочих и казах: — Тръгваме ли пак?

— Ние вече стигнахме — съобщи Клара и посочи една малка пещера в склона.

Като я погледнах, цялото ми въодушевление се изпари. Зейналата дупка внушаваше нещо заплашително и мрачно, но същевременно подканващо. Определено ме влечеше да я разгледам, но пък се страхувах какво бих намерила вътре.

Подозирах, че сме някъде наблизко до къщата, и тази мисъл ми подежда успокоително. Клара ми каза, че това е място на силата, такова място, което древните геоманти* в Китай, практикуващи *фън-шуи**, без колебание биха избрали за издигането на храм.

— Тук елементите вода, дърво и въздух са в съвършена хармония — продължи тя. — Тук циркулира изобилна енергия. Ще видиш какво имам предвид, като влезеш в пещерата. Ти трябва да използваш енергията на това уникално място, за да се пречистиш.

— Искаш да кажеш, че трябва да стоя тук?

— Не знаеш ли, че в древния Изток монаси и ученици са се оттегляли в пещери? — попита ме тя. — Когато си заобиколен отвсякъде със земя, това много помага за ме-дитирането.

Тя ме подкани да пропълзя вътре в пещерата. Набрах смелост и релаксирах, като изхвърлих от ума си всякакви мисли за прилепи и паяци. Беше тъмно и хладно, имаше място само за един човек. Клара ми каза да седна с кръстосани крака и да облегна гръб на стената. Поколебах се дали няма да си изцапам жакета, но щом се облегнах, изпитах облекчение от възможността да си почина. Макар че таванът беше съвсем близо до главата ми, а земята ми убиваше точно на опасната кост, не изпитвах клаустрофобия. Едно меко, почти неуловимо въздушно течение циркулираше в пещерата. Почувствах се изпълнена със сила, точно както беше предсказала Клара. Тъкмо се канех да съблека жакета и да седна на него, когато Клара клекна на входа на пещерата и заговори:

— Върхът на това специално изкуство, на което искам да те науча — започна тя, — се нарича абстрактен полет, а средството да се постигне това ние наричаме *преглед*. — Тя протегна ръка в пещерата и докосна челото ми отдясно и отляво. — Осъзнаването трябва да се премести от тук до тук — каза тя. — Като деца ние можем да го правим с лекота, но веднъж разчупи ли се печатът на тялото от прекомерно пропиляване на енергия, тогава единствено чрез специални манипулации на съзнанието, чрез правилен начин на живот и полово въздържание може да се възстанови пропиляната енергия — енергията, нужна да се извърши това преместване.

Определено разбирах всичко, което казваше тя. Дори почувствах, че осъзнаването е като поток енергия, който може да преминава от едната страна на челото към другата. И в същото време си представих пространството между двете точки като огромна пропаст, празнота, която възпрепятства преминаването.

Слушах много внимателно това, което тя продължи да ми говори.

— Тялото трябва да бъде изключително силно — каза тя, — за да може осъзнаването да бъде достатъчно остро и гъвкаво за този мигновен скок от едната страна на пропастта до другата.

Докато тя излагаше твърденията си, ми се случи нещо изключително. Испитах абсолютна увереност, че ще остана с Клара в Мексико. Искаше ми се да бъда с чувството, че до няколко дни ще се върна в Аризона, но това, което в действителност чувствах, беше, че няма да се върна. Знаех също, че това осъзнаване не означаваше просто, че съм приела нещата, които си беше наумила Клара от самото начало, а че бях безсилна да противостоя на намеренията ѝ, понеже силата, която ми влияеше, не беше само нейна.

— Отгук нататък ти ще трябва да водиш живот, в който най-важното нещо е осъзнаването — каза тя, сякаш знаеше, че току-що бях взела мълчаливото решение да остана с нея. — Трябва да избягваш всяко нещо, което отслабва и вреди на тялото и ума ти. От основно значение за настоящия период е още да скъсаш всякакви физически и емоционални връзки със света.

— Защо е толкова важно това?

— Защото преди всичко ти трябва да придобиеш единност.

Клара обясни как всички ние сме с убеждението, че в нас съществува дуализъм; умът е невеществената част от нас, а тялото — материалната част. Това раздвоение държи енергията ни в състояние на хаотично разделение и не ни позволява да бъдем единни.

— На човека е присъщо да бъде разделен — призна тя. — Но това разделение не е между ума и тялото, а между тялото, което подслонява ума или Аз-а, и двойника, който е вместилището на основната ни енергия.

Тя каза, че преди раждането не съществува този наложен от човека дуализъм, но от раждането ни нататък двете части се разделят, теглени от намерението на човечеството. Едната част се обръща навън и става физическото тяло; другата — навътре и става двойникът. При смъртта по-тежката част, тялото, се връща в земята, за да бъде поета от нея, а леката част, двойникът, остава на свобода. Но за нещастие, от това, че двойникът никога не е бил усъвършенстван, той изпитва тази свобода само за миг и след това се разпръсква във Вселената.

— Ако умрем, без да сме заличили този фалшив дуализъм от тяло и ум, ние умираме с обикновена смърт — каза тя.

— Как иначе можем да умрем?

Клара ме изгледа продължително и вдигна едната си вежда. После не толкова отговори на въпроса ми, колкото ми разкри с поверителен тон, че ние умираме, защото в светогледа ни не е навлязла представата, че можем да се трансформираме. Тя подчерта, че тази трансформация трябва да се извършва в течение на целия ни живот и единственото истинно предназначение на човека е да успее в тази задача. Всички други постижения са преходни, защото смъртта ги разтваря и превръща в нищо.

— Какво включва тази трансформация? — попитах аз.

— Тя включва тотална промяна — отговори Клара, — И това се извършва чрез прегледа: крайгълен камък в изкуството на свободата. Изкуството, на което ще те науча, се нарича изкуство на свободата. Едно изключително трудно за практикуване изкуство, но и още по-трудно за обясняване.

Клара каза, че всяка процедура, с която ще ме запознае, или всяка задача, която би ми възложила да изпълня, все едно колко обикновена може да ми изглежда, е стъпка към постигане на крайната цел в изкуството на свободата — абстрактния полет.

— Това, което ще ти покажа най-напред, са прости движения, които трябва да правиш всеки

ден — продължи тя. — Отнасяй се към тях винаги като неотменна част от живота ти. Първо ще ти покажа един вид дишане, което е било пазено в тайна поколения наред. Това дишане отразява дуалистичните сили на творение и разрушение, на светлина и мрак, на битие и не-битие.

Тя ми каза да изляза от пещерата и после с леки движения ме насочваше как да седна с леко наведен напред гръб и с колене, притиснати с всичка сила към гърдите. Ходилата трябваше да бъдат стъпили на земята. Ръцете ми трябваше да обгърнат прасците, а дланите да са здраво заключени на нивото на коленете или, ако предпочитам, да притискат лактите. Тя леко насочи главата ми да се отпусне, докато брадичката ми докосна гърдите.

Трябваше да напрягам мускулите на ръцете си, за да държа коленете да не се раздалечат настрани. Гърдите и коремът ми бяха силно притиснати. Докато навеждах силно брадичката си надолу, вратът ми изпука.

— Това е дишане на силата — каза тя. — Може или страхотно да те разгърси, или да те накара да заспиш. Ако ти се случи второто, когато се събудиш, прибери се вкъщи. Между другото тази пещера е точно зад къщата. Тръгни по пътеката и за две минути си там.

Клара ме инструктира да вдишвам късо и плитко. Казах ѝ, че това изискване е излишно, защото в такова положение можех да дишам само по този начин. Тя ми каза, че ако освободя макар и съвсем частично натиска на ръцете си, дишането ми ще се нормализира. Но не това е целта. Възложи ми да продължа плиткото дишане поне десет минути.

Останах в това положение може би половин час, като през цялото време правех плитки вдишвания, както ме бе инструктирала. След първоначалното напрежение в стомаха и изтръпване на краката дишането като че ли ги разтопи и изпитах облекчение във вътрешностите си. Тогава, след мъчително дълго време, Клара ме бутна и аз се преобърнах назад и се оказах по гръб на земята, но тя не ми позволи да отпусна натиска на ръцете си. Когато гръбът ми се докосна до земята, изпитах миг облекчение, но едва когато тя ми каза да си пусна ръцете и да протегна крака, изпитах пълно облекчение в корема и гърдите. Единственият начин, по който мога да опиша какво изпитавах, е да кажа, че нещо в мен беше отключено чрез това дишане и беше разтопено или освободено. Както ми бе казала Клара, почувствах се така унесена, че се свих на кълбо в пещерата и заспах.

Трябва да съм спала в пещерата поне час-два и ако се съди по положението, в което лежах, като се събудих, не бях помръдвала и мускулче. Помислих си, че това е така, сигурно защото в пещерата нямаше никакво място да се въртя и обръщам насън, но пък е възможно да се е дължало на така пълното ми отпускане, че не съм имала нужда да се движа.

Върнах се вкъщи, следвайки съвета на Клара. Тя беше във вътрешния двор седнала на кресло, плетено от палмови клони. Останах с впечатлението, че с нея там бе седяла и друга жена, а когато ме е чула да идвам, бързо е станала и си е отишла.

— Аа, сега изглеждаш много по-отпочинала — каза Клара. — Това дишане и позата правят чудеса за нас.

Тя продължи, че ако това дишане се прави редовно, със спокойствие и внимание, то постепенно балансира вътрешната ни енергия.

Преди да успея да ѝ кажа колко укрепнала се чувствам, тя ми каза да седна, защото искала да ми покаже още едно упражнение за тялото, което е изключително важно за заличаването на нашия фалшив дуализъм. Казах ми да седна с изправен гръб и леко сведен поглед, така че да виждам върха на носа си.

— Това дишане трябва да се прави без притесняващите дрехи. Но вместо да те разсъблечем наред двора в пълна дневна светлина, ще направим едно изключение. Първо, вдишваш дълбоко, поемаш въздуха така, все едно че го вдишваш през вагината. Прибираш си стомаха и издигаш въздуха нагоре покрай гръбнака, покрай бъбреците до една точка между

плешките. Задръж там въздуха за момент, после го изтегли още по-нагоре до тила и след това до главата, в точката между двете вежди.

Каза ми, след като го задържа там пак за миг, да издишам през носа, като мислено насочвам въздуха надолу пред тялото си, първо, към точката точно под пъпа, а след това към вагината, където е започнал целият цикъл.

Започнах да правя дихателното упражнение.

Клара постави ръка до основата на гръбнака ми, после прокара линия нагоре по гърба, над главата ми и накрая леко натисна точката между веждите ми.

— Опитай се да доведеш дъха си дотук — каза тя. — Причината да държиш очите си полуотворени е, че така можеш да се съсредоточиш над носа, докато придвижваш въздуха нагоре по гърба и над главата до тази точка; освен това така ще можеш да използваш погледа си да води въздуха надолу пред тялото, връщайки го до половите органи.

Клара каза, че когато дишането циркулира по този начин, това създава един непроницаем щит, който предпазва от проникването на външни разрушителни влияния в енергийното поле на тялото; той също предпазва жизнената вътрешна енергия да не се разпилява навън. Тя подчерта, че трябва да се вдишва и издишва безшумно и че това дихателно упражнение може да се прави, като човек е прав, седнал или легнал, макар че в началото е по-лесно да го прави седнал на възглавница или на стол.

— А сега — каза тя и придърпа стола си по-близо до моя — да поговорим за това, което започнахме да обсъждаме тази сутрин: прегледа.

Потръпнах. Казах й, че макар и да нямам представа за какво говори, знаех, че ще бъде нещо монументално и не съм сигурна дали съм готова да го чуя. Тя настоя, че съм нервна, защото някаква част от мен предусеща, че тя ще ми разкрие може би най-важната техника за само-обновление. Търпеливо ми обясни, че прегледът е действие за извикване обратно на енергията, която вече сме изразходили в минали действия.

Прегледът включва припомняне на всички хора, които сме срещали, всички места, които сме виждали, и всички чувства, които сме изпитвали през целия си живот — като се започне от настоящето и се върви назад към най-ранните ни спомени — тогава те един по един се помитат с помитащо дишане.

Слушах я заинтригувано, макар че не можех да се освободя от чувството, че нещата, които ми говори, за мен са просто безсмислица. Преди да съм направила какъвто и да било коментар, тя здраво хвана брадичката ми между дланите си и ми нареди да вдишвам през носа, докато извързва главата ми наляво, а после да издишам, докато я извива надясно. После трябваше да завъртя глава наляво и надясно в едно цяло движение, без да дишам. Тя каза, че това е тайнствен начин на дишане, който е основно важен за прегледа, защото вдишването ни позволява да привлечем обратно в себе си енергията, която сме изгубили, а издишването ни позволява да изхвърлим чуждата, нежелана енергия, която се е натрупала в нас при взаимодействието ни с другите хора.

— За да можем да живеем и взаимодействаме, ние имаме нужда от енергия — продължи Клара. — Обикновено енергията, която изразходваме, като живеем, си отива завинаги от нас. И ако не беше прегледът, ние никога нямаше да имаме шанса да се обновим. Прегледът на живота ни и помитането на миналото ни с помитащо дишане действат като едно цяло.

Задачата да си припомня всеки, когото някога съм познавала, и всяко нещо, което съм изпитвала през живота си, ми се струваше абсурдна и невъзможна.

— Ами това може да отнеме цяла вечност — казах аз, надявайки се, че една практическа забележка може да прекъсне непонятната линия на мисли на Клара.

— Положително може — съгласи се тя. — Но те уверявам, Тайша, че ако го правиш, можеш

само да спечелиш, а нищичко не губиш.

Вдишах няколко пъти дълбоко, движейки глава от ляво на дясно, подражавайки начина на дишане, който ми беше показала тя. Направих го само за да й угодя и да й покажа, че съм слушала внимателно.

Със суха усмивка тя ме предупреди, че прегледът не е някакво произволно упражнение или приумица.

— Когато правиш прегледа, опитай се да усетиш как едни дълги, обтегнати фибри излизат навън от средата на тялото ти — поясни тя. — Тогава синхронизирай обръщането на главата си с движението на тези неуловими фибри. Те са проводниците, по които ще се върне енергията, които си оставила зад себе си. За да си възвърнем силата и единството, ние трябва да освободим своята енергия, уловена от света, и да я притеглям обратно в себе си.

Тя ме увери, че докато правим прегледа, ние разпростираме тези обтегнати фибри от енергия през пространството и времето към хората, местата и събитията, които разглеждаме. Резултатът от това е, че можем да се върнем във всеки момент от живота си и да действваме така, като че ли наистина сме там.

Тръпки ме побиха пред тази възможност. Макар че интелектуално ме интригуваше това, което говореше Клара, няхах никакво намерение да се връщам към неприятното си минало, пък било и само в съзнанието си. Ако не друго, аз поне се гордеех, че съм успяла да се отскубна от едно нетърпимо житейско положение. Изобщо не бях склонна да се връщам назад и мислено да съживявам всички моменти, които толкова се бях мъчила да забравя. И все пак Клара изглеждаше толкова сериозна и искрена, когато ми обясняваше техниката на прегледа, че за един момент изоставих цялата си съпротива и се съсредоточих над това, което говореше.

Попитах я дали има значение в какъв ред си спомня човек миналото. Тя каза, че най-важното е да се изживеят отново събитията и чувствата в колкото може повече подробности и после да се докоснат с помитащото дишане, като по този начин се освобождава заловената ни енергия.

— Това упражнение част от будистката традиция ли е? — попитах аз.

— Не, не е — отговори тя сериозно. — От друга традиция е. Някой ден, и то скоро, ти ще откриеш каква е тази традиция.

5.

Повече не се видях с Клара чак до следващата сутрин на закуска. Предишния следобед наред разговора ни в двора тя внезапно придоби отсъстващ и далечен вид, сякаш бе съзряла нещо или някого край къщата. Забързано стана, извини се и ме остави да размишлявам над значението на всички неща, които ми бе разказала.

Когато седнахме да изядем закуската си от месо с ориз, аз казах на Клара, че на връщане от пещерата предишния ден съм се уверила, че наистина е съвсем близо до къщата.

— Защо всъщност заобикаляхме толкова, докато стигнем дотам, Клара? — попитах аз.

Клара избухна в смях.

— Опитвах се да те накарам да си събуеш обувките, затова минахме покрай потока — отвърна тя.

— Защо трябваше да си събувам обувките? Заради пришката ли?

— Не заради пришката — подчертано каза тя. — Нужно беше да натисна много ключови

точки на стъпалата ти, за да те пробудя от вечната ти летаргия. Иначе ти изобщо нямаше да ме слушаш.

— Не пресилваш ли, Клара? Аз щях да те слушам дори и да не беше ме боцкала по краката.

Тя поклати глава и се усмихна разбиращо.

— Всички ние сме приучени да живеем в някаква забрава, където нищо няма значение, освен дребнавото ни, непосредствено задоволяване — каза тя. — А жените особено ги бива в това. И докато не направим прегледът си, ние не можем да преодолеем този навик. И като стана дума за прегледа...

Клара забеляза измъченото ми изражение и се засмя.

— Трябва ли пак да ходя в пещерата, Клара? — прекъснах я аз, изпреварвайки това, което си мислех, че ще ми каже. — Предпочитам да остана тук с теб. Ако ми позираш, мога да ти направя няколко скици и после да ти нарисувам портрет.

— Не, благодаря — каза тя, без да прояви никакъв интерес. — Това, което смятам да правя, е да ти дам някои предварителни указания как се извършва прегледът.

Когато свършихме закуската, Клара ми подаде бележник и молив. Реших, че е размислила за скиците, които исках да ѝ направя. Но докато ми даваше принадлежностите за писане, тя каза, че като начало трябва да направя списък на всички хора, които съм срещала, започвайки от настоящето и стигайки назад до най-ранните си спомени.

— Това е невъзможно! — изпъшках аз. — Как изобщо мога да си спомня всеки човек, с когото съм имала някакъв контакт още от първия си ден?

Клара отмести чиниите настрана, за да ми направи място да пиша.

— Трудно е, наистина, но не е невъзможно — каза тя. — Това е крайно необходима част от прегледа. Списъкът дава на ума една схема, към която може да се придържа.

Тя каза, че началният етап на прегледа се състои от две неща. Първото е списъкът, второто — подготвяне на сцената. А подготвянето на сцената се състои от визуализиране на всички подробности, спадащи към събитието, което човек ще си припомня.

— Веднъж разположиш ли всички елементи по местата, използвай помитащото дишане; движението на главата ти е като ветрило, което размърдва и надига всичко в сцената — каза тя. — Например, ако си припомняш една стая, вдишвай стените, тавана, мебелировката, хората, които виждаш. И не спирай, докато не попиеш от нея и последната частица енергия, която си оставила там.

— По какво ще разбера, че съм го направила? — попитах аз.

— Тялото ще ти каже, когато си поела достатъчно — увери ме тя. — Запомни, трябва да възнамериш, че вдишваш енергията, която си оставила в сцената от прегледа, и да възнамериш също, че издишваш чуждата енергия, оставена у теб от другите.

Задачата да направя списък и да започна преглед така ме стъписа, че изобщо не бях в състояние да мисля. Явно това беше някаква изчанчена и неволна реакция на ума ми — да стане абсолютно празен; след това заприижда такъв порой от мисли, че ми беше невъзможно да разбера откъде да започна. Клара ми обясни, че трябва да започнем прегледа, като съсредоточим вниманието си най-напред над миналия ни полов живот.

— Защо трябва да се започва оттам? — запитах аз подозрително.

— Защото тъкмо там е заловена най-много енергия — обясни Клара. — Затова трябва да освободим първо тези спомени!

— Не мисля, че половите ми контакти са били толкова важни.

— Все едно. Може и да си зяпала в тавана, отегчена до смърт, може и да си се чувствала на седмото небе или сред взрив от фойерверки — въпреки това другият човек оставя своя енергия в теб и отнася тонове от твоята.

Почувствах се окончателно отблъсната от това твърдение. Сега ми стана съвсем противно да се връщам назад към сексуалния си опит.

— Достатъчно противно ми е да съживявам детските си спомени. Но нямам никакво намерение да разисквам какво съм правила с мъжете.

Клара ме погледна с вдигната вежда.

— Освен това — продължих да споря аз, — ти вероятно очакваш да го споделя пред теб. Но наистина, Клара, не мисля, че това, което съм правила с мъжете, изобщо е нечия работа.

Сметнах, че съм се наложила. Но Клара решително поклати глава и каза:

— Нима искаш мъжете, които си имала, да продължат да се хранят от твоята енергия? Искаш тези мъже да стават по-силни, докато ти ставаш по-силна? Искаш да бъдеш за тях източник на енергия до края на живота си? Не. Струва ми се, че не разбираш от какво голямо значение е половият акт и целта на прегледа.

— Права си, Клара. Не разбирам смисъла на това твое странно изискване. И каква е тая работа, дето мъжете ставали по-силни, понеже съм била за тях източник на енергия? Аз не съм ничий източник или снабдител, бъди сигурна.

Тя се усмихна и каза, че май е сбъркала, като малко преждевременно е предизвикала сблъсък на възгледи в този момент.

— Имай търпение — помоли ме тя. — Това е възглед, който аз съм избрала да поддържам. Когато напреднеш с твоя преглед, ще ти разкажа откъде води началото си това схващане. Засега е достатъчно да ти кажа, че това е ключово важна част от изкуството, на което те уча.

— Ако е толкова важно, както твърдиш, Клара, може би е по-добре да ми го разкажеш сега — отбелязах аз. — Преди изобщо да продължим с прегледа, бих искала да знам в какво всъщност навлизам.

— Добре, щом настояващ — каза тя, кимайки.

Тя наля малко чай от лайка в чашите ни и сложи в своята лъжичка мед.

С авторитетния тон на учител, просвещаващ новопокръстен ученик, тя ми обясни, че жените, много повече от мъжете, са истинските крепители на социалния ред и за да изпълняват тази роля, те се възпитават еднакво по цял свят да бъдат в служба на мъжете.

— Няма никакво значение дали са били купени от пазар на роби, или са били изискано ухажвани и обичани — подчерта тя, — основното им предназначение и участ винаги са едни и същи: да захранват, подслоняват и служат на мъжете.

Клара ме погледна, за да се увери дали следвам нишката на мисълта ѝ, както ми се стори. Смятах, че я следвам, но дълбоката ми реакция беше, че цялата ѝ постановка изглежда погрешна.

— Това може да е вярно за някои случаи — казах аз, — но не мисля, че можеш да правиш такова всеобхватно обобщение, което да включва всички жени.

Клара бурно ми възрази.

— Най-дяволското в това сервилно положение на жените е, че то, изглежда, не е само социално предписание — каза тя, — а основна биологическа повеля.

— Един момент, Клара — възразих аз. — Как стигаш до този извод?

Тя ми обясни, че всеки вид има биологическата повеля да се продължава и съхранява и че

природата е осигурила нужните средства, за да гарантира, че сливането на мъжката и женската енергия ще става по най-резултатен начин. Тя каза, че в сферата на човека, макар първичната функция на половия акт да е размножаването, той има и още една вторична, по-скрита функция — да осигурява непрекъснатото протичане на енергия от жените към мъжете.

Клара толкова силно наблегна на думата „мъжете“, че трябваше да попитам:

— Защо го казваш така, сякаш това е еднопосочен път? Половият акт не е ли равен обмен на енергия между мъжа и жената?

— Не — каза твърдо тя. — Мъжете оставят специфични енергийни линии в тялото на жените. Те са като светещи тени в утробата, които изсмукват енергия.

— Това звучи направо зловещо — казах аз подигравателно.

Тя продължи изложението си с крайно сериозен тон.

— Те се оставят там с една дори още по-зловеща цел — каза тя, пренебрегвайки нервния ми смях, — и тя е да се осигури на мъжа, който ги е оставил, постоянно зареждане с енергия. Тези енергийни линии, които се установят чрез половия акт, отнемат и събират енергия от женското тяло, за да облагодетелстват мъжа, който ги е оставил.

Клара беше толкова категорична в това, което казваше, че не можех да се пошегувам, а трябваше да го приема на сериозно. Докато я слушах, усетих как нервният ми смях се превръща в сумтене.

— Не че приемам и за миг това, което говориш, Клара — казах аз, — но просто от любопитство, как изобщо си стигнала до такива абсурдни идеи? Някой ти ги е разказвал ли?

— Да, моят учител ми е говорил за това. Отначало и аз не му вярвах — призна тя, — но той също ме учеше и на изкуството на свободата, а това означава, че се научих да *виждам* протичането на енергията. Сега знам, че е бил съвсем точен в твърденията си, защото сама мога да видя тези подобни на червейчета нишки в женското тяло. Ти например имаш доста голямо количество от тях и всички са още активни.

— Да приемем, че това е истина, Клара — казах аз притеснено. — Само в името на спора, позволи ми да те попитам защо това трябва да е възможно? Това еднопосочно протичане на енергията не е ли несправедливо към жените?

— Целият свят е несправедлив към жените! — възкликна тя. — Но не това е главното.

— А кое е главното, Клара? Разбирам, че нещо ми се изплъзва.

— Повелята на природата е да се продължава нашият вид — обясни тя. — За да се осигури, че това ще продължи да става, жените трябва да носят допълнителен товар на основното си енергийно ниво. А това означава поток от енергия, който натоварва жените.

— Но ти пак не ми обясни защо това трябва да е така — казах аз, вече почти разколебана от силата на убежденията ѝ.

— Жените са основата за продължаване на човешкия вид — отговори Клара. — От тях идва огромен обем енергия не само за да износят, родят и откърмят потомството, но също и за да гарантират, че мъжът ще играе своята роля в целия този процес.

Клара обясни, че според теорията този процес дава възможност жената да захранва енергетично своя мъж чрез нишките, които той оставя в тялото ѝ, и така мъжът става тайнствено зависим от нея на етерно ниво. Това се изразява в явното поведение на мъжа, който се завръща към една и съща жена отново и отново, за да запази източника си на захранване. По този начин, каза Клара, природата гарантира, че мъжете освен непосредственото си влечение към сексуалната наслада ще установят по-трайни връзки с жените.

— Тези енергийни фибри, оставяни в утробата на жените, също така се смесват с енергийната конфигурация на потомъка, когато е станало зачеване — обясни Клара. — И това може би е зачатъкът на семейните връзки, защото енергията от бащата се слива с тази на ембриона и така кара мъжа да усети, че детето е негово. Това са някои от житейските факти, които майката на едно момиче никога не му казва. Жените са възпитавани да бъдат лесно прелъстени от мъжете, без и най-малката представа за последиците от половия акт от гледна точка на това източване на енергия, до което води той. Това е главното според мен и то именно не е справедливо.

Докато слушах Клара, трябваше да се съглася, че нещо от това, което казваше тя, ми изглежда вярно на дълбоко телесно ниво. Тя настоя не просто да се съглася или не с нея, а да го обмисля и оценя по един смел, непредубеден и интелигентен начин.

— Само по себе си е достатъчно лошо, че един мъж оставя енергийни линии в тялото на жената — продължи Клара, — въпреки че това е нужно за създаването на потомци и за осигуряване на оцеляването им. Но една жена да има в себе си енергийните линии на десет или двадесет мъже, които се хранят от нейното сияйно тяло, това е повече, отколкото може да издържи който и да било. Нищо чудно, че жените вечно не могат да вдигнат глави.

— Може ли една жена да се отърве от тези линии? — попитах аз, все повече убедена, че има известна истина в това, което говори Клара.

— Една жена носи тези светещи червейчета седем години — каза Клара, — след този период те изчезват или угасват. Но ужасното е, че когато наближи края на тези седем години, цялата армия червейчета от първия мъж, който е имала една жена, до последния, всички те внезапно се оживяват, така че жената отново е притеглена да има полов акт. И тогава всички червейчета се вкопчват в живота по-силно отвсякога, за да се хранят от сияйната енергия на жената за нови седем години. И наистина се получава един безкраен цикъл.

— А какво става, ако жената се въздържа от полов живот? — попитах аз. — Умират ли просто тези червейчета?

— Да, ако тя издържи да не води полов живот седем години. Но в днешното време е почти невъзможно една жена да се въздържа толкова дълго, освен ако не стане монахиня или не разполага с достатъчно пари, за да се издържа сама. Но дори и при това положение тя все така ще има нужда от напълно различна обосновка.

— Защо е така, Клара?

— Защото жените имат полови контакти не само по биологическа повеля, но и като социален дълг.

Тогава Клара ми приведе един изключително смущаващ и потискащ пример. Тя каза, че като не сме способни да виждаме протичането на енергията, ние можем ненужно да затвърждаваме все повече тези схеми на поведение или емоционални интерпретации, свързани с невидимото протичане на енергията. Например погрешно е обществото да изисква жените да се омъжват или най-малкото да се предлагат на мъжете, както е погрешно жените да се чувстват неосъществени, ако нямат в себе си мъжка сперма. Вярно е, че енергийните линии на мъжа им дават цел, позволяват им да изпълнят биологическото си предназначение: да захранват мъжете и техните потомци. Но човешките същества са

достатъчно интелигентни, за да изискват от себе си нещо повече от простото изпълнение на репродуктивния си дълг. Тя каза, че например да се развиваш, е равностойна, ако не и по-голяма повеля от тази да се възпроизвеждаш; и че в този случай развитие означава пробуждането на жените за истинската им роля в енергетичната схема на възпроизводството.

След това тя прехвърли доводите си в личен план и каза, че аз, както всяка друга жена, съм била възпитана от една майка, която смята за своя първична функция да ме подготви да си намеря подходящ съпруг, за да не нося клеймото стара мома. Аз наистина съм била отглеждана също като животно, за да имам полов живот, все едно как би го наричала майка ми.

— Ти като всяка друга жена си била заблудена и принудена да се подчиняваш — каза Клара.
— И тъжното е, че ти попадаш в капана на тази схема дори и ако нямаш намерение да продължаваш рода си.

Нейното твърдение беше толкова смазващо, че се разсмях на глас просто от нервност. Клара изобщо не се смути.

— Може всичко това да е истина, Клара — казах, опитвайки се да звуча снизходително. — Но в моя случай как може припомнянето на миналото да промени каквото и да било? Не е ли всичко това минало-свършено?

— Мога само да ти кажа, че за да се пробудиш, ти трябва да разчупиш този омагьосан кръг — отвърна тя, а зелените ѝ очи ме изучаваха с любопитство.

Повторих, че не вярвам на теориите ѝ за разни дяволски биологически повели или вампироподобни мъже, които смучат енергията на жените, и настоях, че нищо не би променило това просто да си седиш в една пещера и да си припомняш.

— Има определени неща, за които просто не искам никога повече да мисля — отрязах аз и ударих с юмрук по кухненската маса. Станах, готова да си тръгна, и ѝ казах, че не желая повече и да чуя за прегледи, списъци с имена или разни биологически повели.

— Хайде да направим една сделка — каза Клара с вид на търговец, готов да мине клиента си.
— Ти си честен човек, обичаш да бъдеш почтена. Затова ти предлагам да сключим едно споразумение.

— Какво споразумение? — попитах аз с нарастваща тревога.

Тя откъсна един лист от бележника и ми го подаде.

— Искам да напишеш и подпишеш едно обещание, съдържащо уверението, че ще изпълняваш упражненията от прегледа само в продължение на един месец. Ако след един месец ти не забележиш никакво увеличаване на енергията или каквото и да било подобрене в начина, по който се отнасяш към себе си или към живота поначало, ти си свободна да си отидеш у дома, каквото и да наричаш свой дом. И ако се окаже така, просто пиши целия този опит като едно причудливо изискване на една ексцентрична жена.

Седнах, за да се поуспокоя. Докато отпихах няколко глътки чай, внезапно ми хрумна, че това е най-малкото, което мога да направя след целия труд, който Клара си беше дала за мен. Освен това беше съвсем очевидно, че тя няма да ме пусне от хватката си така лесно. Все можех да попретупам отгоре-отгоре прегледа на спомените си. В края на краищата, кой щеше да знае дали там, в пещерата, наистина правя визуализациите и дишането, или просто си подремвам, или се отдавам на мечтания?

— Само един месец — каза тя с искрен глас. — Не се подписваш за цял живот. Повярвай ми, наистина се опитвам да ти помогна.

— Знам — казах аз. — Но защо си даваш труда да правиш всичко това за мен? Защо точно за мен, Клара?

— Има си причина — отговори тя, — но тя е толкова дълбока, че не мога да ти я разкрия

сега. Единственото, което мога да ти кажа, е, че като ти помагам, аз изпълнявам една достойна цел: връщам си един дълг. Можеш ли да приемеш като достатъчна причина това, че си връщам един дълг?

Клара ме погледна с толкова надежда, че взех молива и написах уверението, като нарочно подбих най-внимателно думите така, че да няма никаква грешка за едномесечния срок. Тя се спазари да не включвам в този месец времето за изготвянето на списъка с имената. Съгласих се и написах приложение в този смисъл; и тогава, противно на убежденията си, аз го подписах.

6.

Седмици наред си блъсках ума, докато съставя списъка. Проклинах се, че бях оставила Клара да ме придума това време да не влиза в споразумението ни. През тези дълги дни работих в пълна самота и тишина; виждах Клара само на закуска и вечеря, когато се хранехме в кухнята; обаче почти не разговаряхме. Тя отклоняваше всичките ми опити за сърдечен разговор с думите, че ще приказваме, когато си завърша списъка. Когато го направих, тя остави шиенето си и веднага ме придружи до пещерата. Беше четири часът следобед, а според Клара ранната сутрин и късният следобед бяха най-подходящото време да се започне такова голямо начинание.

На входа на пещерата тя ми даде още указания.

— Вземи първата личност от списъка си и накарай паметта си да възстанови всяко нещо, което си изживяла с този човек — каза Клара, — от момента, когато сте се срещнали, до последния път, когато сте общували. Или, ако предпочиташ, можеш да караш обратно — от последния път, когато си имала нещо общо с този човек, до първата ви среща.

Въоръжена със списъка, аз влизах в пещерата всеки ден. Отначало прегледът ми костваше много усилия. Не можех да се концентрирам, защото се страхувах да се ровя в миналото си. Умът ми блуждаеше от едно травмиращо събитие към друго, както ги виждах, или просто си почивах с разни фантазии. Но не след дълго ме заинтригува каква яснота и отчетливост започна да придобива прегледът ми. Дори започнах да се отнасям по-обективно към изживявания, които винаги бях смятала табу.

За моя изненада започнах също да се чувствам по-силна и по-оптимистична. Понякога, когато вдишвах, имах чувство, че енергията се просмуква обратно в тялото ми, като мускулите ми се затопляха и сякаш набъбваха. Толкова се увлякох в задачата да правя прегледа, че изобщо не ми беше нужен цял месец, за да се убедя в стойността му. Две седмици след началото, определено в споразумението ни, както вечеряхме с Клара, аз я помолих да потърси някой, който да освободи апартамента ми и да даде нещата ми на склад. Клара ми беше предлагала тази възможност няколко пъти преди това, но всеки път бях отказвала, защото не бях готова да се обвържа с по-дълго оставане. Тя се зарадва от молбата ми.

— Ще пратя една моя братовчедка да го свърши — предложи Клара. — Тя ще се погрижи за всичко. Не искам никакви притеснения да те отклоняват от концентрацията ти.

— Като стана дума за това, Клара — казах аз, — има още едно нещо, което не ми дава мира.

Клара ме изчака да продължа. Казах й колко ми е странно, че винаги има нещо сготвено, макар че никога не съм я виждала тя да готви и да се занимава с кухненска работа.

— Ами това е, защото ти никога не си вкъщи през деня — каза небрежно Клара. — А вечер си лягаш рано.

Вярно беше, че прекарвах повечето си време в пещерата. Когато се връщах в къщата, то

беше, за да похапна в кухнята, а след това си стоях в моята стая, защото размерите на къщата ме плашеха. Беше огромна. Не изглеждаше пуста, защото беше пълна с мебели, книги и множество декоративни предмети, изработени от керамика, сребро или емайл. Всички стаи бяха чисти, без нито прашинка, сякаш редовно идваше чистачка да ги поддържа. И все пак къщата изглеждаше пуста, защото нямаше никакви хора. На два пъти Клара беше изчезвала в някакви тайнствени скитания, за които отказваше да говори; в тези случаи единственото друго живо същество в къщата освен мен беше Манфред. Именно тогава с Манфред скитахме по хълмовете, от които имаше изглед към къщата. Бях съставила карта на къщата и прилежащата ѝ земя от една наблюдателна точка, която смятах, че сама съм открила. По това време не исках да си призная, че всъщност Манфред ме бе завел до нея.

От моята тайна площадка часове наред се опитвах да проумея разположението на къщата. Клара ми бе казала, че къщата е ориентирана според четирите основни посоки. Но когато проверих с компас, тя, изглежда, беше с малко по-различно разположение. Земята около къщата най-много ме объркваше, защото беше предизвикателство към всякакво акуратно картографиране, каквото се опитвах да съставя. От моя наблюдателен пост можех да видя, че земите изглеждат много по-обширни, отколкото като ги измервах от самата къща. Клара ми бе забранила да стъпвам в предната част на къщата — източната, както и в южната част. Но аз бях изчислила, обикаляйки по периферията около къщата, че тези две части са идентични със западната и северната, до които имах достъп. Когато се гледаха отдалеч обаче, те съвсем не бяха еднакви и аз изобщо не можех да си обясня това несъответствие.

Бях се отказала да засичам разположението на къщата и земите и прехвърлих вниманието си върху друг загадъчен въпрос: роднините на Клара. Макар че тя непрекъснато ги споменаваше по заобиколен начин, досега не бях открила и най-малка следа от тях.

— Кога се връщат роднините ти от Индия? — попитах направо Клара.

— Скоро — отговори тя. После вдигна купичката с ориз и я положи в дланта си по китайски. Никога не бях я виждала да употребява пръчици и се очаровах с какво невероятно изящество си служеше с тях. — Защо те интересуват толкова моите роднини? — попита тя.

— Откровено казано, Клара, не знам защо, но те са ми много любопитни — казах аз. — Имах много неспокойни чувства и мисли в тази огромна къща.

— Това означава ли, че къщата не ти харесва?

— Точно обратното, обичам я. Само дето е толкова голяма и призрачна.

— Какъв тип мисли и чувства те безпокоят? — попита тя, като остави купичката.

— Понякога ми се струва, че виждам хора из коридора или чувам гласове. И непрекъснато имам впечатлението, че някой ме наблюдава, но когато се огледам, няма никого.

— В тази къща има повече неща, отколкото вижда око — призна Клара, — но това не бива да ти внушава страх или тревога. Има магия в тази къща, в земята, в планините около цялата тази местност. Точно по тази причина сме избрали да живеем тук. Всъщност тъкмо по тази причина и ти самата реши да живееш тук, макар изобщо да не си представяш, че това е причината за твоя избор. Но така трябва да бъде. Ти внасяш своята невинност в тази къща и къщата с цялото намерение, което е натрупала, я превръща в мъдрост.

— Всичко това звучи много красиво, Клара, но какво по-точно означава?

— Винаги ти говоря с надеждата, че ще ме разбереш — каза Клара с нотка на разочарование.

— Всеки един от моите роднини, с които, уверявам те, рано или късно ще се запознаеш, би ти говорил по същия начин. Затова не си мисли, че говорим глупости само защото не ни разбираш.

— Повярвай ми, Клара, изобщо не мисля така и съм благодарна, че се опитваш да ми помогнеш.

— Прегледът се опитва да ти помогне, не аз — поправи ме Клара. — Забелязала ли си някакви други странни неща в къщата освен тези, които вече спомена?

Разказах ѝ за несъответствието между визуалната ми преценка за къщата от моя наблюдателен пост и от земята около нея.

Тя така се разсмя, че едва не се задави.

— Ще трябва да нагодя поведението си към това ново разкритие — каза Клара, когато си възвърна дар слово.

— Можеш ли да ми обясниш защо земите изглеждат някак наклонени и защо компасът показва толкова различни измервания, когато съм тук долу и когато съм горе на хълма? — попитах аз.

— Положително мога, но няма да има никакъв смисъл за теб. Нещо повече, може дори да се уплашиш.

— Това нещо общо с компаса ли има, Клара? Или с мен? Да не съм откачила или какво?

— Естествено, че има отношение към теб; ти си човекът, който е направил тези измервания; но не става въпрос, че откачаш; друго е.

— Какво е то, Клара? Каж ми. От цялата тази работа тръпки ме побиват. Като че ли съм попаднала в научно-фантастичен филм, където нищо не е реално и всичко може да се случи. Ненавиждам този жанр!

Клара явно не желаше да ми разкрие нищо повече. Вместо това ме попита:

— Не обичаш ли неочакваното?

Разказах ѝ, че за мен братята ми са били нещо толкова смазващо, че ми бяха дошли до гуша и бях намразила по принцип всичко, което те харесваха. Те гледаха по телевизията „Зоната на здрача“ и си умираха по този сериал. А според мен всичко беше нагласено и представляваше чиста манипулация.

— Да видим как мога да ти го кажа — отстъпи Клара. — Първо на първо, това определено не е къща от научната фантастика. По-скоро е къща на изключителното намерение. Причината, поради която не мога да обясня несъответствията в нея, е в това, че все още не мога да ти обясня какво е намерение.

— Ако обичаш, не ми говори с гатанки, Клара — помолих я аз. — Това не само ме плаши, но и направо ме вбесява.

— За да можеш да разбереш тази деликатна материя, налага се да ти говоря по заобиколен начин — каза Клара. — Така че нека първо да ти разкажа за човека, който е пряко отговорен за присъствието ми тук, в къщата, а непряко — за отношението ми към теб. Той се казваше Хулиан и беше най-изключителното същество, което можеш да срещнеш. Той ме намери един ден, когато бях загубила пътя си из онези планини в Аризона, и ме доведе тук, в тази къща.

— Почакай малко, Клара, ти каза, струва ми се, че тази къща е на твоето семейство от поколения насам — припомних ѝ аз.

— Пет поколения, за да бъдем точни — отвърна тя.

— Как можеш така безгрижно да твърдиш две толкова противоречиви неща?

— Не си противореча. Ти си тази, която тълкува нещата без нужната основа. Истината е, че тази къща принадлежи на семейството ми от поколения. Но моето семейство е едно абстрактно семейство. То е семейство така, както тази къща е къща, а Манфред е куче. Но ти вече знаеш, че Манфред не е истинско куче; нито тази къща е истинска така, както всяка друга къща. Разбираш ли какво имам предвид?

Не бях настроена за гатанките на Клара. Известно време помълчах, надявайки се, че тя ще смени темата. После се почувствах гузна за сприхавото си и мрачно настроение.

— Не, не разбирам какво имаш предвид — казах накрая аз.

— За да можеш да разбереш всичко това, ти трябва да се промениш — каза търпеливо Клара. — Но, от друга страна, ти точно затова и си тук — за да се промениш. И да се промениш означава, че ще трябва да бъдеш в състояние успешно да извършиш абстрактния полет, а тогава всичко вече ще ти стане ясно.

След отчаяното ми настояване тя ми обясни, че този невъобразим полет символично представлява преместване от дясната страна на челото към лявата, но същинското му значение е да се доведе етерната част от нас, двойника, във всекидневното ни съзнание.

— Както вече ти обясних — продължи тя, — дуализмът тяло-ум е фалшива дихотомия. Истинското разделение е между физическото тяло, което подслонява ума, и етерното тяло, или двойника, което подслонява нашата енергия. Абстрактният полет се извършва, когато накараме двойника да се прояви във всекидневния ни живот. С други думи, в момента, в който физическото ни тяло придобие пълно съзнание за своята енергетична, етерна, допълваща го част, ние ще сме прескочили в абстрактната, напълно различна сфера на осъзнаване.

— Ако това означава, че първо ще трябва да се променя, сериозно се съмнявам дали изобщо някога ще бъда в състояние да направя този прескок — казах аз. — Всичко, изглежда, се е вкоренило така дълбоко в мен, че сякаш е за цял живот.

Клара наля в чашата ми малко вода. Остави керамичната кана и ме погледна право.

— Има начин да се промениш — каза тя. — И досега съм ти проглушила ушите с него; нарича се преглед.

Тя ме увери, че един дълбок и пълен преглед ни дава възможност да осъзнаем какво искаме да променим, като ни позволява да видим живота си, без да се заблуждаваме. Той ни дава една кратка пауза, през която можем да направим избора дали да приемем обичайното си поведение, или да го променим, като възнамерим премахването му, преди окончателно да ни е хванало в капана си.

— И как може да се възнамери премахването на нещо? — попитах аз. — Просто казваш „Махай се, Сатана!“, така ли?

Клара се разсмя и отпи глътка вода.

— За да се променим, ние трябва да отговаряме на три условия — каза тя. — Първо, трябва да оповестим на висок глас решението си да се променим, така че да ни чуе намерението. Второ, трябва за известен период от време да ангажираме съзнанието си. Не можем да започнем нещо и щом се почувстваме обезкуражени, просто да се откажем. Трето, трябва да разглеждаме резултата от своите действия с чувство на пълна отстраненост. Това означава, че не бива изобщо да допускаме понятията успех или провал. Ако следваш тези три стъпки, ти ще можеш да промениш всяко нежелано чувство или наклонност в себе си — увери ме Клара.

— Не знам, Клара — казах скептично аз. — Така, както ми го казваш, изглежда много просто.

Проблемът не беше в това, че не исках да ѝ вярвам, а просто аз винаги съм била практична; а от практична гледна точка задачата да променя поведението си беше потресаваща, нищо че три-степенната ѝ програма изглеждаше простичка.

Довършихме закуската си в пълно мълчание. Единственият звук в кухнята беше постоянното процеждане на водата, като преминаваше през варовиковия филтър. Той ми създаваше съвсем конкретната представа за постепенния пречистващ процес на прегледа. Внезапно изпитах прилив на оптимизъм. Може би ще е възможно да се променя, да се пречистя, капка по капка, мисъл по мисъл, също както водата, която преминаваше през филтъра.

Над нас ярките лампи хвърляха тайнствени сенки по бялата покривка. Клара остави пръчиците и започна да извива пръсти, сякаш искаше да направи фигури от сенки по покривката. Очаквах всеки момент да направи зайче или костенурка.

— Какво правиш? — попитах аз, нарушавайки мълчанието.

— Това е форма на общуване — обясни тя, — обаче не с хора, а с тази сила, която наричаме намерение.

Тя изпъна показалеца и кутрето си, леко сви средния и безименния и като докосна връхчетата им с палеца, затвори кръга. Каза ми, че това е сигнал за улавяне вниманието на тази сила и по този начин ѝ се дава възможност да навлезе в тялото чрез енергийните линии, които свършват или започват от връхчетата на пръстите.

— Енергията идва през показалеца и кутрето, когато те се изпънат като антена — обясни тя, като ми показа отново как се държат. — Така енергията се улавя и се задържа в кръга, образуван от останалите три пръста.

Каза ми, че с това специфично положение на ръката можем да притеглим достатъчно енергия в тялото, за да го излекуваме или укрепим или за да променяме настроенията и навиците си.

— Хайде да отидем във всекидневната, където ще ни е по-удобно — каза Клара. — Не знам за теб, но на мен тази пейка взе много да ми убива.

Клара стана и прекосихме тъмния двор, минахме през задния вход и коридора на голямата къща и стигнахме във всекидневната. За моя изненада газената лампа вече беше запалена, а Манфред спеше, свит на кълбо до едно кресло. Клара се настани удобно в това кресло, което винаги приемах като любимото ѝ място. Тя взе карето с бродерия, което бе шила, и внимателно направи още няколко бода, като промушваше иглата в плата и я изтегляше с изяцно, плавно движение на ръката. Очите ѝ бяха приковани в работата.

Толкова необичайно ми беше да гледам как тази силна жена се занимава с бродерия, че я бях зяпнала любопитно, опитвайки се да различа какво точно бродира. Клара забеляза интереса ми и вдигна плата да го видя. Беше калъфка за възглавница с избродирани пеперуди, кацнали върху ярки цветя. Изглеждаше ми доста безвкусно.

Клара се усмихна, сякаш доловила критичното ми мнение за нейната работа.

— Можеш да ми кажеш, че работата ми е самата красота или че просто си губя времето — каза тя, докато правеше поредния бод, — но това няма да засегне вътрешното ми спокойствие. Това отношение се нарича „да си знаеш цената*!“. — След това си зададе риторичен въпрос и сама си отговори: — И каква мислиш е моята цена? Абсолютна нула.

Казах ѝ, че според мен тя е забележителна и изключително вдъхновяваща личност. Как може да каже, че няма никаква цена?

— Много е просто — обясни Клара. — Когато положителната и отрицателната сила са в равновесие, те се неутрализират една друга и това означава, че стойността ми е нулева. Означава още, че аз не мога да се разстроя, когато някой ме критикува, нито пък да се разтопя от удоволствие, когато някой ме хвали.

Клара взе една игла и въпреки мъждивата светлина с лекота я вдяна.

— Китайските мъдреци от древни времена са вярвали, че безпределното непознато било пазено от огромен дракон, чиито люспи блестели с ослепителна светлина. Те смятали, че драконът внушавал страх на храбрите търсещи, които дръзвали да се приближат до него, с ослепителния си блясък, с мощната си опашка, която само с леко потрепване смазвала всичко по пътя си, и с изгарящия си дъх, който превръщал в пепел всичко в обсега си. Но те още смятали, че имало един начин да минеш неусетно покрай този недосегаем дракон.

Клара каза как те смятали, че ако човек се слее с намерението на дракона, може да стане невидим и да мине през окото на дракона.

— Какво означава това, Клара? — попитах аз.

— Означава, че чрез прегледа ние можем да се опразним от мисъл и желание, което за тези древни мъдреци означавало да станеш едно с намерението на дракона и следователно невидим.

Взех една бродирана възглавница, също изработена от Клара, и я подпъгнах зад гърба си. Вдишах дълбоко няколко пъти, за да проясня ума си. Искях да проумея какво ми казва. Упорството ѝ да използва китайски метафори все повече ме объркваше. Но всичко, което казваше, изглеждаше толкова важно, че съзнавах как аз ще загубя, ако поне не се опитам да я разбера.

Както гледах Клара да бродира, ненадейно си спомних за майка ми. Може би тъкмо този спомен породил у мен монументална тъга, някакъв безименен копнеж; или може би това се дължело на нещата, които слушах от Клара; или може би просто от това, че бях в нейната празна, призрачно красива къща под мистериозната светлина на газената лампа. Очите ми се изпълниха със сълзи и аз се разхлипах.

Клара скочи от стола си и застана до мен. Прошепна на ухото ми толкова високо, че прозвуча като вик:

— Да не си посмяла да се отдаваш на самосъжаление в тази къща. Сториш ли го, къщата ще те отблъсне; ще те изплюе, също както ти изплюваш костилка от маслина.

Предупреждението ѝ ми оказа нужното въздействие. Тъгата ми мигновено се изпари. Избърсах очи, а Клара продължи да говори, сякаш нищо не се бе случило.

— Изкуството на празнотата е техника, практикувана от тези китайски хора на мъдростта, които искали да минат през окото на дракона — каза тя, след като седна отново на мястото си. — Днес ние го наричаме изкуство на свободата. Смятаме термина за по-добър, защото това изкуство наистина води до една абстрактна сфера, където човешкото е без значение.

— Това означава ли, че е нечовешка сфера? Клара остави бродерията в скута си и ме погледна.

— Това означава, че почти всичко, което сме чували за тази сфера от мъдреците и просветлените, стремели се към нея, намирихва на човешки грижи. Ние обаче, хората, които практикуваме изкуството на свободата, сме открили от непосредствен опит, че това описание е неточно. В нашия опит което и да било човешко нещо в тази сфера е толкова незначително, че се губи в необятната празнота.

— Почакай малко, Клара. Ами какво ще кажеш за онези легендарни персонажи, наричани китайските безсмъртни? Те постигнали ли са свобода по начина, който ти имаш предвид?

— Не по начина, който ние имаме предвид — каза Клара. — За нас свободата означава да си свободен от човешкото. Китайските безсмъртни попадат в клопката на собствените си митове за безсмъртие, мъдрост или за това, че са се освободили и са се върнали на земята, за да водят и други по пътя. Те са били учени, музиканти, обладавали са свръхестествени сили.

Били са справедливи и снизходителни, доста подобни на класическите гръцки богове. Дори нирваната е човешко състояние, при което блаженството е да се освободиш от плътта.

Клара успя да ме накара да се почувствам напълно безнадеждно. Казах ѝ, че през целия ми живот са ме обвинявали, че ми липсва човешка топлина и разбиране. По-точно, казвали са ми, че съм най-студеното същество, което може да срещне човек. А сега Клара ми говореше, че свобода означава да се освободиш от човешкото съчувствие. А от това, че не го притежавах, аз винаги бях имала чувството, че ми липсва нещо изключително важно.

Отново едва не се разплаках от самосъжаление, но Клара пак ми се притече на помощ.

— Да се освободиш от човешкото, изобщо не означава такова идиотско нещо като да не притежаваш топлина или състрадание — каза тя.

— Дори и така, пак ми е невъзможно да проумея свободата по начина, по който я описваш — настоях аз. — Не съм сигурна дали ще ми се иска дори и частица от нея.

— А аз съм сигурна, че искам всяка част от нея — отвърна тя. — Макар че и моят ум не може да я проумее, повярвай ми, тя съществува! Повярвай ми също, че някой ден ти самата ще говориш на някой друг нещата, за които ти говоря аз сега. Може дори да използваш същите думи. — Тя ми намигна, сякаш знаеше със сигурност, че това ще се случи.

— Когато продължиш да правиш прегледа, ще ти се яви входът към сферата, в която човешкото не съществува — добави Клара. — Това ще бъде покана да минеш през окото на дракона. Именно това ние наричаме абстрактен полет. И в действителност представлява прескачане на огромна бездна, за да се озовеш в сфера, която не може да бъде описана, защото мерилото за нея не е човекът.

Вцепених се от страх. Не смеех да се отнеса лековато към думите на Клара, защото тя винаги говореше сериозно. Мисълта да загубя човешкото в себе си, такова, каквото го имах, и да скоча в една бездна, беше повече от ужасяваща. Понечих да я попитам дали знае кога ще ми се яви този вход, но тя продължи обяснението си.

— А истината е, че този вход винаги е пред нас — каза Клара, — но само хората със спокоен ум и сърце в мир могат да видят или почувстват наличието му.

Тя ми обясни, че да се нарича това вход, не е метафора, защото понякога наистина се явява направо като врата, черна пещера, ослепителна светлина или някакво друго въобразимо нещо, дори око на дракон. Каза, че в това отношение метафорите на ранните китайски мъдреци съвсем не са били просто измислица.

— Друго, което са вярвали древните китайски търсещи, е, че невидимостта е естествена последица от постигането на спокойно безразличие — каза тя.

— Какво е спокойно безразличие, Клара?

Вместо да ми отговори направо, тя ме попита дали някога съм виждала очите на бойни петли.

— Никога през живота си не съм гледала бой на петли — отговорих аз.

Клара ми обясни, че погледът в очите на бойния петел не е погледът, който се вижда в очите на обикновените хора или животни, защото техните очи отразяват топлина, съчувствие, гняв, страх.

— В очите на бойния петел няма нищо от това — разказа ми Клара. — Вместо това те отразяват едно неопишуемо безразличие, нещо, което се намира и в очите на тези, които са направили големия преход. Защото те не гледат навън към света, те са се обърнали навътре, за да съзерцават това, което още не присъства.

— Окото, което гледа навътре, е неподвижно — продължи Клара. — То не отразява човешки

грижи или страхове, а празнотата. Виждащите, които са се вглеждали в безпределното, свидетелстват, че безпределното им отвръща със студено, непоклатимо безразличие.

7.

Един следобед, малко преди свечеряване, с Клара поехме по дългата, живописна пътека от пещерата към къщи, когато тя предложи да поседнем и да си починем в сянката на едни дървета. Загледахме се в сенките, които дърветата хвърляха върху земята, когато внезапен порив на вятъра раздвижи листата. Листата затрептяха във вихрушка от светлина и мрак, като породиха вълнички в сенките на земята. Когато вятърът стихна, листата отново станаха неподвижни, а също и сенките.

— Умът е като тези сенки — каза тихо Клара. — Когато дишането ни е спокойно, умът ни се умиротворява. Ако дишането ни е неравномерно, умът трепти като листа във вятъра.

Опитах се да установя дали дишането ми е равномерно или неспокойно, но не можах да определя.

— Ако дишането ти е възбудено, умът става неспокоен — продължи Клара. — За да успокоиш ума, най-добре е да се заемеш да успокоиш дишането си.

Тя ми каза да изправа гръб и да се концентрирам над дишането си, докато то стане леко и ритмично като на дете.

Отбелязах, че когато човек е бил физически натоварен, както бяхме ние току-що, докато се изкачвахме по хълмовете, тогава дишането му едва ли може да бъде леко като на дете, което просто си лежи и нищо не прави.

— Освен това — казах аз — нямам представа как дишат децата. Не съм имала около себе си често деца, а когато е имало, не съм обръщала внимание как дишат.

Клара се премести по-близо до мен и сложи едната си ръка на гърба ми, а другата — на гръдния кош. За мой ужас тя натисна с двете си ръце, докато така ме стегна, че щях да се задуша. Опитах се да се отдръпна, но тя ме притискаше с желязна хватка. За да компенсирала недостига на въздух, стомахът ми започна да се свива и отпуска ритмично и тялото ми отново започна да се изпълва с въздух.

— Така дишат децата — каза тя. — Запомни това усещане от движенията на стомаха си, за да можеш да ги възпроизвеждаш независимо дали вървиш, правиш упражнения, или просто си лежиш, без нищо да правиш. Сигурно няма да повярваш, но ние сме толкова цивилизовани, че ни се налага отново да се учим да дишаме както трябва.

Тя отдръпна ръцете си от гърба и гърдите ми.

— Сега остави въздуха да се вдигне нагоре и да изпълни гръдния кош — нареди ми тя. — Но не го оставяй да нахлуе в главата ти.

— Няма начин въздухът да нахлуе в главата ми — разсмях се аз.

— Не приемай думите ми толкова буквално — смърри ме тя. — Когато казвам въздух, аз всъщност говоря за енергията, произтичаща от дишането, която навлиза в корема, Гръдния кош и после в главата.

Не се съдържах да не се разсмея от сериозния ѝ вид. Подготвих се за поредната атака от китайски метафори. Тя се усмихна и ми намигна.

— Моята сериозност е естествена последица от размерите ми — каза тя през смях. — Ние, едрите хора, винаги сме по-сериозни от дребните, жизнерадостни човечеци. Нали е така, Тайша?

Не разбирах защо включва и мен, като говори за едри хора. Аз бях поне пет сантиметра по-ниска от нея и около петнадесет килограма по-лека. Дълбоко се възмутих да ме наричат едра, а още повече от намека, че съм прекалено сериозна. Но не й го казах, защото знаех, че тя ще го превърне на въпрос и ще ми нареди да направя дълбок преглед по темата за моите размери.

Клара ме изгледа, сякаш за да прецени реакцията ми на своите думи. Усмихнах се и се престорих, че ни най-малко не съм се засегнала. Като видях, че слушам внимателно, тя отново стана сериозна и продължи да ми обяснява, че доброто ни емоционално състояние е пряко свързвано с ритмичното протичане на нашето дишане.

— Дишането на един разтревожен човек — каза тя, като се наведе по-близо, — е учестено, плитко и се разполага в гърдите или главата. Дишането на успокоения човек се спуска до корема.

Опитах се да смъкна дишането си до корема, за да не заподозре Клара, че съм била притеснена. Но тя разбиращо се усмихна и добави:

— За едрите хора е по-трудно да дишат от корема, понеже центърът на тежестта им е малко по-високо. Поради това е още по-важно да оставаме спокойни и невъзмутими.

Тя продължи да ми обяснява, че тялото се дели на три основни камери от енергия: корема, гърдите и главата. Докосна корема ми точно под пъпа, после слънчевия сплит и накрая средата на челото ми. Обясни ми, че тези три точки са основните центрове на трите камери. Колкото по-спокойни са умът и тялото, толкова повече въздух може да поеме човек във всяко от трите отделения на тялото.

— Децата поемат огромно количество въздух за размера си — каза Клара. — Обаче колкото повече растем, толкова повече се стягаме, особено около белите дробове, и поемаме по-малко въздух.

Преди да продължи, Клара пое дълбоко въздух.

— И тъй като емоциите са пряко свързани с дишането — каза тя, — един добър начин да се успокоим е, като регулираме дишането си. Можем например да се тренираме да поемаме повече енергия, като съзнателно удължаваме всяко вдишване.

Тя стана и ми каза да се вгледам внимателно в нейната сянка. Забелязах, че е абсолютно неподвижна. После ми каза да стана и да погледна собствената си сянка. Не можех да не различа леко потрепване, също като сянката на дърветата, когато листата потрепваха от вятъра.

— Защо моята сянка трепери? — попитах я. — Аз си мислех, че стоя напълно неподвижно.

— Твоята сянка потрепва, защото вятърът на емоциите духа през теб — отговори Клара. — Сега си по-спокойна, отколкото по времето, когато току-що бе започнала прегледа, но все още в теб е останала доста тревога.

Тя ме накара да застана на левия си крак, а десния да вдигна, свит в коляното. Олюлях се, докато се мъчех да запазя равновесие. Удивих се, че тя самата стоеше на един крак със същата лекота, с която стоеше и на двата, а сянката ѝ беше абсолютно неподвижна.

— Изглежда ти е доста трудно да пазиш равновесие

— отбеляза Клара, като спусна крака си на земята и вдигна другия. — Това означава, че мислите и чувствата ти не са спокойни, а също и дишането ти.

Вдигнах другия си крак в опит да направя отново упражнението. Този път пазех по-добре равновесие, но като видях колко неподвижна е сянката на Клара, изпитах внезапен пристъп на завист и трябваше да спусна крака си на земята, за да не падна.

— Винаги когато ни се яви някоя мисъл — обясни Клара, като отново спусна крак, — нашата енергия се придвижва по посоката на тази мисъл. Мислите са като скаути, те повеждат тялото да се движи по определена пътека.

— Сега погледни отново сянката ми — нареди ми тя.

— Но се опитай да не я приемаш просто като моята сянка. Опитай се да прозреш в същността на Клара такава, каквато я показва нейната сянка-картина.

Моментално се стегнах. Почувствах се на изпит, на който щеше да бъде оценявано моето представяне. На повърхността изплува състезателното чувство от детството ми, че трябва да надмина братята си.

— Не се напърай — каза строго Клара. — Това не е състезание. Това е направо удоволствие. Разбираш ли? Удоволствие?

Бях дълбоко приучена да реагирам на думите. Думата „удоволствие“ ме хвърли в пълно объркване, а след това в паника. Единственото, което можех да помисля, беше, че тя явно не използва думата правилно. Сигурно имаше предвид нещо друго. Обаче Клара повтори думата няколко пъти, сякаш искаше да проникне до съзнанието ми.

Не отмествах поглед от сянката ѝ. Имах впечатлението, че беше красива, спокойна, изпълнена със сила. Не беше просто една по-тъмна област, а изглеждаше сякаш има дълбочина, интелигентност и жизненост. После внезапно ми се стори, че сянката на Клара се раздвижи сама независимо от движенията на нейното тяло. Движението беше толкова невероятно бързо, че почти мина незабелязано. Зачаках, сдържайки дъх, втренчена, насочила цялото си внимание. И тогава се случи отново, но този път определено бях подготвена. Сянката потрепери, после се разрасна, сякаш раменете и гърдите ѝ внезапно се бяха надули като балон. Сянката сякаш оживя.

Изпищях и подскочих. Извиках на Клара, че сянката ѝ е жива. Понечих да побягна, ужасена, че сянката може да се втурне след мен, но Клара ме задържа, като ме хвана за рамото.

Когато се поуспокоих достатъчно, за да мога отново да говоря, аз ѝ разказах какво съм видяла, като през цялото време отклонявах поглед от земята, опасявайки се да не зърна отново зловещата сянка на Клара.

— За да видиш движението на сенките, трябва да си освободила огромна част енергия със своя преглед — отбеляза Клара.

— Сигурна ли си, че просто не съм си го въобразила, Клара? — попитах аз, надявайки се, че тя ще го потвърди.

— Твоето намерение я накара да се движи — твърдо каза тя.

— Но не мислиш ли, че прегледът може и да обърка ума? — попитах аз. — Трябва да съм напълно побъркана, за да виждам как сенките сами се движат.

— Не. Целта на прегледа е да разбие основните предубеждения, които сме запаметили през живота си — обясни търпеливо Клара. — Не се ли разбият те, ние не можем да попречим на силата на паметта да забулва осъзнаването ни.

— Какво точно имаш предвид под сила на паметта, Клара?

— Светът е един огромен екран от спомени; ако се разбият определени предубеждения — каза тя, — силата на спомнянето не само се възпира, но дори може да се премахне изцяло.

Не разбирах какво ми говореше и възнегодувах, че е толкова неясна.

— Най-вероятно вятърът е надигнал праха, върху който се проектираше сянката ти — казах аз, предлагайки едно разумно обяснение.

Клара поклати глава.

— Опитай да я погледаш пак, за да се увериш — предложи тя.

Усетих как ръцете ми настръхнаха. Нищо не можеше да ме накара да погледна отново сянката ѝ.

— Ти твърдиш, че сенките на хората не могат да се движат сами — каза Клара, — защото това ти казва твоята способност да помниш. Спомняш ли си някога да си ги виждала да се движат?

— Не. Определено не.

— Ето, виждаш ли. Това, което ти се случи току-що, бе, че нормалната ти способност да си спомняш беше възпряна за един миг и ти видя как сянката ми се движи.

Клара поклати показалец и се засмя.

— А и вятърът не е вдигал праха — каза тя. После скри глава в ръцете си, сякаш беше стеснително дете. Изумяваше ме, че макар и жена на възраст, тя никога не изглеждаше смешно, когато правеше детински жестове.

— Имам новини за теб — продължи Клара. — По-рано, като дете, ти си виждала сенки да се движат, но тогава не си била толкова рационална, така че е било нещо съвсем естествено да ги виждаш да се движат. С течение на времето твоята енергия е била обуздана от социалните ограничения и така ти си забравила, че си ги виждала да се движат, а си спомняш само това, което смяташ, че е позволено да си спомняш.

Опитвах се да оценя мащаба на това, което ми казваше Клара, и тогава внезапно си спомних, че като дете често бях виждала сенките да мърдат и да се извиват по тротоара, особено в горещи, ясни дни. Винаги бях мислила, че се опитват да се освободят от хората, на които принадлежат. Изпитвах ужас, като гледах как сенките се мятат настрана, за да могат да надзъртат зад тях. Винаги ми беше чудно как може възрастните изобщо да не забелязват кривенето на сенките си.

Когато споменах това на Клара, тя заключи, че ужасът ми се е дължал на конфликта между това, което реално виждам, и това, което вече са ми казвали, че е възможно и позволено да виждам.

— Опасявам се, че не мога да следя мисълта ти, Клара — казах аз.

— Опитай се да си представиш себе си като огромен склад със спомени — предложи тя. — В този склад някой друг освен теб е натрупал чувства, представи, мислени диалози и схеми на поведение. Но понеже това си е твой склад, ти можеш да влизаш и да тършуваш из него винаги когато поискаш и да използваш всичко, което намериш там. Проблемът е, че ти изобщо нямаш думата за инвентара, защото той вече е бил определен, преди ти да влезеш във владение на склада. Поради това ти си крайно ограничена в избора на неща.

Тя добави, че животът ни изглежда като непрекъсната времева линия, защото инвентарът в нашия склад никога не се променя. Тя подчерта само, че ако складът ни се разчисти, можем да бъдем това, което наистина сме.

Смазана от моите спомени и от това, което ми обясняваше Клара, аз приседнах на една скала. С ъгълчето на окото си зърнах своята сянка и внезапно ме обхвана паника, като си зададох въпроса: „Ами ако моята сянка не си седи така, както седа аз?“

— Не мога повече, Клара — казах аз и скочих. — Нека се прибираме вкъщи.

Клара ми нареди да си остана на мястото.

— Успокой ума си — каза тя, втрещена в мен, — тогава и тялото ти ще се успокои; иначе направо ще се взривиш.

Клара вдигна лявата си ръка пред тялото и допря китката си върху пъпа; дланта ѝ беше обърната настрани, пръстите, събрани плътно, сочеха надолу към земята. Тя ми каза да поставя така ръката си и да гледам във върха на средния пръст. Гледах леко над носа си надолу, от което погледът ми леко се кръстоса. Тя ми обясни, че като гледаме съсредоточено, това изнася осъзнаването извън нас и го прехвърля върху земята, като по този начин отслабва вътрешното вълнение.

После ми каза да вдишам дълбоко, с внимание, насочено към земята, и с намерението да поема от нея в средния си пръст искра енергия, все едно че взимам капка смола. След това да извия нагоре ръката си от китката, докато основата на палеца докосне гръдната кост. Трябваше да гледам във върха на средния пръст, докато преброя до седем, и после веднага да преместя осъзнаването си към челото, в една точка между очите, точно над носа. Това преместване, каза Клара, трябва да се придружава от намерението да се прехвърли искрата енергия от средния пръст до това място между очите. Ако това прехвърляне се извърши, тогава на тъмния екран зад затворените очи се появява светлина. Тя каза, че можем да изпращаме тази светеща точка енергия до всяка част от тялото си като противодействие на болка, болест, опасения и страх.

После отмести ръката си и леко притисна слънчевия ми сплит.

— Ако ти потрябва бърз приток на енергия, както е в случая, прави това дишане на силата, което ще ти покажа, и ти гарантирам, че ще се почувстваш заредена.

Гледах как Клара направи серия кратки вдишвания и издишвания през носа в бърза последователност, като диафрагмата ѝ вибрираше. Направих същото и след около двадесетина такива вдишвания със свиване и отпускане на диафрагмата почувствах в средата на тялото ми да се разлива топлина.

— Ще поседим, като правим дишането на силата и гледаме светлината зад очите — каза тя, — докато престанеш да изпитваш страх.

— Не бях всъщност чак толкова уплашена — казах аз.

— Да можеше да се видиш отстрани — каза тя. — От моето място аз виждах как някой щеше аха-аха да припадне.

Тя беше напълно права. Никога не бях изпитвала такъв тотален страх, както в момента, когато сянката ѝ започна да се разраства. Забравени спомени изплуваха на повърхността от такива забутани дълбини, че за миг-два се почувствах отново като дете.

Държах дланта си странично и гледах във върха на пръста, както ми препоръча Клара. Гледах съсредоточено и после преместих вниманието си към средата на челото. Не видях никаква светлина, но почувствах как постепенно се успокоявам.

Вече беше почти тъмно. Съзирах силуета на Клара, очертан до мен. Тя ми каза с успокояващ глас:

— Да останем тук още малко, за да позволим на тази искра енергия да се установи в тялото ти.

— В Китай ли си научила тази техника, Клара? — попитах аз.

Тя поклати глава.

— Казах ти, че съм имала учител тук, в Мексико — отговори тя и после добави благоговейно: — Моят учител е изключителен човек, посветил живота си да усвои изкуството на свободата, а после да обучава и нас.

— Но този метод на дишане не произхожда ли от Изтока?

Тя сякаш се поколеба, преди да ми отговори. Помислих си, че колебанието ѝ се дължи на желанието да запази тайната.

— Къде го е научил твоят учител? — продължих да разпитвам аз. — Той също ли е бил в Китай?

— Той е научил всичко, което знае, от своя учител — отговори уклончиво Клара.

Когато я помолих да ми разкаже повече за своя учител и на какво я е обучавал, Клара се извини, че не разполага със свободата да обсъжда повече тази тема на сегашния етап.

— За да можеш да го разбереш — поясни тя, — ти трябва да придобиеш специален вид енергия, с какъвто в момента не разполагаш.

Тя ме потупа по ръката.

— Не насилвай нещата — каза ми Клара с разбиращ тон. — Ние възнамеряваме да те научим на всичко, което знаем. Така че защо да бързаш?

— Интригуваш ме, когато казваш „ние“, Клара, защото оставам с впечатлението, че в къщата има и други хора, от които започвам да виждам и чувам неща, които разумът ми казва, че е невъзможно да стават.

Клара така се разсмя, че едва не падна от скалата, на която седеше. Неочакваният ѝ, прекален изблик ме подразни повече и от това, че отказваше да ми говори за своя учител.

— Нямах представа колко ми е смешна твоята дилема — каза тя, вместо обяснение. — Това ми доказва, точно както и случката, когато ти видя сенките да се движат, че освобождаваш енергията си. Ти започваш да опразваш склада си. Колкото повече неща от инвентара си изхвърляш, толкова повече място правиш за други неща.

— Като какви например? — попитах аз, все още раздражена. — Да виждам как сенките се движат и да чувам гласове ли?

— Може би — неопределено отвърна тя. — Или пък дори да видиш хората, на които принадлежат сенките и гласовете.

Заинтересувах се за какви хора говори, но тя отказа. Да приказваме повече за това. Внезапно стана и заяви, че иска да се връщаме къщи, за да включи генератора, преди да е станало прекалено тъмно.

8.

Не бях виждала Клара три дни; някакви тайнствени скитания я бяха отнесли някъде. Вече ѝ беше станало навик да ме оставя без никакво предупреждение сама в къщата за дни наред единствено в компанията на Манфред; и макар че цялата къща беше на мое разположение, аз никога не се осмелих да надникна извън всекидневната стая, моята спалня, гимнастическия салон на Клара, кухнята и, естествено, тоалетната. Имаше нещо в къщата и земите на Клара, особено когато тя отсъстваше, което ме изпълваше с ирационален страх. В резултат от това, когато оставах сама, аз спазвах строго установен режим, което ми действаше успокоително.

Обикновено се събуждах около девет часа, приготвих си закуска в кухнята на котлон, понеже още не умеех да наля готварската печка с дърва, опаковах си лек обяд и после отивах в пещерата да правя прегледа или на дълга разходка с Манфред. Обикновено се връщах късно следобед и се залавях с кунг-фу в гимнастическия салон на Клара. Салонът беше просторен, със сводест таван, лакиран дървен под и поставка, боядисана с черен лак, на която бяха изложени различни оръжия за бойни изкуства. До стената срещу вратата имаше подиум, застлан със сламена рогозка. Веднъж попитах Клара за какво е този подиум. Отговори ми, че там правела медитацията си.

Никога не бях виждала Клара да медитира, защото винаги когато влизаше в тази постройка, тя заключваше вратата. Всеки път когато я питах какъв вид медитация практикува, тя отказваше да обсъжда този въпрос. Единственото, което открих, бе, че тя нарича това „сънуване“.

Клара ми бе позволила свободен достъп до салона винаги когато самата тя не го ползваше. Когато оставах сама в къщата, обикновено ме влечеше към този салон — там намирах емоционална утеха, защото беше пропит с присъствието и силата на Клара. Именно там тя ме обучаваше на крайно интригуващ стил кунг-фу. Никога не бях се интересувала от китайски бойни изкуства, защото японските ми учители по карате винаги подчертаваха, че движенията от този стил са прекалено усложнени и обременителни, за да имат някаква практическа стойност. Те системно изказваха пренебрежение към китайските стилове и възхваляваха своите, като казваха, че макар корените на карате да са в китайските стилове, техните форми и приложение са дълбоко изменени и усъвършенствани в Япония. Като невежа в бойните изкуства, аз вярвах на учителите си и напълно отхвърлях всякакви други стилове. Затова и не знаех какво да мисля за този стил кунг-фу, който Клара практикуваше. Но въпреки невежеството ми едно нещо ми беше ясно: тя несъмнено беше изключителен майстор.

След като се упражнявах около един час в салона на Клара, аз се преобличах и отивах в кухнята да хапна. Там неизменно ме чакаше нещо сготвено и сервирано на масата, но обикновено бях така прегладняла след упражненията, че омитах каквото и да ми беше приготвено, без изобщо да се замисля как се е озовало там.

Когато я разпитах за това, Клара ми бе отговорила, че когато я няма, в къщата идва пазачът и готви. Той явно се занимаваше и с прането, защото обикновено намирах дрехите си грижливо сгънати и подредени на купчина до вратата на стаята си; оставаше ми само да ги изгладя.

Една вечер след усилена работа, която Манфред наблюдаваше и от време на време критично изръмжаваше, аз получих такъв прилив от енергия, че реших да наруша режима си и да се върна в пещерата, за да продължа прегледа, въпреки че вече беше тъмно. Така се бях разбързала да отида там, че забравих да взема фенерчето. Вечерта беше облачна, но въпреки пълния мрак нито веднъж не се спънах по целия път. Влязох в пещерата и се заех с прегледа, като визуализирах и вдишвах спомени за всичките си инструктори по карате, както и за всяка демонстрация и състезание, в които бях участвала. Това ми отне по-голямата част от нощта, но когато свърших, се почувствах напълно пречистена от предубежденията, наследени от моите учители в течение на подготовката ми.

И на другия ден Клара още не беше се върнала, затова отидох в пещерата малко по-късно от обикновено. На връщане към къщи реших като упражнение умишлено да мина по обичайната пътека този път със затворени очи, за да симулирам, че вървя по тъмно. Искях да проверя дали мога да вървя, без да се спъвам, защото едва по-късно ми бе хрумнало, че всъщност бе много необичайно да съм изминала предишната вечер целия път до пещерата, без изобщо да се препъна в нещо. Докато вървях на дневна светлина, но със затворени очи, аз няколко пъти се спънах в камъни и коренища и си нараних пицялите.

Както седях на пода във всекидневната и превързвах драскотините си, внезапно влезе Клара.

— Какво ти се е случило? — с изненада попита тя. — Да не сте се сбили с кучето?

В същия този миг Манфред влетя в стаята. Убедена бях, че е разбрал какво каза Клара. Изръмжа сърдито, сякаш беше обиден. Клара застана пред него, поклони се леко от кръста, както източните ученици се покланят пред учителя си, и произнесе най-засуканото извинение на два езика, което съм чувала.

— Изключително съжалявам, уважаеми *señor*, че се изказах така лекомислено за Вашето безукорно поведение и изтънчени маниери и преди всичко за Вашата изключителна изисканост, която Ви превръща в *un señor entre señores, el mas ilustre entre todos ellos* — благородник сред благородниците, най-прославения сред всички.

Испаднах в пълно недоумение. Помислих си, че Клара трябва да си е загубила ума през трите дни отсъствие. Никога досега не бях я чувала да говори така приповдигнато. Искаше ми се да се разсмея, но тя беше с толкова сериозно изражение, че смехът заседна в гърлото ми.

Тя тъкмо се канеше да изсипе нов порой извинения, когато Манфред се прозя, погледна я отегчено, обърна се и излезе от стаята.

Клара седна на дивана; цялото ѝ тяло се тресеше от потискан смях.

— Когато е обиден, единственият начин да се отървеш от него е да го отегчиш до смърт с извинения — довери ми тя.

Бях се надявала, че Клара ще ми разкаже къде е била през тези три дни. Изчаках малко, в случай че заговореше за причината за отсъствието си, но тя не го направи. Казах ѝ, че докато я е нямало, Манфред бе идвал всеки ден да ме наглежда в пещерата, докато правех прегледа. Сякаш се отбиваше от време на време да провери дали съм добре.

Отново изчаках Клара да спомене нещо за естеството на пътуването си, но вместо това тя каза без никакво учудване:

— Да, той е много грижовен и изключително внимателен към останалите. Затова и очаква същото отношение от тях и при най-лекото подозрение, че няма да го получи, се разярява. А когато е в подобно състояние, той е крайно опасен. Спомняш ли си как онази вечер едва не ти откъсна главата, когато го нарече куче-жабок?

Исках да сменим темата. Нямах желание да мисля за Манфред като за смахнато куче. През изминалите месеци той се бе превърнал за мен повече в приятел, отколкото в звяр. До такава степен приятел, че с тревога се улавях как убеждението, че той е единственото същество, което истински ме разбира, все повече ми се превръща в натрапчива идея.

— Не ми каза какво ти е станало на крака — напомни ми Клара.

Разказах ѝ за неудачния си опит да вървя със затворени очи. Обясних ѝ как бях вървяла в тъмното без никакви затруднения предишната нощ.

Тя огледа драскотините и натъртванията по краката ми и ме потупа по главата, като че ли бях Манфред.

— Вечерта ти не си поставяла за цел да вървиш — каза тя. — Просто си била решена да стигнеш в пещерата, а краката ти автоматично са те отвели там. Днес обаче ти съзнателно си се опитала да повториш снощното ходене, но си се провалила най-жалко, понеже ти е по-речил умът. — Тя се замисли за миг и добави: — Или може би не си се вслушвала в гласа на духа, който е можел да те насочва безопасно.

Тя се нацупи с една детинска гримаса на нетърпение, когато ѝ заразправях, че не съм доловила никакви гласове, но понякога из къщата ми се е струвало, че долавям странни шепоти, макар и да съм била сигурна, че това е било само вятърът, повяваш, из празните коридори.

— Нали се уговорихме, че няма да приемаш буквално нищо от това, което ти говоря, освен ако не ти кажа предварително — напомни ми строго Клара. — Когато опразваш склада си, ти променяш своя инвентар. Сега вече има място за нещо ново, като например да вървиш в тъмното. Затова и си помислих, че може би се е отворило място за гласа на духа. Така усилено се опитвах да проумея за какво говори Клара, че сигурно съм сбърчила чело. Клара седна на любимото си кресло и търпеливо се зае да ми обяснява какво има предвид.

— Преди да дойдеш в тази къща, в твоя инвентар изобщо не е имало неща от сорта на това кучето да е нещо повече от куче. Но тогава ти срещна Манфред и тази среща те принуди да измениш въпросната част от инвентара си. — Тя извъртя ръка като италианка и попита: — Carisce?*

— Искаш да кажеш, че Манфред е гласът на духа ли?

— попитах аз втрещено.

Клара така се разсмя, че почти не можеше да говори.

— Не, не точно това имам предвид — едва издума тя.

— Имам предвид нещо по-абстрактно. Предложи ми да си взема рогозката от килера.

— Хайде да отидем на двора и да седнем под сапотето* — каза тя и извади някакъв мехлем от шкафа. — Здрачаването е най-подходящото време да се чуе гласът на духа.

Разстлах рогозката си под огромното дърво, обсипано със зелени плодове, наподобяващи праскови. Клара намаза с мехлем дракотините по кожата ми. Жестоко ме заболя, но се опитах да не мигна. Когато тя свърши, забелязах, че най-голямата синина от натъртено почти изчезна. Тя се наведе назад и облегна гръб на дебелия ствол на дървото.

— Всяко нещо има форма — започна тя, — но освен външния вид съществува и едно вътрешно осъзнаване, което управлява нещата. Това мълчаливо осъзнаване е духът. То е една всеобхватна сила, която се проявява различно в отделните неща. И тази енергия общува с нас.

Тя ми каза да се отпусна и да направя няколко дълбоки вдишвания, защото ще ми покаже как да упражнявам вътрешното си вслушване.

— Защото именно с вътрешното ухо човек е в състояние да различи повелите на духа.

— Когато дишаш — продължи тя, — остави енергията да излезе през ушите ти.

— Как се прави това? — попитах аз.

— Когато издишваш, съсредоточи вниманието си на отвора на ушите и чрез намерението и концентрацията си насочи протичането на енергията.

Тя следеше опитите ми известно време, като ме поправяше.

— Издишвай през носа, със затворена уста, а върха на езика опри до небцето — каза тя. — Издишвай безшумно.

След няколко опита усетих как ушите ми сякаш се отпушиха и синусите ми се прочистиха. Тогава тя ми нареди да разтъркам длани една в друга, докато се затоплят, и да ги поставя на ушите така, че връхчетата на пръстите почти да докосват тила ми.

Направих, каквото ми казваше. Клара добави да разтрия с кръгови движения и лек натиск ушите си; после, все така с длани на ушите и показалец, кръстосан със средния

пръст, трябваше многократно да се потупвам зад ушите, като щраквам показалци в унисон. При това първане с пръстите чувах един звук като приглушен екот на камбана в главата си. Повторих това потупване осемнадесет пъти, както ми каза тя. Когато свалих ръцете си, забелязах, че съвсем отчетливо чувах и най-лекия шум сред околната растителност, докато преди всичко се сливаше в общ, приглушен шум.

— Сега, с пречистени уши може би ще успееш да чуеш гласа на духа — каза Клара. — Но не очаквай нещо като вик от върха на дърветата. Това, което наричаме „глас на духа“, е по-скоро чувство. Или пък може да е хрумване, което внезапно ти прищраква в главата. Понякога може да е влечение да отидеш на някое бегло познато място или да направиш нещо малко познато.

Може би от силата на внушението ѝ аз дочух тих шепот около себе си. Когато съсредоточих още повече вниманието си към него, шепотът се превърна в човешки гласове, които говореха в далечината. Отличих кристален женски смях и един мъжки глас, богат баритон, да пее. Чувах гласовете така, сякаш вятърът ги довяваше на пориви. Напрегнах се да различа какво казват гласовете и колкото повече се вслушвах във вятъра, толкова по-приповдигнато настроение ме изпълваше. Една кипяща енергия в мен ме накара да скоча. Толкова щастлива се чувствах, че ми се искаше да играя, да танцувам, да се затичам наоколо като дете. И без да се усетя какво правя, аз започнах да пея, да подскачам и да се въртя из двора като балерина до пълно изтощение.

Когато най-сетне отидох до Клара и седнах, аз бях вир вода, но това не беше здрава физическа пот. По-скоро беше ледено изпотяване от изтощение. Клара също едва дишаше, но от смях пред маймунджулиците ми. С това подскачане и лудуване бях успяла да се направя на пълна глупачка.

— Не знам какво ме прихвана — казах аз по липса на каквото и да било обяснение.

— Опиши ми какво стана — каза Клара със сериозен тон. Когато отказах от смущение, тя добави: — Иначе Ще съм принудена да те приема като малко... ами-и, като че ли ти хлопа дъската, ако разбираш какво искам да кажа.

Казах ѝ, че съм чула някакъв натрапчив смях и пеене и че те всъщност са ме накарали да се разтанцувам.

— Мислиш ли, че съм започнала да откачам? — попитах я аз разтревожено.

— На твоето място не бих се тревожила от такова нещо — каза тя. — Лудуването ти беше естествена реакция от това, че си чула гласа на духа.

— Не беше един глас, много гласове бяха — поправих я аз.

— Ето, пак започваш да се хващаш за думите ми, педантична госпожице Перфекта — присмя ми се тя.

Обясни ми, че буквализмът е основна част от нашия инвентар и че трябва да го осъзнаем, за да можем да го избегнем. Гласът на духа е една абстракция, която няма нищо общо с гласове, въпреки това понякога можем да чуваме гласове. Каза, че в моя случай, понеже съм била възпитана като вярваща католичка, собственият ми начин на пренареждане на инвентара ми трябвало да бъде да превърна духа в нещо като ангел-пазител; внимателно, закрилящо същество от мъжки род, което бди отгоре над мен.

— Обаче духът не е ничий закрильник — продължи тя. — Той е абстрактна сила, нито добра, нито зла. Сила, която изобщо не се интересува от нас, но въпреки това откликва на нашата сила. Не на молитвите ни, забележи, а на нашата сила. Спомни си това следващия път, когато изпиташ нужда да се молиш за прошка!

— Но не е ли духът внимателен към нас и прощаващ? — попитах разтревожено аз.

Клара каза, че рано или късно аз ще отхвърля всичките си предубеждения за добро и зло, Бог и религия и ще мисля само с понятията от съвършено нов инвентар.

— Искаш да кажеш, че добро и зло не съществуват ли? — попитах аз, въоръжена с дежурния порой от логични доводи за свободната воля и за съществуването на злото, заучени през всичките години на католическото ми възпитание.

Но преди да започна, Клара каза:

— Именно в това моите спътници и аз се различаваме от установения ред. Казвала съм ти, че за нас свобода означава да си свободен от всичко човешко. Това включва също Бог, добро и зло, светци, Богородица и Светия дух. Ние смятаме, че извън-човешкия инвентар е единствената възможна свобода за човешките същества. Ако складът ни продължи да си е все така препълнен с желания, чувства, идеи и вещи от нашия човешки инвентар, къде тогава е свободата? Разбираш ли какво искам да кажа?

Разбрах я, но не така ясно, както ми се искаше, отчасти защото все още се съпротивлявах на идеята да изоставя типично човешкото в себе си, а също и понеже още не бях направила преглед на всички религиозни предразсъдъци, внушени от католическото ми възпитание. Освен това бях свикнала никога да не се замислям за неща, които не ми принадлежат пряко.

Докато се опитвах да открия слаби места в разсъжденията ѝ, Клара ме извади от размисъла, като ме сръчка в ребрата. Каза, че ще ми покаже друго упражнение за спиране на мислите, с което се долавят енергийните линии. Иначе ще продължа да правя все това, което си знам: да се омайвам от представата за себе си.

Клара ми каза да седна с кръстосани нозе и да се накланям настрани, докато вдишвам, първо надясно, после наляво, и да усетя как сякаш ме придърпва една хоризонтална линия, която излиза навън от отворите на ушите. Тя каза, че за изненада линията не се олюлява с движението на тялото, а оставала напълно хоризонтална и това била една от загадките, които тя и нейните сподвижници открили.

— Като се накланяш по този начин — обясни тя, — от това нашето осъзнаване, което обичайно винаги е насочено напред, сега се движи настрани.

Нареди ми да отпусна мускулите на челюстите, като с дъвчещи движения три пъти извлека слюнка и после я преглътна.

— И какво става от това? — попитах аз, като преглъщах.

— Дъвченето и преглъщането придвижват част от енергията, намираща се в главата, надолу към стомаха, като така се облекчава натоварването на мозъка — каза с усмивка тя. — В твоя случай ти често трябва да правиш това упражнение.

Искаше ми се да стана и да се поразтъпча, защото краката ми бяха изтръпнали. Но Клара ми нареди да остана седнала още известно време и да продължа това упражнение.

Накланях се на двете страни, опитвайки се с всички сили да усетя тази неуловима линия, но все не можех. Успях обаче да спра обичайната си лавина от мисли. Измина може би около час в пълна тишина без ни една мисъл. Дочувах около нас жуженето на шурци и прошумоляването на листата, но повече вятърът не ми довяваше никакви гласове. Известно време дочувах лая на Манфред от неговата стая, отстрани на къщата. После, сякаш задвижени от нечута команда, мислите отново нахлуха в ума ми. Осъзнах каква спокойна и пълна тишина беше при абсолютното им отсъствие.

Неспокойното раздвижване на тялото ми сякаш бе дало знак на Клара, защото тя отново заговори:

— Гласът на духа идва от никъде — продължи тя. — Идва от дълбините на тишината, от света на небитието. Този глас може да се чуе единствено когато сме в абсолютно мълчание и равновесие.

Тя ми обясни, че двете противоположни сили, които ни движат, мъжка и женска, положителна и отрицателна, светла и тъмна, трябва да се поддържат в равновесие, за да може да се направи един отвор в енергията, която ни обгръща: отвор, през който може да се измъкне нашето осъзнаване. Именно през този отвор в енергията, която ни обгръща, духът проявява себе си.

— Това, към което се стремим, е равновесието — продължи тя. — Но равновесие не означава само равно количество от двете сили. Това означава още, че когато количествата се изравнят, новото, уравновесено съчетание набира инерция и започва да се движи от само себе си.

Усетих, че Клара се взря в тъмното към лицето ми, вероятно за признаци на разбиране. Като не откри такива, тя каза почти рязко:

— Май не сме толкова интелигентни, а?

Усетих как цялото ми тяло се напрегна от забележката ѝ. Сопнах, се, че през целия ми живот никой не ме е обвинявал в недостатъчна интелигентност. Родителите ми, учителите винаги ме хвалеха като една от най-блестящите ученички в класа. Колкото до бележките, аз направо се поболявах да уча, за да получа по-добри оценки от братята си.

Клара въздъхна и търпеливо изслуша многословните доказателства за моята интелигентност. И преди да съм изчерпила всичките си доводи, за да я убедя, че не е права, тя отстъпи:

— Да де, интелигентна си, но всичко, което ми наговори, се отнася само за света от всекидневния живот. Дори повече от интелигентна — ти си ученолюбива, прилежна и кадърна. Не си ли съгласна?

Трябваше да се съглася с нея против волята си, защото собственият ми разум ми казваше, че ако наистина бях толкова интелигентна, колкото твърдях, аз нямаше направо да се претрепя от зубрене.

— За да бъдеш интелигентна в моя свят — обясни Клара, — ти трябва да си способна да се концентрираш, да приковаваш вниманието си над всяко конкретно нещо, както и над всяка абстрактна проява.

— За каква абстрактна проява говориш, Клара? — попитах аз.

— Отворът в енергийното поле около нас е абстрактна проява — каза тя. — Но не очаквай да го почувстваш или видиш по същия начин, по който чувстваш и виждаш конкретния свят. Тук става нещо друго.

Клара подчерта, че за да съсредоточим вниманието си над която и да било абстрактна проява, ние трябва да следем познатото с непознатото в една спонтанна амалгама. По този начин ние можем да включим в това и ума си, а в същото време да бъдем безразлични към него.

После Клара ми каза да стана и да се поразгъпча.

— Сега, след като вече се стъмни, опитай се да вървиш, без да гледаш в земята — каза тя. — Но не като съзнателно упражнение, а като магьосническо *не-правене*.

Искаше ми се Клара да ми обясня какво разбираше под магьосническо *не-правене*, но знаех, че ако го стори, аз ще започна да обмислям обяснението ѝ и да преценявам изпълнението си според това ново понятие, дори и ако не съм сигурна какво означава. Спомних си обаче, че бе използвала термина „не-правене“ и по-рано, и въпреки нежеланието да я разпитвам все пак се опитах да си спомня какво ми беше казала за него. За мен знанието, пък било и минимално или погрешно, беше по-добро от нищо, защото ми създаваше чувство за контрол,

докато незнанието ми оставяше чувството, че съм абсолютно уязвима.

— *Не-правенето* е термин, който сме наследили от собствената си магьосническа традиция — продължи Клара, явно усетила, че имам нужда от обяснение. — То се отнася до всяко нещо, което не е включено в инвентара, който принудително са ни дали. Когато боравим с което и да било нещо от принудителния ни инвентар, ние *правим*; а всяко нещо, което не е част от този инвентар, е *не-правене*.

Каквото и ниво на отпускане да бях постигнала, то мигновено се изпари от нейното твърдение.

— Какво имаш предвид, Клара, когато говориш за вашата традиция на магьосници? — настоях аз.

— Когато поискаш, ти улавяш и най-малката подробност, Тайша. Нищо чудно, че ушите ти са толкова големи — каза тя през смях, но не отговори пряко на въпроса ми.

Вгледах се в нея, очаквайки отговор. Накрая тя каза:

— Не мислех още да ти разказвам за това, но щом ми се изплъзна, нека просто да ти кажа, че изкуството на свободата е продукт на магьосническото намерение.

— За какви магьосници говориш?

— Имало е тук, в Мексико, хора, а и още ги има, които се занимават с неизмерими въпроси. Моето магическо семейство и аз ги наричаме магьосници. От тях сме наследили всички тези идеи, с които те запознавам. Ти вече знаеш за прегледа. *Не-правенето* е още една от тези идеи.

— Но кои са тези хора, Клара?

— Скоро ще научиш всичко, което има да се научи за тях — увери ме тя, — Засега само ще се заемем с едно такова *не-правене*.

Тя добави, че в конкретния момент например *не-правенето* ще се състои в това да заставя себе си да повярвам безрезервно на духа, като се освободя от вечно преценяващия ум.

— Не просто да се преструваш, че вярваш, а всъщност тайничко да се съмняваш — предупреди ме Клара. — Само когато положителната и отрицателната сила са в свършена хармония, ти ще бъдеш в състояние или да почувстваш, или да видиш отвора в енергията около теб, или да вървиш със затворени очи и да бъдеш сигурна, че ще успееш.

Вдишах няколко пъти дълбоко и тръгнах, без да гледам в земята, но с протегнати пред себе си ръце, в случай че се натъкна на нещо. Известно време все още се спъвах, а в един момент се натъкнах на цвете в саксия и за малко да падна, ако Клара не ме беше хванала за ръката. Постепенно започнах да се препъвам все по-рядко и по-рядко, докато накрая без никакво затруднение си вървах съвсем гладко. Имах чувство, че краката ми виждаха ясно всичко в двора и знаеха съвсем точно къде да стъпват и къде не.

9.

Един следобед, както правех прегледа си в пещерата, бях задрямала. Когато се събудих, открих на земята до себе си два красиво полирани кристала. За миг се поколебах дали да ги докосна, понеже ми изглеждаха някак заплашителни. Бяха дълги десетина сантиметра и свършено прозирни. Краищата им бяха източени в остър връх и имах чувство, че светят със собствена светлина. Когато видях Клара да идва към пещерата, внимателно положих кристалите на дланта си и изплъзях от пещерата да ѝ ги покажа.

— Да, прелестни са — кимна тя, сякаш ги бе познала.

— Откъде дойдоха? — попитах я аз.

— Оставени са тук за теб от някой, който те следи много отблизо — каза тя, оставяйки вързопа, който носеше.

— Не съм видяла никой да ги оставя.

— Този човек беше при теб, докато ти подремваше. Предупредих те да не заспиваш по време на прегледа.

— Кой е идвал, докато съм спяла? Някой от твоите роднини ли? — попитах аз възбудено. Поставих крехките кристали върху купчина листа и се обух. Клара ме бе посъветвала никога да не стоя с обувки, докато правя прегледа, защото, като ми стягат краката, те пречат на енергията да циркулира.

— Ако ти кажа кой остави кристалите, няма да го разбереш и дори може да се уплашиш — каза тя.

— Изпитай ме все пак. Откакто видях твоята сянка да се движи, мисля, че нищо повече не може да ме уплаши.

— Добре, щом настояваш — каза тя, докато развързваше вързопа. — Човекът, който те наблюдава, е майстор магьосник, който почти няма равни на тази земя.

— Имаш предвид истински магьосник ли? Човек, който прави зли магии?

— Имам предвид истински магьосник, но не човек, който прави зли магии. Той оформя и моделира възприятието така, както ти можеш да рисуваш картина с четките си. Но това не означава, че прави произволни неща. Когато манипулира възприятието със своето намерение, неговото поведение е безупречно.

Клара го сравни с китайските майстори-художници, които според преданията можели да рисуват дракони толкова истински, че когато накрая слагали зениците, драконите направо отлитали от стената или от паравана, на който били нарисувани. С понижен глас, сякаш ми разкриваше важна тайна, Клара каза, че когато един завършен магьосник е готов да напусне света, единственото, което трябва да направи, е да манипулира възприятието, да възнамери една врата, да пристъпи през нея и да изчезне.

Дълбокото вълнение, което се долавяше в гласа ѝ, ме накара да се почувствам неудобно. Седнах на една голяма плоска скала и с кристалите в ръка, се опитах да си представя какъв ли можеше да е този майстор магьосник. От деня, когато пристигнах, аз не бях разговаряла с никого, освен с Клара и Манфред, просто защото наоколо нямаше никой друг. Не бях забелязала никакъв знак за присъствието и на пазача, когото бе споменавала Клара. Тъкмо се канех да ѝ напомня, че тя и Манфред са единствените същества, които съм виждала, откакто съм тук, когато си спомних, че бях зървала още един човек: мъж, който сякаш се бе появил от нищото една сутрин, когато скицирах дървета близо до пещерата. Той беше клекнал на полянка на тридесетина метра от мен. Аз потръпвах от студа и това ме накара да обърна внимание, че е със зелен анорак. Носеше бежови панталони и типичната за северно Мексико широкопола сламена шапка. Не виждах чертите на лицето му, защото беше килнал шапката над лицето си, но фигурата му беше мускулеста и гъвкава.

Беше застанал странично към мен; видях го как кръстоса ръце пред гърдите и обхвана раменете си. После се извърна с гръб към мен и за мое удивление започна да приближава дланите си една към друга през целия гръб, докато връхчетата на пръстите му се докоснаха. После стана и се отдалечи, докато се изгуби в храстите.

Аз бързо нахвърлих клекналата поза, после оставих скициника и се опитах да имитирам това, което бе сторил; но колкото и да напругах ръце и да свивах рамене, не можех да докосна пръстите си зад гърба. Продължих да стоя клекнала, обгърнала се с ръце. В един момент престанах да треперя, затоплих се и се почувствах много добре въпреки студа.

— Значи си го виждала вече — отбеляза Клара, като й разказах за този човек.

— Той ли е майсторът магьосник?

Клара кимна и извади от вързопа един тамал*, който ми беше донесла за закуска.

— Той е много гъвкав — каза тя. — За него не е трудно да откачи раменните си стави и после с лекота да ги върне отново на мястото им. Ако продължиш да правиш прегледа си и натрупаш достатъчно енергия, той може да те научи на изкуството си. В онзи случай, когато си го видяла, той просто ти е показал как да надмогнеш студа чрез тази специфична поза: клекнала, с ръце обвили гръдния кош.

— Това някаква форма на йога ли е? Клара сви рамене.

— Може би пътищата ви отново ще се пресекат и той сам ще отговори на въпроса ти. Но дотогава, сигурна съм, тези кристали ще ти помагат да проясниш нещата вътре в себе си.

— Какво по-точно означава това, Клара?

— На кой аспект от живота си правеше преглед, преди да заспиш? — попита ме тя, пренебрегвайки въпроса ми.

Разказах на Клара, че си припомнях колко ненавиждах домакинската работа. Имах чувство, че животът ми отива в миене на чинии. И най-лошото беше, че през цялото това време виждах от прозореца на кухнята как братята ми ритат топка навън. Завиждах им, че не трябва да се занимават с никаква къщна работа, и мразех майка ми, че ме кара да я върша. Непрекъснато ми идваше да изпотроша всичките й прекрасни чинии, но естествено не го правех.

— Как се чувстваш сега, след като направи преглед на всичко това?

— Ами, ако можеше да ги нашамаря всичките, включително и майка ми. Не мога да й простя.

— Може би кристалите ще ти помогнат да пренасочиш намерението си и блокираната енергия — меко каза Клара.

Движена от някакъв странен подтик, аз плъзнах кристалите между показалеца и средния пръст на двете си ръце. Те прилегнаха удобно, сякаш се закрепиха за ръцете ми.

— Виждам, че вече знаеш как да ги държиш — отбеляза тя. — Майсторът магьосник ме инструктира, ако видя, че сама си открила как да ги държиш правилно, тогава да ти покажа едно много важно движение, което можеш да правиш с тези кристали.

— Какво движение, Клара?

— Движение на силата — отговори тя. — Ще ти обясня нещо повече за произхода и предназначението му по-късно. Засега нека само да ти покажа как се прави.

Тя ми каза да притисна силно кристалите между показалеца и средния пръст. Като ми помагаше, застанала зад мен, тя леко ме насочи да протегна ръце пред себе си на височината на раменете и да направя кръг в посока обратна на часовниковата стрелка. Започнахме с много големи кръгове, които постепенно все повече се стесняваха, докато движението спря и кристалите станаха две малки точки, насочени към далечината, а въображаемите линии, които излизаха от тях, се събираха в една точка на хоризонта.

— Когато правиш тези кръгове, трябва да държиш дланите си обърнати една към друга — поправи ме тя. — И винаги започваш с големи, плавни кръгове. По този начин ти събираш енергия, която после можеш да фокусираш над всяко нещо, над което искаш да въздействаш, независимо дали това е предмет, мисъл или чувство.

— Как може насочването на кристалите да им въздейства? — попитах аз.

— Когато движиш кристалите и ги насочваш по начина, който ти показах, ти взимаш енергия от нещата — обясни ми тя. — Ефектът е, като да обезвреждаш бомба. А тъкмо това искаш да направиш на този етап от подготовката си. Затова никога, при никакви обстоятелства не бива да въртиш ръцете си по посока на часовниковата стрелка, докато държиш кристалите.

— Какво ще стане, ако ги въртя в тази посока?

— Така ти не само ще направиш бомба, но и ще запалиш фитила и ще предизвикаш гигантски взрив. Движението по посока на часовниковата стрелка е за зареждане на нещата, за натрупване на енергия за всякакво начинание. Ще запазим това движение за по-късен случай, когато станеш по-силна.

— Но нямам ли нужда от това точно сега, Клара? Да натрупам енергия? Чувствам се толкова изтощена.

— Естествено, че имаш нужда да натрупаш енергия — съгласи се тя, — но точно сега трябва да правиш това, като премахнеш склонността си да се отдаваш на абсурдни неща. Ти можеш да разполагаш с голямо количество енергия, просто като не правиш нещата, които си свикнала да правиш, като например да се оплакваш, да се самосъжаляваш или да се тревожиш за неща, които не могат да се променят. Освободиш ли се от тези тревоги, това ще ти даде положителна, хранваща енергия, която ще помага за равновесието и изцеляването ти.

— От друга страна — продължи тя, — енергията, която би събрала, като движиш кристалите по посока на часовниковата стрелка, е опасен вид енергия, опустошителен взрив, който в момента ти не можеш да издържиш. Затова обещавай ми, че в никакъв случай няма да се опитваш да го правиш.

— Обещавам ти, Клара. Но това звучи по-скоро като изкушение.

— Майсторът магьосник, който ти даде тези кристали, наблюдава напредъка ти — предупреди ме тя. — Така че не злоупотребявай с тях.

— Какъв интерес има този майстор магьосник да ме наблюдава?

Във въпроса ми имаше оттенък на нездраво любопитство. Чувствах се неловко, но все пак се ласкаех, че един мъж ще си дава труда да ме наблюдава, макар и от разстояние.

— Той има определени намерения спрямо теб — небрежно отговори Клара.

Моментално се разтревожих. Стиснах ръка в юмрук и скочих възмутено.

— Не ставай глупава да подкачаш от погрешни заключения — каза с досада Клара. — Уверявам те, че никой не се опитва да се вмъкне в гащичките ти. Наистина ти е нужно да направиш дълбок преглед на сексуалните си отношения, Тайша, за да се освободиш от нелепите си подозрения.

Тонът ѝ, лишен от всякакво чувство, и вулгарният подбор на думите ми подеждваха отрезвяващо. Седнах обратно и измънках някакво извинение.

Тя сложи пръст на устните си.

— Ние не сме се посветили на обикновени цели — увери ме тя. — Колкото по-бързо проумееш това, толкова по-добре. Когато ти говоря за намерения, аз имам предвид върховни намерения; маневри за дързък дух. Независимо какво мислиш за себе си, ти си доста храбра. Виж докъде стигна вече. Всеки ден седиш часове наред сама в пещерата и правиш преглед на живота си. За това е нужен кураж.

Признах ѝ, че всеки път, като се замислех как я бях последвала и сега живееш в къщата ѝ, сякаш това беше най-естественото нещо на света, ме обхваща страхотна тревога.

— И мен това винаги ме е озадачавало — каза тя, — все пак изобщо не съм те попитала

направо какво те накара да дойдеш с мен с такава готовност? Аз самата не бих го сторила.

— Моите родители и братята ми винаги са ми казвали, че съм откачена — признах аз. — Предполагам, че това трябва да е причината. В мен е заключена някаква странна емоция и заради нея непрекъснато се оказва, че правя смахнати неща.

— Какви например?

Искрящите ѝ очи настояха да ѝ се доверя.

Поколебах се. Помислих си за десетки неща, за всяко от травмиращите събития, заставало като километричен камък, бележещ повратните моменти в живота ми — и винаги към по-лошо. Никога не бях говорила за тези катастрофи, макар че болезнено ги осъзнавах, а през изминалите месеци на дълбок преглед много от тях още повече се изостриха и оживяха.

— Понякога правя глупави неща — казах аз, без желание да навлизам в подробности.

— Какво имаш предвид под глупави неща? — настоя пак тя.

След още малко подтикване от нейна страна аз ѝ дадох един пример, като ѝ разказах за едно изживяване не много отдавна в Япония, където бях отишла да участвам в международно състезание по карате. Там, в токийския Будокан, аз се бях изложила пред десетки хиляди хора.

— Десетки хиляди хора? — повтори тя. — Не преувеличаваш ли малко?

— Ни най-малко! — отговорих аз. — Будокан е най-голямата зала в града и беше претъпкана! — Припомняйки си произшествието, усетих, че стискам ръце и вратът ми се напрегна. Нямах желание да продължа. — Не е ли по-добре да не разравяме стари рани? — попитах аз. — Пък и вече правих преглед на изживяванията си, свързани с карате.

— Важно е да говориш за това изживяване — настоя Клара. — Може би не си го визуализирала достатъчно ясно или не си направила дишането както трябва. То изглежда още те държи. Погледни се само, изпотила си се от нервно напрежение.

За да ѝ угодя, аз разказах как моят учител по карате веднъж се бе изтървал да каже, че смята жените за по-нисши и от кучетата. Според него жените нямали място в света на карате, а още по-малко пък на състезания. В този случай, в Будокан, той искаше на състезанието да се представят само мъжете от учениците му. Той ме предупреди да се държа с повече уважение, но вместо това аз така се разярих, че направих нещо катастрофално.

— И какво по-точно направи? — попита Клара. Разказах ѝ как толкова се бях вбесила, че се качих на централната платформа, грабнах от церемониалмайстора гонга, ударих го сама и официално съобщих името си и названието на комплекса хватки от карате, което щях да покажа.

— И страхотни аплодисменти ли получи? — попита Клара през смях.

— Страхотно се изложих — отговорих аз, почти разплакана. — Насред една дълга поредица от движения умът ми изведнъж се оказа празен. Забравих какво следваше. Видях само морето от лица, които ме гледаха неодобрително. Успях някак си да претупам останалото от комплекса и напуснах сцената в състояние на шок. Само по себе си беше достатъчно лошо, че своеволно поех нещата в свои ръце и наруших програмата, но да забравя комплекса упражнения пред хиляди зрители — това беше крайно злепоставяне на Федерацията по карате. Посрамах самата себе си, учителите си и жените, предполагам.

— И какво стана после? — попита Клара, опитвайки се да скрие усмивката си.

— Изхвърлиха ме от школата, обсъждаше се дори да ми отнемат черния пояс и повече никога не съм практикувала карате.

Клара избухна в смях. Аз от своя страна толкова се разстроих от срамното си изживяване, че

се разхлипах. И двойно повече се измъчвах, че на всичко отгоре го бях разкрила пред Клара. Клара разтърси раменете ми, за да се съвзема.

— Направи помитащото дишане — каза тя. — Вдишвай!

Започнах да извивам глава от дясно на ляво, като вдишвах енергията, която все още беше безнадеждно хваната в залата за състезания. Докато връщах главата си обратно надясно, аз издишвах цялото си притеснение и самосъжаление, които ме изпълваха. Повторих многократно движенията с глава, като правех едно след друго помитащите вдишвания и издишвания, докато цялото ми емоционално натоварване се освободи. После задвижих глава от дясно на ляво и обратно, без да дишам, като по този начин прекъснах всички връзки с този конкретен момент от миналото ми. Когато приключих, Клара внимателно огледа тялото ми и кимна.

— Уязвима си заради чувството си за собствена значимост — заяви тя, като ми подаде една бродирана носна кърпичка да си избърша носа. — Целият този срам е причинен от неправилно насоченото ти чувство за лична цена. Тогава, като си объркала изпълнението си, както неминуемо е трябвало да стане, ти си добавила още обида към вече наранената си гордост.

Клара помълча малко, оставяйки ми време да се съвзема.

— Защо си изоставила практикуването на карате? — попита накрая тя.

— Просто ми омръзна, както и цялото това лицемерие — изтърсих аз.

Тя поклати глава.

— Не. Изоставила си го, защото никой повече не ти е обръщал внимание след печалното ти приключение и защото не си получила признанието, което си смятала, че заслужаваш.

С цялата си откровеност трябваше да призная, че Клара беше права. Наистина бях смятала, че заслужавам признание. Всеки пък, когато бях извършвала някоя от моите безразсъдни, импулсивни постъпки, то е било, за да утвърдя представата за себе си или за да се състезавам с някого и да му докажа, че съм по-добрата. Стана ми мъчно и се почувствах потисната. Знаех, че въпреки всичките тези дишания и прегледи нямах никаква надежда.

Твоят инвентар се изменя съвсем естествено и хармонично — каза Клара, като леко ме тупна по главата.

— Не се притеснявай толкова. Просто се съсредоточи над прегледа, а всичко останало само ще си дойде на мястото.

— Може би имам нужда да отида на психоаналитик — казах аз. — Макар че този преглед не е ли вид психотерапия?

— Ни най-малко — възрази Клара. — Хората, които първи са изнамерили прегледа, са живели преди стотици, ако не и хиляди години. Така че определено не бива да мислиш за този древен обновителен процес с понятия от съвременната психоанализа.

— Защо не? — казах аз. — Трябва да признаеш, че връщането назад в спомените от детството и подсиленото внимание към половия акт напомня доста за това, от което се интересуват психоаналитиците, особено тези с фройдистки уклон.

Клара твърдо държеше на своето мнение. Подчерта, че прегледът е магически акт, в който изключително важна роля играят намерението и дишането.

— Дишането натрупва енергия и осигурява циркулирането ѝ — обясни тя. — Тогава тя се насочва от предварително установеното намерение на прегледа, което е да се освободим от биологическите си и социални обвързаности.

Намерението на прегледа е дар, оставен ни от древните ясновидци, които са изнамерили този метод и са го предавали от поколение на поколение — продължи Клара. — Всеки човек, който го извършва, трябва да добави към него своето собствено намерение, но то всъщност е просто желанието или нуждата да се направи прегледът. Намерението в крайния му резултат, който е пълната свобода, е установено от тези ясновидци от древни времена. И понеже е установено независимо от нас, то е неопценен дар.

Клара обясни, че прегледът ни разкрива ключови страни на нашето съществуване: факта, че за един миг, точно преди да се хвърлим в каквото и да било действие, ние сме способни да преценим съвсем точно изхода от него, шансовете си, мотивите и очакванията. Това знание обаче съвсем не ни е удобно и не ни задоволява, затова ние веднага го потискаме.

— Какво искаш да кажеш с това, Клара?

— Искам да кажа, че ти например си знаела за частица от секундата каква фатална грешка ще бъде да скочиш на сцената в залата и да прекъснеш изпълненията, но веднага си потиснала тази увереност по множество причини. Освен това си осъзнала в един миг, че си престанала да практикуваш карате, защото си се почувствала обидена, като не си получила аплодисменти или признание. Но ти мигновено си прикрила това знание с друго, по-самоутвърждаващо обяснение: че ти е писнало от лицемерието на другите.

Клара каза, че този миг на пряко знание бил наречен „ясновидец“ от хората, които първи формулирали прегледа, защото ни позволява да виждаме нещата пряко, с незамъглен поглед. И все пак въпреки яснотата и точността на оценката от този *ясновидец* ние никога не му обръщаме внимание или не го оставяме да му се чуе гласът. Чрез това постоянно потискане ние задушаваме растежа му и му пречим да се развие до пълните си възможности.

— И накрая *ясновидецът* в нас се изпълва с огорчение и ненавист — продължи Клара. — Древните хора на мъдростта, които са изнамерили прегледа, смятали, че като не преставаме да потискаме *ясновидеца*, той накрая ни унищожава. Но те освен това ни уверяват, че посредством прегледа можем да позволим на *ясновидеца* да расте и да се разгръща така, както му е отредено.

— Никога не съм разбирала за какво всъщност е прегледът — казах аз.

— Предназначението на прегледа е да предостави на *ясновидеца* свободата да вижда — припомни ми Клара. — Като му оставим поле на действие, ние можем съзнателно да превърнем *ясновидеца* в сила, едновременно тайнствена и ефективна, сила, която в последна сметка ще ни води към свободата, вместо да ни убие.

— Именно по тази причина винаги съм настоявала да ми разказваш какво си открила чрез прегледа си — каза Клара. — Ти трябва да изведеш *ясновидеца* на повърхността и да му дадеш възможност да проговори и да ти каже какво вижда.

Изобщо не ми беше трудно да я разбера или да се съглася с нея. Съвсем ясно ми беше, че има нещо вътре в мен, което винаги знаеше кое какво е. Съзнавах също, че потисках способността му да ме съветва, защото обикновено ми казваше обратното на това, което очаквах или исках да чуя.

В миг на прозрение споделих с Клара, че единствените случаи, когато изобщо съм използвала напътствията на *ясновидеца*, бяха, когато се вирах в южния хоризонт и съзнателно търсех помощта му, макар че никога не съм била в състояние да си обясня защо го правя.

— Един ден всичко това ще ти бъде обяснено — обеща тя. Но нещо в усмивката ѝ ми подсказа, че сега няма да ми каже нищо повече по този въпрос.

Клара предложи да се върна в пещерата за още няколко часа, а след това, като се прибера къщи, да си подремна преди вечерята.

— Ще пратя Манфред да те вземе — предложи тя. Отклоних предложението ѝ. Определено не бях в състояние да се върна повече в пещерата за този ден. Бях преуморена. Емоционално се чувствах изцедена от това, че бях разкрила пред Клара онези мъчителни моменти, а и от това, че трябваше да се защитавам от нападките ѝ. В един миг вниманието ми бе приковано от светлината, която се отразяваше от единия кристал. От това съсредоточаване над кристалите се успокоих. Попитах Клара дали знае по каква причина майсторът магьосник ми бе дал кристалите. Тя отговори, че той всъщност не толкова ми ги бе дал, а по-скоро ги бе открил заради мен.

— Той ги намери в една пещера в планината. Някой трябва да ги е оставил там в незапомнени времена — каза тя рязко.

Нетърпеливият ѝ тон ми подсказа, че не иска да говори и за майстора магьосник, затова я попитах:

— Какво още знаеш за тези кристали?

Вдигнах единия в слънчевата светлина, за да погледам прозирността му.

— Използването на кристали е било достойние на магьосниците от древно Мексико — обясни Клара. — Те са оръжия, използвани за унищожаване на противник.

Като чух това, така се стреснах, че едва не изпуснах единия кристал. Опитах се да ги дам на Клара да ги държи, понеже не исках да имам повече нищо общо с тях, но тя отказа да ги вземе.

— Веднъж щом си държала кристалите по този начин в ръцете си, не можеш да ги предадеш на друг — смъмри ме тя. — Не е правилно; по-точно, опасно е. Трябва да се отнасяш изключително внимателно към тези кристали. Те са дар от силата.

— Извинявай — казах аз. — Не исках да изглежда като незначитане, просто се уплаших, като ми каза, че се използвали за оръжие.

— Някога да, но не и днес — поясни тя. — Ние сме загубили знанието за това как да ги превърнем в оръжие.

— Имало ли е такова знание в древно Мексико?

— Положително е имало! То е част от нашата традиция — заяви тя. — Както и в Китай, където има традиции толкова древни, че са се превърнали в легенди, така и в Мексико ние също имаме своя дял от вярвания и легенди.

— Но защо никой не знае много за нещата, които са ставали в древно Мексико, докато всички познават вярванията и практиките от древен Китай?

— Тук, в Мексико, има две култури, които са се сблъскали в челен удар: испанците и индианците — обясни Клара. — Ние знаем всичко за древна Испания, но не и за древно Мексико просто защото испанците са победителите и са се опитали да заличат индианските традиции. Но въпреки систематичните им и безпощадни усилия те не са успели напълно.

— Какви практики са се свързвали с тези кристали? — попитах аз.

— Според вярванията магьосниците от древните времена задържали мисловния образ на врага си, докато били в състояние на засилена и точно насочена концентрация — уникално състояние, което е почти невъзможно да се постигне, а още по-невъзможно да се опише. В такова състояние на мисловно и физическо осъзнаване те можели да манипулират образа, докато открият неговия център на енергия.

— Какво правели тези магьосници с образа на врага си? — попитах аз, глождена от нездрав любопитство.

— Вглеждали се да открият един отвор, който обикновено се намира в областта на сърцето,

нещо като мъничък водовъртеж, около който циркулира енергията. Щом го откриели, те го пробуждали с острия като копие кристал.

Само като спомена пробуждането с кристал на образа на врага, аз се разтреперих. Но въпреки цялата си тревога не можах да се сдържа да не попитам Клара какво ставало с човека, чийто образ бил манипулиран от магьосниците.

— Сигурно тялото му залянявало, докато умре — предположи тя. — Или пък човекът се оказвал жертва на нещастен случай. Смята се, че самите магьосници никога не са узнавали със сигурност какво е станало, макар че ако намерението и силата им били достатъчно мощни, те можели да бъдат уверени, че ще унищожат врага си.

Повече от всичко ми се прииска да оставя кристалите, но в светлината на това, което ми каза Клара, не посмях да извърша такова кощунство. Отново се зачудих защо изобщо някой ще реши да ми ги даде.

— Магическите оръжия са били ужасно важни едно време — продължи Клара. — Оръжия като кристалите стават продължение на тялото на магьосника. Те се изпъхват с енергия, която може да се насочва и проектира навън през времето и пространството.

Клара каза, че най-висшето оръжие обаче не е кристалното копие, мечът или дори пушката, а човешкото тяло. Защото то може да се превърне в инструмент, способен да събира, натрупва и насочва енергия.

— Ние можем да разглеждаме тялото или като биологически организъм, или като източник на сила — обясни Клара. — Всичко зависи от състоянието на инвентара в нашия склад; тялото може да бъде тежко и трмаво или леко и гъвкаво. Ако складът ни е празен, празно е и самото тяло, тогава през него може да протича енергия от безкрайността.

Клара повтори отново, че за да опразним себе си, ние трябва да се потопим в състояние на дълбок преглед и да оставим енергията да протича през нас безпрепятствено. Само в пълен покой, подчерта тя, можем да отстъпим на *ясновидеца* з нас пълната власт или ще позволим имперсоналната енергия на Вселената да се превърне в напълно лична сила на намерението.

— Когато опразним себе си достатъчно от остарелия, задръстващ ни инвентар — продължи тя, — енергията идва в нас и се събира от само себе си; когато се натрупа достатъчно, тя се превръща в сила. За наличието ѝ би могло да съобщи каквото и да било: силен шум, тих глас, мисъл, която не е твоя. неочакван прилив на сила или на чудесно разположение на духа.

Клара подчерта, че при един окончателен анализ вече няма значение дали силата се е спусната в нас в състояние на бодърстване или сън; и в двата случая тя е еднакво действена, обаче във втория тя е по-неуловима и мощна.

— Това, което изживяваме в будно състояние по отношение на силата, трябва да се приложи в съня — продължи тя, — а каквато и сила да изпитаме в съня, трябва да я използваме и като будни. Истински важното е да осъзнаваме, независимо дали сме будни или спим. — Тя се вгледа в мен проникателно и повтори: — Важното е да осъзнаваме.

Клара замълча за малко, после добави нещо, което сметнах за абсолютно ирационално. Тя каза:

— Осъзнаването на времето например може да позволи на човек да удължи живота си до неколкостотин години.

— Това е абсурд — казах аз. — Как може човек да живее толкова дълго?

— Осъзнаването на времето е специфично състояние на осъзнаване, което ни предпазва да остаряваме бързо и да умираме само на няколко десетилетия — обясни Клара. — Според едно вярване, предадено ни от древните магьосници, ако ние сме в състояние да използваме тялото си като оръжие — или казано в съвременни термини, ако изпразним склада си, — ние ще можем да се изплъзнем от света и да се скитаме навсякъде другаде.

— И къде бихме отишли? — попитах аз.

Клара ме погледна изненадано, сякаш бях длъжна да зная отговора.

— В сферите на небитието, в света на сенките — отговори тя. — Вярвало се е, че веднъж опразним ли склада си, ние ще станем толкова леки, че ще можем да се реем в пустотата и нищо не би попречило на полета ни. После можем да се върнем в този свят млади и обновени.

Поместих се на неудобния камък, понеже бях започнала да се схващам.

— Но това е само вярване нали, Клара? — попитах аз. — Легенда, предавана от древни времена.

— В този момент това е само вярване — съгласи се тя. — Но моментите, както всички неща, могат да се променят. В днешно време повече отвсякога човек има нужда да се обнови и да изпита празнота и свобода.

За миг се почудих какво ли би било да се превърна в пара като облак и да се понеса нагоре във въздуха, без нищо да възпира реенето ми. После мислите ми се върнаха отново на земята и се почувствах длъжна да кажа:

— Невъзможно ми е, Клара, да приема или да разбере всички тези приказки за осъзнаване на времето и преминаване в света на сенките. Те не са част от моята традиция или, както казваш ти, не са част от инвентара на моя склад.

— Не, не са — съгласи се Клара. — Това е магия!

— Да не искаш да кажеш, че магията все още съществува и се практикува и в днешно време? — попитах аз.

Клара внезапно стана и взе вързопа си.

— Не ме питай нищо повече за това — каза тя твърдо. — По-късно ти сама ще откриеш всичко, което поискаш да знаеш, но от някого, който е по-способен да ти обясни тези неща, отколкото мога аз.

10.

Клара седна на палмовото кресло в двора и се залови да четка лъскавата си черна коса. После я дооправи с пръсти, докато всичко си застана на място. Когато свърши с прическата си, тя вдигна лявата си длан до челото и започна да го потупва с кръгови движения. После плавно спусна длан от върха на главата надолу, до основата на врата, след което леко тръсна китката и пръстите си във въздуха. Тя повтори тази поредица още няколко пъти.

Наблюдавах като омагьосана движенията ѝ. В тях нямаше нищо небрежно или произволно. Тя ги правеше в пълна концентрация, сякаш изпълняваше изключително важна задача.

— Какво правиш? — попитах я аз, нарушавайки мълчанието. — Това нещо като масаж на лицето ли е?

Клара ме загледа, както бях седнала на другото кресло и се опитвах да имитирам движенията ѝ.

— Това кръгово потупване предпазва от образуване на бръчки по челото — каза тя. — Може да ти изглежда като масаж на лицето, но не е. Това са магически движения — движения на ръката, предназначени да събират енергия за конкретна цел.

— Каква е тази конкретна цел? — попитах аз, като тръснах китките си, както тя беше направила.

— Целта на тези магически движения е да помагат на човек да изглежда млад, като предотвратява образуването на бръчки — каза тя. — Това предназначение е решено предварително, не от мен или теб, а от самата сила.

Трябваше да призная, че каквото и да правеше Клара, то определено даваше резултат. Тя имаше чудесна кожа, която подчертаваше зелените ѝ очи и тъмна коса. Винаги бях смятала, че младежкият ѝ вид се дължи на индианския ѝ ген. Не бях подозирала, че го поддържа умишлено чрез специфични движения.

— Винаги когато се събира енергия, както е случаят с тези магически движения, ние наричаме това сила — продължи Клара. — Запомни това, Тайша, сила е, когато се събира енергия, независимо дали от само себе си, или под нечие напътствие. Имаш да чуеш още много неща за силата, не само от мен, но и от другите. Те вече всеки момент ще се върнат.

Макар че Клара непрекъснато споменаваше роднините си, аз вече бях загубила всякаква надежда да ги видя някога. А думите ѝ за силата бяха друг въпрос. Така и не разбрах какво има предвид под „сила“.

— Сега ще ти покажа някои магически движения, които трябва да изпълняваш всеки ден през живота си отсега нататък — обяви тя.

Направих недоволна гримаса. Толкова много неща вече ми беше казала да правя всеки ден от живота си; дишането, прегледа, упражненията от кунг-фу, дългите разходки. Ако подредях едно след друго всичко, което ми беше казала да правя, часовете на деня нямаше да стигнат, за да направя дори половината от тях.

— За Бога, престани да ме приемаш толкова буквално — каза Клара, като видя измъченото ми изражение. — Аз натрупвам в малкото ти мозъче всичко, което мога, защото искам да знаеш всички тези неща. Знанието натрупва енергия, затова знанието е сила. За да действа магията, ние трябва да знаем какво правим, когато възнамеряваме резултата — не предназначението, забележи, а резултата — от магическите действия. Ако възнамерим предназначението на нашите магически действия, това ще означава, че бихме създали магия, а ти и аз нямаме толкова голяма сила.

— Май не мога да следя мисълта ти, Клара — казах аз и приближих стола си. — За какво казваш, че нямаме достатъчно сила?

— Искам да кажа, че дори и двете заедно не можем да съберем тази изумителна енергия, която би била необходима, за да се създаде ново предназначение. Но поотделно, като индивиди, ние определено можем да съберем достатъчно енергия, за да възнамерим резултата от тези магически движения: никакви бръчки например. И това е всичко, което можем да направим, понеже целта — да оставаме млади и да изглеждаме млади — вече е определена.

— Това нещо като прегледа ли е, чийто краен резултат е възнамерен предварително още от древните магьосници? — попитах аз.

— Точно така — каза Клара. — Намерението на всички магически действия вече е било определено. На нас ни остава само да прикачим осъзнаването си към него.

Тя придвижи креслото си срещу мен, така че коленете ни почти се докосаха. После силно потърка всеки от палците си в дланта на другата ръка и ги постави върху горната костна част на носа. След това с леки, равномерни потупвания ги придвижи нагоре над веждите и наст-

рани към слепоочията.

— Това движение предотвратява образуването на бръчки между веждите — обясни тя.

След това бързо разтърка показалците си, подобно на две пръчки за разпалване на огън, и ги плъзна хоризонтално встрани от носа и по бузите няколко пъти.

— Това е за прочистване на синусовите кухини — каза тя, като съзнателно свиваше ноздри.
— Вместо да си чоплиш носа, прави това движение.

Не ми стана приятно от думите ѝ, че си чопля носа, но опитах да направя движението и то наистина прочисти синусите ми, както беше казала тя.

— Следващото е, за да не се отпускат бузите — каза Клара.

Тя чевръсто разтри дланите си една в друга и с продължително, стегнато потупване ги придвижи по бузите си към слепоочията. Повтори това движение шест-седем пъти все така с бавно, твърдо потупване нагоре.

Забелязах, че лицето ѝ пламна, но тя още не спираше. След това постави вътрешното ръбче на ръката си с палец свит над дланта върху горната си устна и я разтри с кратки, силни движения като на трион.

Тя обясни, че когато се разтърка силно мястото, където се свързват носът и горната устна, това стимулира енергията да протича в меки, плавни приливи. Но ако ни е нужен по-голям приток от енергия, той може да се постигне, като се бодне една точка в средата на горния венец, под горната устна и носната преградка.

— Ако ти се доспи, докато правиш прегледа в пещерата, разтъркай рязко тази точка и това временно ще те ободри — каза тя.

Разтърках горната си устна и усетих как носът и ушите ми се прочистиха. Усетих също едно леко изтръпване на небцето. То продължи няколко секунди, но направо ми спря дъха. Остави ми чувството, че всеки момент ще открия нещо, което е било забулено.

След това Клара свали показалците си под брадичката и направи същите бързи, подобни на трион движения наляво-надясно. Тя ми обясни, че стимулирането на тази точка под брадичката предизвиква състояние на повишено внимание. Добави, че можем да активираме тази точка и като опрем брадичка на ниска масичка, седнали на пода.

Последвах съвета ѝ и като свалих възглавницата на пода, седнах на нея и опрях брадичка на един дървен сандък, който беше точно на нивото на лицето ми. Навеждайки се напред, аз леко засилих натиска върху тази точка на брадичката, която бе посочила Клара. След малко почувствах как тялото ми се отпуска; по гърба ми пропълзя гъделичкащо усещане, навлезе в главата и дишането ми стана по-дълбоко и ритмично.

— Друг начин да се пробуди този център под брадичката — продължи Клара — е да легнеш по корем и да поставиш брадичката си на двата юмрука, сложени един върху друг.

Препоръча ми, когато правя това упражнение с юмруците, да ги напругам силно, за да увеличи натиска под брадичката, а после да ги отпускам, за да освободя напрежението. Напругането и отпускането на юмруците, каза тя, поражда едно пулсиращо движение, което изпраща малки приливи от енергия към жизнените центрове, пряко свързани с основата на езика. Тя подчерта, че това упражнение трябва да се прави предпазливо, иначе може да предизвика болно гърло.

Върнах се отново на палмовото кресло.

— Тази група от магически движения, която ти показах — продължи Клара, — трябва да се практикува всекидневно, докато престанат да приличат на масаж и станат това, което в действителност са: магически движения. Гледай ме! — нареди ми тя.

Загледах я как повтори движенията, които ми бе показала, но този път пръстите и ръцете ѝ направо танцуваха. Ръцете ѝ сякаш проникваха дълбоко в кожата на лицето; в други моменти те минаваха леко по него, сякаш се плъзгаха по повърхността на кожата с толкова бързи движения, че почти изчезваха. Направо ми действаше хипнотизиращо да следя тези изящни движения.

— Този начин на потупване никога не е бил в твоя инвентар — разсмя се тя, когато свърши.
— Това е магия. Тя изисква различно намерение от намерението във всекидневния свят. При цялото това напрежение, което се предизвиква в лицето, ние определено се нуждаем от различно намерение, ако искаме да отпуснем мускулите и същевременно да засилим центровете, разположени там.

Клара каза, че всичките ни емоции оставят следи по лицето ни, повече отколкото по която и да било друга част на тялото. Затова трябва да освобождаваме натрупаното напрежение чрез магическите движения и съпътстващото ги намерение.

Тя се вгледа за миг в мен и отбеляза:

— Виждам по напрежението на лицето ти, че се затормозяваш с прегледа. Непременно направи тези движения, преди да си легнеш довечера, за да премахнеш бръчките по челото си.

Признах ѝ, че наистина се притеснявам с моя преглед.

— Проблемът е, че прекарваш прекалено много време в пещерата — каза Клара, като ми смигна. — Не искам да се превръщаш в момиче-прилеп. Засега смятам, че си набрала достатъчно енергия, за да започнеш да учиш други неща.

Тя скочи от стола като изхвърлена от пружина. Толкова нелепо ми се стори да видя с каква лекота подскочи тази снажна и силна жена, че не можах да сдържа смеха си. Аз самата станах много по-тромаво, сякаш бях два пъти по-едра от нея.

Тя ме изгледа и поклати глава.

— Много си скована — отбеляза тя. — Имаш нужда от специални физически упражнения, за да отвориш жизнените си центрове.

Отидохме до преддверието на задния вход, където се държаха палтата и обувките. Тя ми подаде широкопола сламена шапка и ме заведе до една полянка, недалеч от кухненската пристройка.

Слънцето грееше ослепително; беше необикновено горещ ден. Клара ми каза да си сложа шапката. Посочи ми едно място, оградено с телена ограда, където почвата беше разорана и в спретнати тесни лехи бяха поникнали малки растения.

— Кой е обработил земята и е посадил всички тези растения? — попитах аз изненадана, защото не бях забелязвала Клара да е работила тук. — Изглежда много сериозно замислено. Ти ли си го правила?

— Не. Някой друг идваше и го правеше вместо мен.

— Но кога? Всеки ден съм тук, а не съм забелязала никого.

— Няма нищо тайнствено — каза Клара. — Човекът, който обработва тази зеленчукова градина, идва, докато ти си в пещерата.

Обяснението ѝ съвсем не ме задоволи. Градината беше така добре поддържана, че за това явно е бил нужен повече от един човек. Но преди да продължа да я разпитвам, Клара обяви:

— Отсега нататък ти ще се грижиш за тази градина. Приеми го като новата си задача.

Опитах се да прикрия разочарованието си, че получавам поредната задача, която изисква

всекидневни грижи. Бях си решила, че под физически упражнения Клара имаше предвид да практикуваме някаква нова форма на бойни изкуства, за предпочитане тези, при които се използват класически китайски оръжия, като меч с широко острие или дълга тояга. Като видях как клюмнах, Клара ме увери, че за мен е много подходящо да обработвам градината. Това ще ми осигури физическо раздвижване и излагане на слънцето, нужни за здравето и доброто ми състояние. Тя посочи още, че повече от шест месеца вече съм се занимавала единствено с това да се съсредоточавам над случки от живота си. Когато се грижа за нещо извън себе си, това ще ме предпази да не се самовглъбявам толкова. Смях се, като си дадох сметка, че е минала половин година. Аз самата имах чувство, че едва вчера съм дошла в къщата на Клара, а животът ми се бе променил толкова коренно, че нищо не бе останало същото.

— Повечето хора умеят да се грижат само за себе си — каза Клара, като ме извади от размишлението ми. — Въпреки че не го правят особено добре. И при това прекалено съсредоточаване над себе си Азът се деформира, изпълнен от прекомерни изисквания.

Отидохме до дървената портичка, през която се влизаше в градината.

— Работата в тази градина ще ти даде специален вид енергия, която не можеш да получиш от прегледа, от дишането или от практикуването на кунг-фу — каза Клара.

— Какъв вид енергия е това?

— Енергията на земята — отвърна тя. Забелязах, че очите ѝ бяха станали зелени като токущо покълнали растения. — Тя допълва енергията от слънцето. Като обработваш почвата, сигурно ще усетиш как нахлува през ръцете ти. А може да навлезе и през краката ти, докато клечиш на земята.

Никога досега не бях се занимавала с градинска работа и не бях сигурна какво да правя. Помолих я да опише задълженията ми. Тя се взря за миг в мен, сякаш се чудеше дали е избрала подходящия човек за тази задача.

— Почвата още е влажна от вчерашния дъжд — каза тя, като се наведе и пипна пръстта. — Но когато е суха, ще трябва да носиш вода от потока с ведрата. Или ако си много умна, ще изобrettiш някаква напоителна система.

— Точно това може да направя — признах си аз. — Ще конструирам електрическа водна помпа, виждала съм такава в една селска къща, и ще я свържа с динамото. Така няма да се налага да мъкна ведрата с вода нагоре по хълма.

— Все едно как ще го правиш, стига само посевите да се поливат. Освен това на всеки две седмици ще трябва да ги подхранваш с компост от онази купчина в края на градината. И да не пропускаш да изкореняваш плевелите. Тук те избухват невероятно бързо. И дръж портичката затворена, да не влизат зайци.

— Всичко ще е наред — уверих я аз с половин уста.

— Добре. Можеш да започваш вече.

Тя ми посочи една кофа и каза да я напълня с компост и да я смеси с почвата около всяко стъбло. Когато се върнах с кофата, пълна с нещо, което се надявах да не е съдържанието на нощно цукало, тя ми даде една копачка да разрохкам пръстта. Известно време ме наблюдаваше как работя, като ме предупреждаваше да не копая прекалено близо до крехките растения.

Когато се съсредоточих в задачата си, започнах да се чувствам много добре и ме обгърна странно умиротворение. Почвата беше хладна и мека в пръстите ми. За първи път, откакто бях в къщата на Клара, аз се почувствах истински спокойна, в безопасност и закриляна.

— Енергията на земята е много подхранваща — отбеляза тя, сякаш бе забелязала промяната в състоянието ми. — Ти достатъчно си се опразнила с твоя преглед, за да може част от нея

вече да прониква в тялото ти. И се чувстваш така спокойна, защото знаеш, че земята е майка на всички неща. — Тя посочи с широк жест лехите с растения. — Всичко идва от земята. Земята ни поддържа и подхранва; а когато умрем, телата ни се връщат в нея. — Тя замълча за миг, после добави: — Освен ако не успеем да направим големия преход.

— Искаш да кажеш, че съществува шанс и да не умираме ли? — попитах аз. — Наистина, Клара, не преувеличаваш ли?

Тя ми обясни, че като натрупваме енергия, ние можем да разтопим предубежденията си за света и тялото, като по този начин отваряме пространство в склада си за други възможности. Шансът да не умираме е една от тези възможности. Тя каза, че мъдреците на древен Китай са предложили най-доброто обяснение на тази необикновена възможност. Те твърдят, че личното осъзнаване на човека — или *дъ* — е напълно способно да ни свърже по своя воля с всеобхватното осъзнаване — или *Дао*. И тогава, когато дойде смъртта, индивидуалното осъзнаване не се разпилява, както при обикновеното умиране, а се разширява и свързва с по-голямото цяло.

Тя добави, че прегледът в тази подобна на пашкул обстановка в пещерата ми е дал възможност да събера и натрупам енергия. Сега трябва да използвам тази енергия, за да укрепя връзката си с абстрактната сила, наречена духът.

— Затова трябва да обработваш градината и да попиваш нейната енергия, както и енергията от слънцето — каза тя. — Слънцето дарява от своята енергия на земята и кара нещата да растат. Ако позволиш на слънчевата светлина да навлезе в тялото ти, и твоята енергия също ще порасне.

Клара ми каза да си измия ръцете във ведрото с вода и да седна на един дънер сред полянката извън оградата на градината, защото смята да ми покаже как да започна да насочвам вниманието си към слънцето. Каза, че винаги трябва да нося сламената шапка, за да предпазвам главата и лицето си. Предупреди ме още никога да не правя повече от няколко минути наведнъж дихателните движения, които ще ми покаже.

— Защо се наричат дихателни движения? — попитах аз.

— Защото предварително установеното намерение в тези движения е да прехвърлят енергия от дъха към мястото, върху което насочваме вниманието си. Това може да е орган на тялото или енергиен канал, или дори мисъл и спомен, както е в случая с прегледа. Важното е, че се прехвърля енергия, като по този начин се изпълнява намерението, установено предварително; резултатът е чиста магия, защото изглежда сякаш е дошъл от нищото. Затова наричаме тези движения и дишане магически движения.

Клара ми нареди да вдигна лице към слънцето със затворени очи, после да вдишам дълбоко през устата, поемайки слънчевата светлина и топлина, и да я отправя към стомаха си. Там трябва да я задържа колкото мога по-дълго, после да преглътна и накрая да издишам въздуха, който е останал.

— Прави се на слънчоглед — пошегува се тя. — Непрекъснато дръж лицето си обърнато към слънцето, когато вдишваш. Слънчевата светлина зарежда дъха със сила. Затова прави всичко възможно да поемаш големи глътки въздух и да изпълваш докрай дробовете си. Направи това три пъти.

Тя ми обясни, че при това упражнение енергията от слънцето автоматично се разлива из цялото тяло. Но ние можем и умишлено да насочваме целебните слънчеви лъчи в която и да било област, като докоснем с ръка мястото, където искаме да отиде енергията, или просто мислено да я насочим към него.

— Същност, когато си практикувала достатъчно дълго този вид дишане, повече не ти е нужно да използваш ръцете си — продължи тя. — Можеш просто да си представяш как слънчевите лъчи отиват направо на определено място в тялото ти.

Тя ми предложи да направя същите три вдишвания, но този път да поемам въздуха през носа и да си представям как светлината се спуска надолу по гърба, по този начин зареждайки с енергията каналите покрай гръбначния стълб. Така слънчевите лъчи ще проникнат в цялото ми тяло.

— Ако искаш, можеш изобщо да прескочиш дишането през носа или устата — каза Клара — и да дишаш направо с корема, гърдите или гърба си. Можеш дори да поемеш енергията със стъпалата на краката си и да я издигнеш нагоре през тялото.

Тя ми каза да се съсредоточа над корема си, върху едно място точно под пъпа и да дишам спокойно, докато усетя как се установява връзка между тялото ми и слънцето.

Докато вдишвах под нейните напътствия, усетих затопляне в корема и чувството, че се изпълва със светлина. След малко Клара ми каза да опитам дишане с други области на тялото. Тя докосна една точка на челото ми между очите. Когато насочих вниманието си там, главата ми се изпълни с жълто сияние. Клара ми препоръча да поема колкото може повече от слънчевата жизненост, като задържа дишането си и после завъртя очи по посока на часовниковата стрелка, преди да издишам. Направих, каквото ми казваше, и усетих как жълтото сияние се усили.

— Сега стани права и се опитай да дишаш с гърба — каза тя и ми помогна да си съблека якето.

Обърнах гърба си към слънцето и се опитах да спирам вниманието си на различните центрове, които тя ми посочваше с докосване. Един беше между плешките, друг — отзад на врата. Както вдишвах, представяйки си слънцето на гърба ми, усетих как едно затопляне запълзя нагоре-надолу по гръбнака ми, после нахлу в главата и така се замаях, че едва не загубих равновесие.

— Стига за днес — каза Клара и ми подаде якето. Седнах, чувствайки се така замаяна, сякаш бях доста пийнала.

— Слънчевата светлина е чиста сила — каза Клара.

— В крайна сметка тя е най-интензивната насъбирана енергия, която съществува.

Каза ми, че направо от върхът на главата изтича една невидима линия енергия нагоре към сферата на небитието. Може също да протича от сферата на небитието надолу към нас и да влиза през един отвор в самия център на върха на главата.

— Ако искаш, можеш да я наречеш жизнената линия, която ни свързва с безпределното съзнание — каза тя.

— Ако слънцето се използва както трябва, то зарежда тази линия и я кара да се задейства. Затова върхът на главата трябва винаги да се предпазва.

Клара каза, че преди да се приберем въщи, ще ми покаже друго силно магическо движение, което съставлява серия от движения на тялото. Каза, че всички трябва да се изпълнят като едно-единствено движение, със сила, точност к грация, но без никакво напрежение.

— Не мога да те насилвам да практикуваш всички движения, които съм ти показвала — каза тя. — Но те трябва неотменно да съпътстват прегледа. Това по-конкретно направи същински чудеса с мен. Наблюдавай ме внимателно. Опитай дали ще можеш да видиш моя двойник.

— Твоя какво?! — възкликнах аз, обзета от паника.

Уплаших се да не пропусна нещо изключително важно или да не знам какво да правя с него, ако го видя.

— Гледай двойника ми — повтори тя, внимателно наблягайки на думите. — Прилича на двойно експониране. Ти имаш достатъчно енергия, за да възнамериш заедно с мен резултата от това магическо движение.

— Но повтори ми още веднъж какъв трябва да е резултатът, Клара?

— Двойникът. Етерното тяло. Ответната част на физическото тяло, която, както вече трябва за знаеш или поне да подозираш, не е просто мислена проекция.

Тя отиде на едно равно място и застана с прибрани нозе и ръце, отпуснати покрай тялото.

— Почакай, Клара. Сигурна съм, че нямам достатъчно енергия да видя това, което имаш предвид, защото дори не мога да го схвана като понятие.

— Няма никакво значение дали го схващаш като понятие. Просто наблюдавай внимателно, може би аз ще имам достатъчно сила и за двете ни, за да възнамеря двойника си.

С най-гъвкавите движения, които изобщо съм я виждала да прави, тя вдигна ръце над главата си с длани, събрани като в молитвен жест. После се изви назад почти до земята, образувайки изящна дъга с изпънати зад себе си ръце. После бързо изви странично тялото си наляво, така че мигновено се оказа наведена напред, почти докосвайки земята. И преди да успее да зяпна от изненада, тя се залюля настрани и отново се изви назад в изящна дъга.

Направи това още два пъти, сякаш за да ми даде възможност да разгледам неуловимо бързите ѝ, грациозни движения или може би да видя двойника ѝ. В един момент аз я видях като смътен силует, сякаш беше двойно експонирана снимка в естествен размер. За частица от секундата имаше две Клари, като едната се движеше с хилядна от секундата след другата.

Бях напълно объркана от това, което видях. Когато се замислих, можах да си го обясня единствено като зрителна илюзия, породена от скоростта ѝ. Но на нивото на тялото аз знаех, че очите ми бяха видели нещо неуловимо; явно бях имала достатъчно енергия, за да възпра очакванията на здравия си разум и да позволя да навлезе друга възможност.

Клара спря изящната си акробатика, дойде и застана до мен, без дори да се е задъхала. Обясни ми, че това магическо движение позволява на тялото да се съедини с двойника си в сферата на небитието, като входът към него се рее над главата и леко зад нея.

— Като се навеждаме назад с изпънати ръце, ние правим един мост — каза Клара. — И понеже тялото и двойникът са като двата края на една дъга, ние можем да възнамерим съединяването им.

— Има ли някакво специфично време, когато би трябвало да практикувам това движение? — попитах аз.

— Това е магическо движение на здрача — каза тя. — Но трябва да имаш много енергия и да бъдеш крайно спокойна, за да можеш да го изпълняваш. Здрачът ти помага да се успокоиш и ти дава допълнителен заряд от енергия. Именно затова краят на деня е най-подходящото време за практикуването му.

— Може ли да опитам сега? — попитах аз.

Тя ме изгледа със съмнение и аз я уверих, че съм учила гимнастика като дете и нямам търпение да опитам.

Казах още, че съм спокойна, колкото въобще мога да бъда. Клара се засмя недоверчиво, но ми каза все пак да опитам- Тя щяла да ме гледа, за да е сигурна, че няма да си счупя нещо, като се извивам прекалено силно.

Стъпих здраво на земята, леко сгънах колене и започнах бавно да правя най-добрия си мост назад. Но след определена точка гравитацията надделя и аз се стоварих на земята.

— Ти си безкрайно далеч от това да се наречеш спокойна — заключи с доброжелателен тон

Клара, докато ми помагаше да стана. — Какво те тормози, Тайша?

Вместо да разкрия на Клара какво ми се върти в ума, аз я попитах дали може да опитам още веднъж. Но втория път ми беше още по-трудно и от предишния. Сигурна бях, че губя равновесие поради умствената ми и емоционална тревога. Разбрах, че изискванията на аза, както се изрази Клара, наистина бяха прекомерни; те завладяваха цялото ми внимание. Не виждах друг изход, освен да призная пред Клара какво ми е в главата. Казах ѝ, че най-много ме притеснява това, че изглежда, бях стигнала до някаква мъртва точка в прегледа си.

— И какво я предизвиква? — попита Клара. Признах, че е свързано със семейството ми.

— Сега знам без капчица съмнение, че не ме обичат — тъжно казах аз. — Не че не съм го подозирала през цялото време — знаех го и точно затова непрекъснато се въбесявах. Но сега, като направих преглед на миналото си, аз вече не мога да се сърдя така, както някога. Затова не знам какво да правя.

Клара ме изгледа критично, като отдръпна назад глава, за да ме измери цялата.

— Какво има да се прави? — каза тя. — Ти си свършила работата и си открила, че не те обичат. Ами добре! Не виждам какъв проблем има.

Нехайният ѝ тон ме раздразни. Бях очаквала ако не съчувствие, то поне разбиране и интелигентен коментар.

— Проблемът — казах аз троснато, като едва не се разплаках, — е, че съвсем се задъних. Знам, че трябва да навляза по-дълбоко, отколкото досега, но не мога. Единствената ми мисъл е, че те не ме харесват, а аз ги обичах.

— Чакай, чакай. Не ми ли каза, че си ги мразела? Съвсем ясно си спомням...

— Да, казах го наистина, но тогава, когато го казах, не знаех какво говоря. Аз наистина ги обичах, включително и братята ми. По-късно се научих да ги ненавиждам, но това беше много по-късно. Не като дете. Като дете исках да ми обръщат внимание и да си играят с мен.

— Мисля, че разбирам какво искаш да кажеш — каза Клара, като кимна. — Хайде да поседнем да го обсъдим.

Отново седнахме на дънера.

— Доколкото виждам, твоят проблем се дължи на обещанието, което си направила като дете. Дала си обещание като дете нали, Тайша? — попита тя, като ме гледеше право в очите.

— Не помня да съм давала никакви обещания — казах искрено аз.

С дружелюбен тон Клара предположи, че може би не си спомням, защото съм била съвсем малка, когато съм го направила, или защото то е било по-скоро чувство, отколкото същинско обещание, заявено с думи. Клара ми обясни, че като деца ние често се заклеваме и после се оказваме обвързани от тези клетви дори когато вече не си спомняме, че сме ги правили.

— Подобни импулсивни заричания могат да ни костват свободата — каза Клара. — Понякога сме обвързани от нелепи детски обричания или клетви в неумираща, вечна любов.

Тя каза, че в живота на всеки, особено в ранното детство, има моменти, когато така отчаяно сме искали нещо, че автоматично сме фиксирали над него пълното си намерение, което, веднъж фиксирано, си остава на място, докато не се изпълни желанието ни. Тя поясни, че клетвите, заричанията и обещанията обвързват нашето намерение, така че оттогава нататък нашите действия, чувства и мисли постоянно се насочват към изпълнение или поддържане на тези обети, независимо дали си спомняме, че сме ги правили или не.

Тя ме посъветва в течение на прегледа си да обърне внимание на всички обещания, които съм давала през живота си, особено онези, направени прибързано, от невежество или погрешна преценка. Защото не изтегля ли от тях съзнателно намерението си, то никога няма

да успее да се изразява свободно в настоящето.

Опитах се да обмисля това, което ми казваше, но в ума ми беше пълна каша. Внезапно си спомних една сцена от ранното ми детство. Трябва да съм била на шест години. Искаше ми се майка ми да ме гушне в скута си, но тя ме отблъсна, като ми каза, че вече съм голяма за гушкане, и ми нареди да отида да си разтребя стаята. Въпреки това по-малкият от двамата ми братя, който беше четири години по-голям от мен и любимецът на майка ми, вечно се гушкеше в нея. Тогава се заклех, че никога повече няма да ги обичам или да се сближавам с никого от тях. И от този ден нататък, изглежда, бях спазвала обещанието си, като винаги странях от тях.

— Ако е вярно, че те не са те обичали — каза Клара, — значи съдбата ти е била да не бъдеш обичана от семейството си. Приеми я! Освен това, има ли някакво значение сега дали са те обичали или не?

Все пак още имаше значение, но не го казах на Клара.

— Аз също имах проблем, доста подобен на твоя — продължи Клара. — Винаги съм се чувствала без приятели, бях дебело, жалко момиче, обаче чрез прегледа открих, че майка ми умишлено ме е тъпчела още от деня, в който съм се родила. Тя явно е съобразила, че едно дебело, грозновато момиче никога няма да напусне къщата, а тя е искала да остана като нейна прислужница цял живот.

Ужасих се. За първи път Клара ми разкриваше нещо от миналото си.

— Тогава отидох за съвет във връзка с този проблем при моя учител, който определено е най-великият учител, какъвто човек изобщо може да има — продължи тя. — И той ми каза: „Клара, съчувствам ти, но ти само си губиш времето, защото тогава си е било тогава; сега е сега. А сега имаш време единствено за свобода.“

— Виждаш ли, аз искрено бях живяла с чувството, че моята майка е провалила целия ми живот; бях толкова дебела и не можех да престана да се тъпча. Нужно ми беше много дълго време, за да осъзная смисъла на това: „Тогава си е тогава; сега е сега. А сега има време единствено за свобода.“

Клара замълча за миг, сякаш за да остави въздействието от думите си да проникне в мен.

— Ти имаш време единствено да се бориш за свобода, Тайша — каза тя и ме смушка. — Сега е сега.

11.

Вече се свечеряваше и аз все повече се притеснявах да си довърша работата. Клара ми бе възложила да събера с гребло нападалите листа от полянката зад къщата, а освен това да донеса камъни от потока и да направя бордюр по двете страни на пътеката, водеща от зеленчуковата градина до задния двор. Вече бях събрала листата на купчина и забързах да наредя речни камъни покрай пътеката, когато Клара дойде от къщата да провери как напредвам.

— Слагала си камъните както ти падне — каза тя, като огледа пътеката. — И още не си събрала всичките листа. Какво си правила целия следобед, пак ли си витала из облаците?

За мой ужас един съвсем ненавременен порив на вятъра разпиля спретнатите купчини листа, преди да съм успяла да ги прибера в коша.

— На мен пътеката ми изглежда доста добре — казах аз, оправдавайки се. — Колкото до листата, ами какво да правя, като вятърът все ги разпилява?

— Когато човек си е поставил за цел съвършената форма, тогава „доста добре“ не е достатъчно добре — прекъсна ме Клара. — Ти вече трябваше да знаеш, че външната форма на всяко нещо, което правим, всъщност е израз на вътрешното ни състояние.

Казах ѝ, че не виждам как подреждането на тежки камъни може да бъде нещо друго, освен тежък труд.

— Това е, защото ти правиш всичко само за да отбиеш номера — отвърна тя. Тръгна покрай редицата камъни, които бях подредила, и поклати глава. — Тези камъни изглеждат сякаш си ги нахвърляла, без да се съобразиш как на тях им подхожда.

— Вече мръква и не ми оставаше време — обясних аз. Нямах никакво настроение за дълги беседи по естетика и композиция. Освен това смятах, че и без това разбирам повече от Клара по въпроса за композицията, защото я бях изучавала в часовете по рисуване.

— Да поставяш камъни, е същото, като да практикуваш кунг-фу — каза Клара. — Важното е как правим нещата, а не колко бързо или колко много сме свършили.

Разтърсих китки, за да поотпусна схванатите си пръсти.

— Да не искаш да кажеш, че мъкненето на камъни е част от подготовката в бойни изкуства?
— попитах изненадана аз.

— А ти какво мислиш, че е кунг-фу? — попита вместо отговор тя.

Заподозрях, че ми задава провокационен въпрос, затова се поколебах за миг да потърся правилния отговор.

— Система от бойни техники, които са част от едно бойно изкуство — убедено казах аз.

Клара поклати глава.

— Само ѝ дай на Тайша да ти излиза с прагматични отговори — каза тя през смях.

Тя седна на един от плетените столове в края на двора, откъдето пътеката се виждаше добре. Аз се стоварих на другия стол до нея. Когато се наместих удобно, облягайки крака на ръба на една голяма керамична саксия, Клара започна да ми обяснява, че терминът „кунг-фу“ произлиза от съчетанието на два китайски йероглифа, единият означава „работа, свършена за даден период от време“⁵, другият означава „човек“. Когато тези два йероглифа се съчетаят, терминът означава стремеж на човека да се усъвършенства чрез постоянни усилия. Тя заяви, че независимо дали практикуваме традиционните упражнения, подреждаме камъни или събираме листа, чрез действията си ние винаги даваме израз на вътрешното си състояние.

— Така че, да усъвършенстваме действията си, означава да усъвършенстваме себе си — каза Клара. — Това е истинското значение на кунг-фу.

— И все пак аз така и не виждам връзката между градинската работа и практикуването на кунг-фу — казах аз.

— Тогава ще ти го обясня още по-подробно — отвърна Клара с тон на пресилено търпение.

— Възложих ти да носиш камъни от потока, защото изкачването по стръмната пътека с допълнителна тежест би развило вътрешната ти сила. Нас ни интересува не просто да развиваме мускули, а по-скоро да култивираме вътрешната енергия. Освен това всички дихателни движения, на които съм те научила досега и които ти трябва да практикуваш всеки ден, са предназначени да увеличат вътрешната ти сила.

Тя ме накара да се почувствам гузна. От начина, по който ме погледна, когато казваше, че трябва да правя дихателните упражнения всеки ден, усетих, че тя знае, че не съм ѝ правила съвестно.

— Нещата, които учиш тук с мен, могат да се съотнесат с това, което в Китай се нарича вътрешно кунг-фу или *ней-кунг* — продължи Клара. — Вътрешното кунг-фу използва

контролираното дишане и циркулацията на енергията, за да укрепят тялото и здравето на човека; докато външните бойни изкуства като формите на карате, които си изучавала с японските си учители, и някои от хватките, които аз ти показах, се съсредоточават над развиването на мускули и бързи реакции на тялото, при които се освобождава енергия и се насочва извън нас.

Клара каза, че вътрешното кунг-фу се е практикувало от монаси в Китай много преди да се развият външните или твърди стилове на борба, които днес са познати широко като кунг-фу.

— Но разбери едно нещо — продължи Клара. — Независимо дали изучаваш бойни изкуства или дисциплината, в която аз те въвеждам, целта на тренировките е да усъвършенстваш вътрешната си същност, така че тя да се издигне над външната си форма с цел да се извърши абстрактният полет.

Като мрачен облак ме обгърна потиснато, обезкуражено състояние. Отново ме завзе старото ми чувство на провал. Дори и да правех дихателните движения, както ми препоръчваше Клара, знаех си, че никога няма да постигна успех в което и да било от нещата, които тя изискваше от мен. Дори не бях в състояние да проумея какво означава големият преход, още по-малко пък да го възприема като прагматична възможност.

— Ти прояви много голямо търпение тези месеци — каза Клара, като ме потупа по гърба, сякаш доловила, че имам нужда от насърчение. — Никога всъщност не си ми добавяла с безброй въпроси във връзка с постоянните ми внушения, че те обучавам на магьосничество като формална дисциплина.

Съзрях чудесна възможност да попитам нещо, което не ми излизаше от ума още от първия път, когато бе споменала тази дума.

— Защо наричаш тази формална дисциплина магьосничество? — попитах аз.

Клара се вгледа в мен с пронизващ поглед. Изражението на лицето ѝ беше самата сериозност.

— Трудно е да се каже. Нежеланието ми да го обсъждаме се дължеше на това, че не исках да го назовавам погрешно и по този начин да те уплаша — отговори тя.

— Сега обаче мисля, че е време да поговорим за това. Но първо нека да ти разкажа нещо повече за хората от древно Мексико.

Клара се наведе към мен и с понижен глас каза, че хората от предиспанско Мексико в много отношения доста приличали на древните китайци. Може би понеже и едните, и другите имат общ произход, те споделяли и сходен мироглед. Древните индианци от Мексико, обаче, имали леко преимущество, каза тя, защото светът, в който живеели, бил в преход. Това ги направило крайно еkleктични и любознателни към всяка страна на съществуването. Те искали да разберат Вселената, живота, смъртта и целия обхват човешки възможности от гледна точка на осъзнаване и възприятие. Изключителният им стремеж към знание ги довел до това да развият практики, които им позволявали да достигат до невъобразими нива на осъзнаване. Те направили подробни описания на практиките си и „картографирали“ световите, които тези практики разбулват. Тази традиция те предавали от поколение на поколение, като винаги я обгръщали в тайна.

Почти задъхвайки се от възмущение или може би преклонение, Клара завърши беседата си за тези древни индианци, като каза, че те били истински магьосници. Тя ме погледна с широко отворени очи; в здрача зениците ѝ изглеждаха огромни. Тя ми довери, че нейният учител, един мексикански индианец, разполагал с пълното знание за тези древни практики и я научил на тях.

— Ти мен на тези практики ли ме обучаваш, Клара? — попитах аз, заразявайки се от нейното възмущение. — Ти каза, че кристалите били използвани като оръжие от древните магьосници, а

магическите движения били заредени със силата на тяхното намерение и че прегледът също е изнамерен още в древни времена. Това означава ли, че аз се уча на магьосничество?

— Това е отчасти така — каза Клара. — Но засега е по-добре да не се съсредоточаваш много над факта, че тези практики са магически.

— Защо не?

— Защото ние се интересуваме от нещо отвъд този клон езотерични ритуали и заклинания на магьосниците от древните времена. Разбираш ли, ние вярваме, че техните особени практики и натрапчивият стремеж към сила в резултат водят само до по-голямо развиване на Аза. А този път е задънен, защото никога не води към пълната свобода. А ние именно към това се стремим. Опасността е, че човек лесно може да се поддаде на нагласата на тези магьосници.

— Аз няма да се поддам — уверих я.

— В момента наистина не мога да ти разкажа нищо повече — заключи тя почти раздражено.
— Но с течение на времето ти ще научиш всичко.

Почувствах се измамена и бурно запротестирах. Обвиних я, че умишлено си играе с мислите и чувствата ми, като ме подмамва с късчета информация, които раздразват любопитството ми, и с обещания, че всичко щяло да се изясни в някакво неопределено бъдеще време.

Клара не обърна никакво внимание на протестите ми. Все едно, че нищо не бях казала. Тя стана, отиде към купчината камъни, избра един едър и го вдигна така, сякаш беше от стиропор. Позамисли се сякаш от коя страна да го обърне и после го положи на края на пътеката. После подреди от двете му страни два други камъка с големината на футболна топка. Когато реши, че е доволна от наместването им, тя отстъпи назад да прецени въздействието. Трябваше да признае, че пътеката от градината, гладките сиви камъни, които бе подредила, и островърхите зелени стъбълца на растенията представляваха най-хармонична композиция.

— Важното е да манипулираш нещата с изящество — напомни ми Клара, докато вдигаше друг камък. — Вътрешното ти състояние се отразява в начина, по който се движиш, говориш, ядеш или поставяш камъните. Няма значение какво правиш, важното е само да събираш енергия с действията си и да я преобразуваш в сила.

Клара се загледа в пътеката за известно време, сякаш преценяваше къде да постави следващия камък, който държеше. Когато откри подходящото място, тя внимателно го постави и ласкаво го потупа.

— Като художник ти трябва да знаеш, че камъните трябва да се поставят на място, където ще бъдат в равновесие — каза тя, — а не където на теб ти е най-лесно да ги оставиш. Естествено, ако ти си заредена със сила, тогава можеш да ги пускаш както си искаш и резултатът ще бъде самата красота. Истинската цел на упражнението с полагането на камъни е да разбереш именно това.

От тона на гласа ѝ и от грозния, безразборен начин, по който аз бях сложила камъните, разбрах, че пак съм се провалила. Почувствах се безкрайно потисната.

— Клара, аз не съм художник — признах си. — Аз съм просто студентка. И по-точно, бивша студентка. Напуснах художественото училище преди една година. Харесва ми да си въобразявам, че съм художничка, но толкова. Аз съм едно нищо.

— Всички ние сме нищо — напомни ми Клара.

— Знам, но ти си тайнствено, силно нищо, докато аз съм мижаво, тъпо, дребно нищо. Не мога дори да подреда купчина тъпи камъни. Няма никаква...

Клара сложи длан на устата ми.

— Нито дума повече — предупреди ме тя. — Повтарям ти, внимавай какво произнасяш на глас в тази къща. Особено по свечеряване!

Вече беше почти тъмно и всичко се бе стаило така спокойно и неподвижно, че изглеждаше някак свръхестествено. Птиците бяха замлъкнали. Всичко беше стихнало, дори вятърът, който толкова ми бе досаждал преди, когато се опитвах да събера листата, сега бе спрял.

— По това време няма никакви сенки — прошепна Клара. — Хайде да седнем под това дърво в тъмното и да видим дали ще можеш да призовеш света на сенките.

— Почакай, Клара — казах аз с висок шепот, който почти граничеше с писък. — Какво смяташ да правиш с мен?

Стомахът ми се сви от нервно напрежение и въпреки вечерния хлад челото ми се обля в пот.

Тогава Клара ме попита съвсем направо дали съм упражнявала дишането и магическите движения, на които ме бе учила. Повече от всичко ми се искаше да можех да й кажа, че съм ги правила, но това щеше да бъде лъжа. Истината е, че ги бях правила съвсем малко, само колкото да не ги забравя, защото прегледът отнемаше цялата енергия, с която разполагах, и не ми оставяше време за нищо друго. Вечер бях прекалено уморена, за да правя каквото и да било, затова направо си лягах.

— Не си ги правила редовно, иначе нямаше да бъдеш в такова жалко състояние — каза Клара, като се наведе по-близо до мен. — Трепериш като листо. В дишането и движенията, на които те учих, има една тайна и тя ги прави неограничени.

— К-каква е тя? — попитах със запъване аз. Клара ме потупа по главата.

— Те трябва да се изпълняват всеки ден, иначе губят стойността си. Не би си помислила, че можеш да минеш, без да ядеш и пиеш вода, нали? Упражненията, на които те уча, са дори по-важни от храната и водата.

Успя да ме убеди. Аз мълчаливо се заклет да ги правя всяка вечер, преди да си легна, и отново на сутринта, щом се събудя, и преди да отида в пещерата.

— Човешкото тяло има една резервна енергийна система, която влиза в действие, когато сме в стрес — обясни Клара. — А ние стигаме до стрес всеки път, когато правим нещо прекалено. Като например да се притесняваш прекалено много за себе си и за това как се представяш, както е в момента. Затова едно от най-важните предписания в изкуството на свободата е да се избягват прекаленостите.

Тя каза, че движенията, на които ме учи, независимо дали се наричат дишане или магически движения, са важни, защото задействат пряко резервната система и ако се наричат неотменими, то е, защото позволяват на допълнителна енергия да мине през и в резервните пътеки. Така, когато бъдем призовани да действаме, вместо да бъдем изчерпани от стреса, ние ставаме по-силни и разполагаме с допълнителна енергия за изключителни задачи.

— А сега, преди да призовем света на сенките, ще ти покажа още две от неотменимите магически движения, които се съчетават с дишане — продължи тя. — Прави ги всеки ден и не само няма да се уморяваш или да се разболяваш, но и ще имаш много допълнителна енергия за своето възнамеряване.

— Моето какво?

— Твоето възнамеряване — повтори Клара. — За да възнамериш резултата от всяко нещо, което правиш. Спомняш ли си?

Тя хвана раменете ми и ме извъртя, докато заставах с лице на север.

— Това движение е особено важно за теб, Тайша, защото дробовете ти са отслабнали от прекалено хленчене и плач — каза тя. — Цял един живот да се самосъжаляваш, това не може да не вземе своята дан от дробовете ти.

Думите ѝ ме сепнаха и събудиха вниманието ми. Вгледах се как сви леко колене и глезени, като зае изходното положение от бойното изкуство, наречено „изправен кон“, понеже наподобява ездач, яхнал кон, като нозете са разтворени до ширината на раменете и са леко свити. Показалецът на лявата ѝ ръка беше насочен надолу, а останалите пръсти извити от второто кокалче. Когато започна да вдишва, тя плавно, но със сила завъртя глава наляво, докдето можеше, и същевременно направи пълен кръг с лявата си ръка над главата и до долу, а като го завърши, сложи дланта си на опашната кост. Заедно с това изви дясната си ръка зад кръста и после, свита на юмрук, я постави върху opakото на лявата длан, притискайки я над лявата китка.

С десния юмрук тя изтласка нагоре лявата ръка по гръбначния стълб, докато напълно сгънатият ляв лакът опря до хълбока ѝ, и свърши вдишването. Задържа дъх, докато преброиш до седем, после освободи напрежението на лявата ръка, спусна я отново до опашната кост и пак направи пълен кръг над главата отпред и накрая постави дланта на лявата си ръка върху лонната кост. В същото време върна дясната си ръка през кръста отпред и сложи юмука върху гърба на лявата длан, след това я изтласка нагоре по корема и завърши издишването.

— Прави това движение веднъж с лявата ръка и веднъж с дясната — каза тя. — По този начин ще уравниш двете си страни.

За демонстрация тя повтори още веднъж същата поредица движения, редувайки ръцете, като този път извиваше глава наляво.

— Сега опитай ти, Тайша — каза тя, като отстъпи настрана, за да ми остави място за пълния замах на ръката назад.

Повторих движенията ѝ. Когато извивах лявата си ръка назад, усетих болезнено обтягане по вътрешната ѝ страна, което минаваше от пръстите до ямката под мишниците.

— Отпусни се и остави енергията от дишането да премине през ръката ти и да изтече от върха на показалеца — каза тя. — Дръж го изпънат, а останалите пръсти извити. По този начин ще освободиш всякакви блокиране на енергия по пътеките в цялата ти ръка.

Когато придвижих сгънатата си ръка нагоре по гърба, болката се изостри още повече. Клара забеляза измъченото ми изражение.

— Не се насилвай толкова — предупреди ме тя, — иначе ще си разтеглиш сухожилията. А докато движиш ръцете си нагоре по гръбнака, свивай малко повече раменете.

След като изпълних движението с дясната ръка, усетих как мускулите на бедрата ми пламнаха от това, че стоях леко приклепнала. Макар че бях заемала същата поза всеки ден, когато практикувах кунг-фу, сега имах чувство, че краката ми вибрират, сякаш през тях преминава електрически ток. Клара предложи да се изправя и да поразтръскам краката си в продължение на няколко минути, за да освободя напрежението.

Тя подчерта, че в това магическо движение въртенето и натискът нагоре на ръцете в съчетание с дишането придвижват енергия към органите в гръдния кош и ги оживяват. Това масажира дълбоките центрове вътре, които много рядко се активират. Извиването на главата масажира вратните жлези и същевременно отваря проход за енергията към тила. Тя обясни, че когато се разбудят и захранят с енергията от дишането, тези центрове могат да разкрият такива тайни, каквито изобщо не можем да си въобразим.

— За следващото магическо движение — каза Клара — застани със събрани крака и гледай право напред, сякаш във врата, която се каниш да отвориш.

Клара ми каза да вдигна ръце до нивото на очите и да извия пръсти така, сякаш ги пъхам в жлебовете за отваряне на плъзгащи се врати.

— Това, което ще отвориш обаче, е процеп в енергийните линии на света — обясни тя. — Представи си тези линии като опнати отвесни струни, които образуват параван пред теб. Сега трябва да сграбчиш по една стиска от тези фибри и да ги дръпнеш в двете страни с всичка сила. Дърпай, докато не се отвори достатъчно широк процеп, за да можеш да минеш през него.

Каза ми, че щом направя тази пролука, трябва да пристъпя напред с левия крак и използвайки го за опора после много бързо да се завъртя на сто и осемдесет градуса обратно на часовниковата стрелка, докато се окажа с лице към посоката, от която съм дошла. Като се завъртя по този начин, енергийните линии, които съм отдръпнала настрани, ще ме обвият.

За да се върна, каза тя, аз трябва отново да отворя линиите, като ги дръпна настрани по същия начин, както преди, след това да изляза навън с десния крак и бързо да се извъртя на сто и осемдесет градуса по часовниковата стрелка веднага щом направя стъпката. По този начин аз ще развия обратно нишките и отново ще бъда с лице към посоката, от която съм започнала магическото движение.

— Това е едно от най-силните и тайнствени магически движения — предупреди ме Клара. — С него можем да отваряме врати към различни светове, естествено, при положение че сме натрупали допълнителна вътрешна енергия и сме в състояние да осъществим намерението на това магическо движение.

Доста се притесних от сериозния ѝ тон и изражение.

Не знаех какво да очаквам, ако успееш да отворя тази невидима врата. Тогава с твърд тон тя ми даде някои последни наставления.

— Докато пристъпваш вътре — каза тя, — тялото ти трябва да се почувства като вкоренено, тежко, изпълнено с напрежение. Но веднъж щом се озoves вътре и се завъртиш в полукръг, трябва да се почувстваш лека и въздушна, сякаш се рееш нагоре. Когато влизаш през процепа, ти издишваш рязко, а после бавно и дълбоко вдишваш, използвайки докрай дробовете си с енергията иззад този параван.

Изпълних упражнението няколко пъти, а Клара ме наблюдаваше. Но чувствах, че това са просто външни движения; не можех да усетя как енергийните фибри образуват паравана, за който говореше Клара.

— Не дърпаш вратата настрани достатъчно силно — поправи ме Клара. — Използвай вътрешната си енергия, не просто мускулите на ръцете. Издишай напълно застоялия въздух, като глътнеш стомаха си, докато пристъпваш напред. Веднъж влезеш ли вътре, вдишай колкото повече пъти успееш, но внимавай. Не се задържай там повече, отколкото ти е нужно.

Набрах цялата си сила и сграбчих въздуха. Клара застана зад мен, хвана ръцете ми под лакътя и с всичка сила ги дръпна настрани. Мигновено изпитах чувството сякаш се отвори плъзгаща се врата. Рязко издишвайки, аз се хвърлих през нея или по-скоро Клара ме тласна силно напред. Спомних си, че трябва да се обърна и да дишам дълбоко, но за миг се разтревожих, че няма да знам кога да изляза. Клара долови това и ми каза кога да спра да дишам и кога да пристъпя обратно навън.

— Когато практикуваш това магическо движение сама — каза Клара, — ти ще се научиш да го правиш съвършено. Но внимавай. Веднъж преминеш ли през този процеп, всичко може да ти се случи. Запомни, трябва да бъдеш предпазлива, но в същото време смела.

— И как да знам кога кое да бъда? — попитах аз. Клара сви рамене.

— Известно време няма да знаеш. За съжаление ние ставаме предпазливи едва след като сме си изпатили.

Тя добави, че предпазливостта без малодушие се крепи на способността ни да контролираме вътрешната си енергия и да я насочваме към резервните канали, така че да ни бъде на разположение, когато ни потрябва за извънредни действия.

— Без достатъчно вътрешна енергия нищо не може да се постигне — каза Клара, — но ние трябва да я натрупваме и пречистваме. Така че хайде и двете да направим някои от магическите движения, които си научила, и да видим дали можеш да бъдеш предпазлива, без да си малодушна, и да призовем света на сенките.

Почувствах прилив на енергия, който започна като малки вихърчета в стомаха ми. Отначало си помислих, че това е страх, но тялото ми не се чувстваше уплашено. По-скоро като че ли някаква безлична сила, опразнена от желаниа и чувства, се задвижи в мен, насочвайки се отвътре навън. Както се издигаше нагоре, плещите ми неволно се разтърсиха.

Клара отиде до средата на двора; последвах я. Тя започна да прави някои от магическите движения, като умишлено ги изпълняваше по-бавно, за да мога да я следя.

— Затвори очи — прошепна тя. — Когато си със затворени очи, по-лесно можеш да използваш енергийните линии, за да пазиш равновесие.

Затворих очи и започнах да се движа в унисон с Клара. С лекота успях да следвам знаците ѝ за промяна на положението ми, но още трудно пазех равновесие. Знаех, че става така, понеже прекалено се стараех да изпълнявам движенията правилно. Беше като в оня случай, когато се опитах да вървя със затворени очи, но продължих да се спъвам, понеже отчаяно исках да успея. Но постепенно желанието ми да съм ненадмината се стопи и тялото ми стана по-гъвкаво и изкусно. Както продължавах движенията, почувствах се така освободена от напрежението, че не си усещах костите и ставите. Като вдигах ръце над главата си, струваше ми се, че мога да ги протегна чак до върха на дърветата. Когато свихах колене и премествах надолу центъра на тежестта си, през нозете ми надолу протичаше поток от енергия. Изпитах усещането, че пускам корени. От стъпалата на краката ми изникваха линии и проникваха дълбоко в земята, като ме караха да се чувствам невероятно устойчиво. Постепенно границите между тялото ми и околната среда се разтопиха. С всяко движение, което правех, тялото ми сякаш все повече се стапяше и сливаше с мрака, докато започна да се движи и диша от само себе си.

Чувах дишането на Клара до себе си, докато изпълняваше същите движения. Със затворени очи аз долавях очертанията и положението ѝ. В един момент ми се случи изключително странно нещо. Почувствах зад челото ми да се включва светлина. Но като вдигнах очи нагоре, осъзнах, че тази светлина всъщност изобщо не беше вътре в мен. Идваше откъм върховете на дърветата, сякаш се бе включило огромно табло с електрическо осветление в нощта, което може да озари цял стадион. Без никакво затруднение виждах Клара и всяко нещо в двора и околността.

Светлината беше с много странен оттенък; не можех да определя дали беше възрозова, прасковена или с цвят на светла печена глина. На места сиянието ѝ се изменяше сякаш в зависимост от това накъде поглеждам.

— Не си движи главата — каза Клара, взирайки се любопитно в мен. — И стой все така със затворени очи. Концентрирай се само над дишането си.

Не знам защо ми каза да стоя все така със затворени очи, макар да виждаше, че са широко отворени. Опитах се да определя багрите на светлината, защото тя сякаш се изменяше с най-лекото движение на главата ми. А яркостта ѝ се изменяше в зависимост от това колко силно се вирах в нея. Така потънах в сиянието около себе си, че загубих ритъма на дишане. После пак така внезапно, както се бе включила, светлината отново угасна и аз останах в пълен мрак.

— Да вървим в кухнята и да си стоплим нещо за ядене — каза Клара, като ме смушка леко.

Поколебах се. Бях загубила ориентация, чувствах се не на място. Тялото ми толкова натежа, че си помислих дали не трябва да поседна.

— Вече можеш да отвориш очи — каза Клара.

Не си спомням някога да ми е било толкова трудно да си отворя очите, както в този момент. Имах чувство, че ми коства цяла вечност, защото тъкмо успях да ги поотворя и те веднага се затваряха. Това отваряне и затваряне сякаш продължи много дълго, преди Клара да ме разтърси за раменете.

— Тайша, отвори си очите! — заповяда ми тя. — Да не си посмяла да ми припаднеш в ръцете. Чуваш ли ме?

Разтърсих глава, за да се посвестя, и очите ми се отвориха. Били са затворени през цялото време. Беше непрогледен мрак, но през листата се процеждаше достатъчно лунна светлина, за да съзря силуета на Клара. Седяхме под дървото на две плетени кресла в двора.

— Как се озовах тук? — попитах аз озадачена.

— Вървя дотук и седна — каза Клара с тон сякаш това се подразбираше от само себе си.

— Но какво се случи? Само преди миг имаше светлина. Виждах всичко съвсем ясно.

— Това, което се случи, бе, че ти навлезе в света на сенките — каза Клара с тон на поздравление. — По ритъма на дишането ти знаех, че си влязла там. Но не исках да те плаша в този момент, като те накарам да си погледнеш сянката. Ако беше я погледнала, ти щеше да узнаеш, че...

Мигновено разбрах за какво намеква Клара.

— Нямахме никакви сенки — задъхано казах аз. — Имаше светлина, но нищо нямаше сянка.

Клара кимна.

— Тази вечер ти откри нещо изключително ценно, Тайша. В световите извън нашия няма сенки!

12.

След повече от осем месеца съвместно практикуване на прегледа аз бях в състояние да го правя по цял ден, без да се измъчвам и разсейвам. Един ден, докато визуализирах сградата на гимназията, където учех последната година, класната стая, учителите ми, така се увлякох да минавам между чиновете и да гледам кой от съучениците ми къде седеше, че накрая се улових да си говоря сама.

— Ако си говориш сама, няма да можеш да дишаш правилно — чух да казва един мъжки глас.

Така се стреснах и подскочих, че си ударих главата в стената на пещерата. Отворих очи. Образът на класната стая изчезна, докато се обръщах да погледна входа на пещерата. Очертан на отвора, един мъж беше застанал клекнал. Веднага го познах — беше майсторът магьосник, когото бях видяла веднъж на хълма. Носеше същия зелен анорак и панталони, но този път го виждах в профил — силно издаден нос и наклонено чело.

— Не се взирай — чух да казва учителят-магьосник. Гласът му беше нисък и отекваше като ручей по речни камъни. — Ако искаш да научиш нещо повече за дишането, трябва да се успокоиш и да възстановиш равновесието си.

Продължих да вдишвам дълбоко, докато престанах да се страхувам от присъствието му, и вместо това почувствах облекчението, че най-после се запознавам с него. Той седна с

кръстосани нозе на входа на пещерата и се наведе напред, както правеше и Клара.

— Движенията ти са доста резки — ниско промърмори той. — Дишай така.

Той вдиша дълбоко и леко завъртя глава наляво. После издиша докрай, като плавно извиваше глава надясно. Накрая, без да диша, изви глава от дясното рамо до лявото и я върна в средата. Повтарях движенията му, като вдишвах и издишвах толкова пълно, колкото можех.

— Така е по-добре — каза той. — Когато издишваш, изхвърляй всички мисли и чувства, на които правиш преглед. И не извивай глава просто с вратните мускули. Насочвай я с невидимите енергийни линии, които идват от средата на корема. Една от най-важните задачи при прегледа е да склониш тези линии да излязат.

Той ми обясни, че точно под пъпа се намира един много важен център на силата и че всички движения на тялото, включително дишането, трябва да използват тази енергийна точка. Препоръча ми да синхронизирам ритъма на дишането си с извиването на главата, така че двете заедно да притеглят невидимите енергийни линии от корема да се източат навън към безкрайността.

— Тези линии част от тялото ми ли са, или трябва да си ги представям? — попитах аз.

Той се понамести на земята, преди да ми отговори.

— Тези невидими линии са част от лекото тяло — двойника — каза той. — Колкото повече енергия привлечеш, като манипулираш тези линии, толкова по-силен ще стане двойникът ти.

— Интересува ме дали те са реални или просто въображаеми?

— Когато възприятието се разшири, нищо не е реално и нищо не е въображаемо — каза той.

— Има само възприятие. Затвори очи и сама ще го разбереш.

Не исках да затварям очи; държах да гледам какво прави той в случай на някакви неочаквани движения. Обаче тялото ми се отпусна и натежа, а очите ми започнаха да се затварят, колкото и да се мъчех да ги държа отворени.

— Какво е двойникът? — успях да попитам аз, преди да се отпусна напълно в сънлив унес.

— Това е добър въпрос — отбеляза той. — Означава, че част от теб още е будна и слуша.

Усетих го да вдишва дълбоко, докато се изпълни целият му гръден кош.

— Физическото тяло е обвивка, съд, ако щеш — каза той, след като бавно издиша. — Като се концентрираш над дишането си, ти можеш да накараш плътното тяло да се разтвори, така че да остане само леката, етерната част.

После сам се поправи, като каза, че всъщност не физическото тяло се разтваря, ами като преместим точката на осъзнаването си, ние започваме да разбираме, че то поначало никога не е било плътно. Това разбиране е точно обратното на нещата, които стават, докато растем. Като деца ние напълно осъзнаваме своя двойник; но докато растем, ние се научаваме да обръщаме все повече и повече внимание на физическата страна и все по-малко на етерната. Като възрастни ние вече напълно губим осъзнаването, че съществува и леката ни страна.

— Лекото тяло представлява маса от енергия — обясни той. — Ние осъзнаваме само твърдата му, външна обвивка. А етерната си страна осъзнаваме само когато позволим на намерението си да се върне обратно към нея.

Той подчерта, че физическото ни тяло е неразделно свързано с етерния си двойник, но тази връзка е замъглена от нашите мисли и чувства, които се съсредоточават изключително над физическото тяло. За да прехвърлим осъзнаването си от твърдото тяло към лекия му двойник, ние трябва първо да премахнем бариерата, която разделя тези два аспекта на нашето същество.

Понечих да го попитам как може да се направи това, но открих, че ми е невъзможно да произнеса на глас мислите си.

— Прегледът ни помага да премахнем всички тези предубеждения — каза той в отговор, — но са нужни умения и концентрация, за да достигнем до двойника. Точно в момента използваш до известна степен етерната си част. Ти си полузаспала, но една част от теб е будна и внимателна. Тя може да ме чува и да долавя присъствието ми.

Той ме предупреди, че освобождаването на енергията, заключена в нас, е до голяма степен опасно, защото двойникът е уязвим и лесно можем да му навредим, когато прехвърляме осъзнаването си към него.

— Можеш неволно да направиш отвор в етерната мрежа и да загубиш голямо количество енергия — предупреди ме той, — ценна енергия, необходима да поддържаш определено ниво на яснота и контрол над живота си.

— Какво е етерна мрежа? — промърморих аз, сякаш говорех насън.

— Етерната мрежа е сиянието, което обгръща физическото тяло — обясни той. — През всекидневния ни живот тази мрежа от енергия се разкъсва на парчета. Големи части от нея се губят или заплитат в енергийните снопове на другите хора. Ако човек загуби премного жизнена сила, той се разболява или умира.

Гласът му така пълно ме унасяше, че се улових да дишам с корема, като в дълбок сън. Бях се свлякла настрани, но не усещах твърдата стена на пещерата.

— Дишането въздейства и на физическо, и на етерно ниво — обясни той, — то възстановява всякакви увреждания на етерната мрежа и я поддържа здрава и еластична.

Исках да го попитам нещо за прегледа, но не можех да формулирам думите си — те ми изглеждаха толкова далечни. Но без да съм попитала, той отново ми даде отговора.

— Именно това правиш ти през последните месеци с прегледа си. Възвръщаш си нишките енергия от своята етерна мрежа, които са били загубени или заплетени в резултат на всекидневния ти живот. Когато съсредоточиш вниманието си над тези взаимодействия с хората, ти изтегляш обратно всичко, което си разпиляла в продължение на двадесет години по хиляди места.

Исках да го попитам дали двойникът има определени очертания или цвят. Имах предвид аурата. Той не ми отговори. След дълго мълчание аз с усилие отворих очи и видях, че съм сама в пещерата. Напрегнато се взрях през мрака към светлината на отвора, където го бях видяла очертан в началото. Предположих, че се е измъкнал тихо и ме чака някъде наблизо да изпълзя навън. Както се вирах, появи се ярко петно светлина, което се рееше на около половин метър от мен. Тази илюзия ме стресна, но в същото време така ме притегляше, че не можех да отместя поглед от нея. Изпитах ирационалната увереност, че светлината е жива, разумна и осъзнава, че аз съм съсредоточила вниманието си над нея. Внезапно сияйната сфера се разшири двойно повече и се обви с ярък пурпурен пръстен.

Уплашена, аз стиснах очи, надявайки се, че светлината ще изчезне и ще мога да изляза от пещерата, без да преминавам през нея. Сърцето ми оглушително заби в гърдите и цялата се облях в пот. Гърлото ми пресъхна и се стегна на възел. С огромни усилия успях да забавя дишането си. Когато отворих очи, светлината бе изчезнала. Изкуших се да си обясня цялата случка като сън, защото често бях задрямвала по време на прегледа си. Но така ярко си спомнях майстора магьосник и какво ми беше говорил, че бях почти сигурна в реалността на всичко.

Изпълзях предпазливо от пещерата, обух си обувките и поех към къщи по пряката пътека. Клара стоеше на вратата на всекидневната, сякаш ме чакаше. Задъхана, аз избърборих, че току-що или бях разговаряла с майстора магьосник, или го бях сънувала в съвършено жив

сън. Тя се усмихна и с леко движение на брадичката посочи креслото. Останах с отворена уста. Там седеше той, същият човек, който само преди минути беше при мен в пещерата, само дето беше с други дрехи. Сега той носеше сив вълнен пуловер, спортна риза и елегантни панталони.

Беше по-стар, отколкото си мислех, но и много пожизнен. Невъзможно ми беше да определя възрастта му; можеше да е на четиридесет или на седемдесет години. Изглеждаше изключително силен, нито слаб, нито пълен. Беше мургав и имаше вид на индианец. Носът му беше подчертано издаден, устата — силна, брадичката му беше квадратна, а очите — блестящи и черни, със същия силен поглед, който бях забелязала в пещерата. Всички тези черти изпъкваха още повече на фона на гъстата му, блестяща грива от бяла коса.

Забележителното въздействие на косата му беше, че не го превръщаше в стар човек, какъвто вид придава обикновено бялата коса. Спомням си колко стар започна да изглежда баща ми, когато косата му се прошари, и как я прикриваше с бои и шапки; но всичко това беше безполезно, защото възрастта му се изписваше на лицето, по ръцете, в цялото тяло.

— Тайша, запознайте се. Това е г-н Джон Майкъл Абелар — каза ми Клара.

Мъжът учтиво стана и ми протегна ръка.

— Много ми е приятно да те видя, Тайша — каза той на съвършен английски, докато силно разтърси ръката ми.

Исках да го попитам какво прави тук и как е успял толкова бързо да се преоблече и дали всъщност наистина е бил в пещерата или не. Десетки въпроси се заблъскаха в главата ми, но бях прекалено стъписана и уплашена, за да задам който и да било от тях. Опитах да се престоря на спокойна и не толкова объркана. Отбелязах колко добре говори английски и колко ясно се бе изразявал, когато ми бе говорил в пещерата.

— Много мило от твоя страна да го забележиш — каза той с обезоръжаваща усмивка. — Но няма как да не говоря английски добре. Аз съм индианец-яки. Роден съм в Аризона.

— В Мексико ли живеете, г-н Абелар? — попитах аз от смущение.

— Да. Живея в тази къща — отговори той. — Живея тук с Клара.

Той я погледна по начин, който можех да определя единствено като чиста обич. Не знаех какво да кажа. Почувствах се неловко, смутена по някаква непонятна причина.

— Не сме мъж и жена — каза Клара, сякаш за да ме извади от неудобството, но същевременно и двамата избухнаха в смях.

Вместо да разведри настроението ми, смехът им ме накара да се почувствам още по-неловко. Тогава за мое смайване разпознах чувството, което изпитвах: беше си чиста ревност. В някакъв необясним собственически импулс аз бях приела, че той ми принадлежи. Опитах се да прикрия смущението си, като бързо зададох някакъв банален въпрос:

— Отдавна ли живеете в Мексико?

— Да, отдавна — отговори той.

— И смятате ли да се върнете в Съединените щати? Той ме прикова със силния си поглед, после се усмихна и каза с чаровен тон:

— Тези подробности са без никакво значение, Тайша. Защо не ме попиташ за нещата, които обсъждахме в пещерата? Има ли нещо неясно?

Клара ни подкани да седнем: тя и аз на дивана, а г-н Абелар на едно кресло. Попитах го дали би ми разказал нещо повече за двойника. Това понятие ми беше изключително интересно.

— Някои хора са майстори на двойника — започна той. — Те могат не само да фокусират осъзнаването си над него, но могат и да го пуснат в действие. Повечето от нас обаче едва

осъзнаваме, че съществува етерната ни страна.

— Какво прави двойникът? — попитах аз.

— Всичко, което поискаме да прави; може да прескача дървета, да лети във въздуха, да става голям или малък и да заема вида на животно. Или пък може да осъзнава мислите на хората; може и сам да се превърне в мисъл и само за миг да се пренесе на огромно разстояние.

— Може дори да действа като самия човек — намеси се Клара, като ме гледаше право в очите. — Ако знаеш как да го използваш, ти можеш да се явиш пред някого и да разговаряш с него, сякаш реално си там.

Г-н Абелар кимна.

— В пещерата ти можа да възприемеш присъствието ми с твоя двойник. И едва когато умът ти се пробуди, ти се усърни, че изживяването ти е реално.

— Аз и сега се съмнявам — казах аз. — Вие реално ли бяхте там?

— Разбира се — отговори той и намигна, — точно толкова реално, колкото съм тук.

За миг се зачудих дали сега не сънувам. Но разумът ми ме уверяваше, че положително не спя. Все пак, за да проверя, аз пипнах масичката — твърда беше.

— И как го правите? — попитах аз, докато се облягах обратно на дивана.

Г-н Абелар помълча малко, сякаш си подбираше думите.

— Освобождавам се от физическото тяло и оставям да надделее двойникът — каза той. — Ако прикрепим осъзнаването си към двойника, вече не сме подвластни на законите на физическия свят; тогава по-скоро сме управлявани от етерните сили. Но докато осъзнаването ни е привързано към физическото тяло, движенията ни са възпрепятствани от земното притегляне и други ограничения.

Все още не разбирах дали това означава, че той може да бъде на две места едновременно. Той явно долови объркването ми.

— Клара ми спомена, че се интересува от бойни изкуства — каза г-н Абелар. — Разликата между обикновения човек и изкусно владеещия кунг-фу е в това, че последният се е научил да контролира лекото си тяло.

— Моите учители по карате казваха същото — отбелязах аз. — Те твърдяха, че бойните изкуства тренират леката страна на тялото, но така и не разбрах какво означава това.

— Те вероятно са имали предвид, че когато изкусният каратист нанася удар, той засяга уязвимите точки в лекото тяло на противника — каза той. — Разрушителна е не силата на физическото тяло, а отвора, който прави той в етерното тяло на противника си. През този отвор той може да запрати сила, която прокъсва етерната мрежа и причинява големи увреждания. На човек в момента може да му се стори, че е получил само лек удар, но часове или може би дни по-късно той може дори да умре от този удар.

— Точно така — съгласи се Клара. — Не се подвеждай от външните движения или от това, което виждаш. Важното е това, което не виждаш.

От моите учители по карате често бях чувала подобни приказки. Когато ги разпитвах как се извършват такива постижения, те не можеха да ми дадат смислено обяснение. Тогава бях смятала, че това е така, понеже моите учители са японци и не могат да изразят такива сложни неща на английски. Сега г-н Абелар ми обясняваше нещо подобно и макар че владееше съвършено английски, аз все така не можех да разбера какво има предвид под леко тяло или двойник и как да се отприщят неговите тайнствени сили.

Запитах се дали г-н Абелар беше майстор по бойни изкуства, но преди да съм му задала въпроса, той продължи:

— Истинските майстори на бойни изкуства, както ми ги е описвала Клара от обучението си в Китай, се интересуват от това да усъвършенстват контрола над лекото си тяло — каза той. — А двойника се контролира не от интелекта, а от нашето намерение. Невъзможно е да го осмислиш или да го разбереш по рационален път. Той трябва да се усети, защото е свързан с едни светещи линии от енергия, които прекосяват цялата вселена. — Той докосна главата си и посочи нагоре. — Например, една линия от енергия, която тръгва от върхът на главата, дава на двойника направление и посока. Тази линия крепи и тласка двойника по пътя, по който той иска да отиде. Ако иска да се движи нагоре, трябва само да възнамери посока нагоре. Ако иска да потъне в земята, трябва да възнамери посока надолу. Съвсем просто е.

Тук Клара ме попита дали си спомням какво ми беше казала в градината, когато правехме упражненията със слънчевото дишане: как върхът на главата винаги трябва да се предпазва. Отговорих ѝ, че го помня много добре — оттогава винаги се страхувах да излизам от къщата без шапка. Тогава тя ме попита дали успявам да следя смисъла на нещата, които ми казва г-н Абелар. Уверих я, че изобщо не се затруднявам да го разбирам, дори когато не схващам понятията. Това беше парадокс — макар че не можех да проумея нещата, които казваше, те все пак ми бяха някак познати и достойни за вярване. Клара кимна и каза, че това е така, понеже той се обръща пряко към тази част от мен, която не е съвсем рационална и има способността да схваща нещата пряко, особено когато един магьосник говори направо на нея.

Това, което каза Клара, беше вярно. Имаше нещо в г-н Абелар, което ме предразполагаше дори повече и от Клара. Не беше от учтивия и мек начин, по който говореше, а нещо в силния му поглед ме заставяше да слушам и следя обясненията му, въпреки че рационално ми изглеждаха лишени от смисъл. Чувах се да задавам такива въпроси, сякаш разбирам за какво говоря.

— Ще бъда ли и аз в състояние да достигна някой ден лекото си тяло? — попитах г-н Абелар.

— Въпросът е, Тайша, дали искаш да го достигнеш?

Поколбах се за миг. По време на прегледа си бях открила, че съм малодушна и страхлива и че първата ми реакция винаги е да избягвам всяко нещо, което може да ми създаде проблеми или ме плаши. Но същевременно ми беше безкрайно любопитно да изживявам необичайни неща и, както бе отбелязала веднъж Клара, аз притежавах известна степен на безразсъдна смелост.

— Изпитвам голямо любопитство към двойника — казах аз, — така че определено ми се иска да стигна до него.

— На всяка цена ли?

— На всяка, освен ако не трябва да си продавам тялото — изтърсих аз нелепо.

И тук те изпаднаха в такъв бурен смях, че си помислих дали няма да се затъркалят по пода. Обаче не бях го казала като шега, защото в действителност не бях сигурна какви тайни планове ми кроят. Сякаш проследил разсъжденията ми, г-н Абелар каза, че е време да се запозная с някои основни представи от техния свят. Той се изправи в креслото и доби сериозен вид.

— Отношенията между мъж и жена изобщо не ни занимават — каза той. — Това означава, че не се интересуваме от човешката моралност, неморалност или дори аморалност. Цялата ни енергия е насочена към това да изследваме нови пътища.

— Може ли да ми дадете един пример за нов път, г-н Абелар? — попитах аз.

— Разбира се. Ами например какво мислиш за задачата, която изпълняваш — прегледа? Ако сега разговарям с теб, то е, защото чрез него ти натрупа достатъчно енергия, за да разчупиш някои физически граници. Ти можа да възприемеш, макар и само за миг, невъобразими неща, които не са част от нормалния ти инвентар, ако използвам терминологията на Клара.

— Моят нормален инвентар е доста смахнат — предупредих го аз. — От прегледа на миналото си започвам да си давам сметка, че съм била направо луда. Всъщност и сега съм си луда. Доказателство за това е, че съм тук и не мога да определя дали съм будна или сънувам.

Тук двамата отново избухнаха в смях, като че ли гледаха комедия и клоунът отново е изтърсил смешна реплика.

— Много добре знам колко си луда — каза с категоричен тон г-н Абелар. — Но не защото си тук с нас. И си не толкова луда, колкото се отдаваш на настроенятията си. Въпреки това от деня, когато пристигна, противно на това, което можеш да си мислиш, ти вече не се глезиш толкова, колкото в миналото. Затова ще е напълно вярно да кажа, че някои от нещата, които Клара ми каза, че си правила, като например навлизането в света на сенките, както го наричаме, съвсем не е отдаване на настроенятия или лудост. Това е нов път, нещо безименно и невъобразимо от гледна точка на нормалния свят.

Последва дълго мълчание, което ме накара да се размърдам неспокойно. Искаше ми се да кажа нещо, за да наруша тази магия, но нищо не ми хрумваше. Още по-лошото беше, че г-н Абелар продължи да ме поглежда косо. После пошепна нещо на Клара и двамата тихо се засмяха, което безкрайно ме засегна, защото изобщо не се съмнявах, че се смеят на мен.

— Май по-добре да се прибера в стаята си — казах аз и станах.

— Сядай, още не сме свършили — каза Клара.

— Нямах представа колко високо оценяваме това, че си тук с нас — внезапно заговори г-н Абелар. — Понякога ни става смешно, защото си толкова ексцентрична. Скоро ще се запознаеш и с друг член на нашата група, една личност, която е ексцентрична колкото теб, но много по-възрастна. Просто като те гледаме, ти ни напомняш за нея като млада. Затова се смеем. Моля те, извини ни.

Ненавиждах да ми се присмиват, но извинението му беше толкова искрено, че го приех. Г-н Абелар подхвана отново разговора за двойника, сякаш за нищо друго не беше ставало дума.

— Когато се освободим от представите си за физическото тяло, малко по малко или наведнъж — каза той, — осъзнаването започва да се прехвърля към леката страна. За да улесним това преместване, физическата ни страна трябва да остане в пълен покой, изключена като в дълбок сън. Голямата трудност е в това да убедим физическото си тяло да сътрудничи, защото то много рядко се съгласява да отстъпи контрола.

— Как тогава да се освобождавам от физическото си тяло? — попитах аз.

— Като го заблудиш — отговори той. — Караш го да се чувства така, сякаш е дълбоко заспало; съзнателно го отпускат, като отместваш осъзнаването си от него. Когато тялото и умът ти са в покой, двойникът се събужда и надделява.

— Опасявам се, че не мога да следвам мисълта ви — казах аз.

— Не се прави, че не разбираш, Тайша — рязко каза Клара. — Ти си правила това в пещерата. За да успееш да възприемеш *нагуала*, ти трябва да си използвала двойника си. Ти спеше и в същото време осъзнаваше всичко.

Направи ми впечатление начинът, по който Клара спомена г-н Абелар. Тя го бе нарекла „нагуала“. Попитах я какво означава тази дума.

— Джон Майкъл Абелар е нагуалът — каза тя гордо. — Той е моят водач; източникът на моя живот и добро състояние. Той не е моят мъж по какъвто и да било въобразим начин, въпреки

това той е любовта на живота ми. Когато и за теб стане всичкото това, тогава той ще бъде нагуал и за теб. Но дотогава той е г-н Абелар или дори само Джон Майкъл.

Г-н Абелар се засмя, сякаш Клара беше казала всички тези неща само на шега, тя обаче задържа продължително погледа ми, за да ми внуши, че е казала съвсем сериозно всяка дума.

Последва дълго мълчание, което г-н Абелар най-сетне наруши.

— За да можеш да задействаш лекото тяло, ти първо трябва да отвориш определени центрове в тялото, които играят ролята на врати — продължи той. — Когато всички врати вече са отворени, двойникът ти ще може да излезе от предпазващата го обвивка. Иначе завинаги ще си остане затворен във външната черупка.

Той помоли Клара да вземе една рогозка от килера. Разстла я на пода и ми каза да легна по гръб с ръце покрай тялото.

— Какво ще правите с мен? — подозрително попитах аз.

— Не това, което мислиш — отсече той. Клара се разкикоти.

— Тайша наистина е много нащрек с мъжете — обясни тя на г-н Абелар.

— Но това с нищо не й е помогнало — отвърна той, от което се почувствах ужасно неловко.

След това се обърна към мен и ми обясни, че ще ми покаже един прост метод за преместване на осъзнаването от физическото тяло към етерната мрежа, която го обгръща.

— Лежи със затворени очи, но не заспивай — нареди ми той.

Притеснена, направих каквото ми каза, но се чувствах странно уязвима да лежа пред тях двамата. Той коленичи до мен и ми заговори с тих глас.

— Представи си как линии се разпростираят настрани от тялото ти, като започнеш от краката — каза той.

— А какво, ако не мога да си ги представя?

— Ако поискаш, със сигурност ще можеш — каза той. — Използвай цялата си сила да възнамериш как линиите се появяват.

Той доуточни, че всъщност става дума не толкова да си представиш въпросните линии, а по-скоро за тайнственото действие да ги изтеглиш от тялото на всички страни, започвайки от пръстите на краката и продължавайки по цялото тяло чак до върха на главата. Каза, че трябва още да усетя как линиите се излъчват от петите на краката ми и минават отдолу по дължината на цялото тяло до тила на главата ми, като го обгръщат; освен това други линии, които се излъчват от челото ми нагоре и надолу по горната част на тялото чак до краката, като по този начин се образува една мрежа или пашкул от лъчиста енергия.

— Упражнявай това, докато се освободиш от физическото си тяло и бъдеш в състояние да насочиш съзнателно вниманието си над сияйната мрежа — каза той. — Накрая ще можеш да сплиташ и поддържаш тази мрежа само с една мисъл.

Опитах се да се отпусна. Гласът му ми въздействаше много успокоително. В него имаше нещо хипнотизиращо; понякога ми се струваше, че идва съвсем отблизо, в други моменти — отдалеч. Той ме предупреди, че ако усетя в тялото си място, където мрежата изглежда стегнатата, или откъдето ми е трудно да разпростра линиите навън, или където линиите отскачат, точно на това място тялото ми е слабо или увредено.

— Можеш да изцелиш тези места, като позволиш на двойника да разпростре етерната мрежа — каза той.

— Как да го правя?

— С намерение, а не с мислите си — отвърна той. — Възнамерявай с намерението си, което

е пласт, разположен под мислите. Вслушвай се внимателно, вирай се под мислите, извън тях. Намерението е толкова далеч от мислите, че ни е невъзможно да говорим за него; не можем дори да го почувстваме. Но със сигурност можем да го използваме.

Изобщо не можех да схвана как да възнамерявам с намерението си. Г-н Абелар каза, че не би трябвало да се затруднявам толкова с разпространето на мрежата, защото през последните няколко месеца, без да знам, аз съм излъчвала такива етерни линии по време на прегледа си. Посъветва ме да започна да се концентрирам над дишането. След известно време, което ми се стори часове и през което май бях задрямвала веднъж-дваж, аз накрая можах да усетя едно силно, трептящо затопляне в краката и главата. Топлината се разпростря и обгърна като пръстен цялото ми тяло по дължина.

С тих глас г-н Абелар ми напомни, че трябва да съсредоточа вниманието си над топлината извън тялото ми и да се опитам да я разпростра настрани, като я изтласквам отвътре навън и ѝ позволя да се разрасне.

Концентрирах се над дишането, докато цялото ми напрежение изчезна. Когато се отпуснах още повече, оставих трептящата топлина сама да си намери посоката; тя не се придвижи навън и не се разпростря; вместо това се сви и аз почувствах как лежа в огромен балон, реещ се в пространството. За миг ме обзе паника; дишането ми спря и започнах да се задушавам. После нещо извън мен надделя и започна да диша вместо мен. Обгърнаха ме вълни унасяща енергия, като ту се разширяваха, ту свиваха, докато накрая всичко стана черно и повече не можех да фокусирам осъзнаването си над каквото и да било.

13.

Събудих се от гласа на Клара, който ми казваше да се надигна и да седна. Доста време ми беше нужно, докато откликна, първо, защото бях загубила всякаква ориентация, и второ, защото краката ми бяха изтръпнали. Като видя, че се затруднявам, Клара ме подхвана под раменете, наклони ме напред и подпърна възглавници зад гърба ми, за да мога да седя без нейна помощ. Бях си в леглото и с нощницата. По светлината можах да определя, че е късен следобед.

— Какво става? — промърморих аз. — Цялата нощ ли съм спала?

— Да — отвърна Клара. — Бях се притеснила за теб. Ти загуби контрол над себе си и изпадна в пълно вцепенение на възприятията. Човек изобщо не можеше да стигне до теб. Затова решихме да те оставим да се напиш.

Наведох се и разтрих краката си, докато боцкащите иглици изчезнаха. Все още се чувствах замаяна и странно омаломощена.

— Ще трябва да говориш, докато не дойдеш напълно на себе си — каза с властен тон Клара.
— Това е един от случаите, когато за теб е добре да говориш.

— Не ми се говори — казах и се отпуснах назад на възглавниците. Беше ме избила студена пот и усещах крайниците си немощни и като гумени. — Г-н Абелар направи ли ми нещо?

— Поне не, докато аз гледах — отвърна Клара и се засмя, развеселена от собствената си шега. Тя взе ръцете ми в своите и силно разтри горната им страна, опитвайки се да ме посъживи.

Нямах настроение за шегички.

— Какво всъщност се случи, Клара? — настоях аз. — Нищичко не си спомням.

Тя се намести по-удобно на ръба на леглото.

— Първата среща с нагуала ти дойде твърде много — каза Клара. — Още си много слаба; това всъщност се случи. Но не искам да се съсредоточаваш над това, защото и без това много лесно се обезкуражаваш. Освен това не искам да четеш между редовете, каквато склонност имаш, и да стигаш до погрешни заключения.

— Но като не знам какво става, как мога да чета между редовете? — казах аз, а зъбите ми тракаха.

— Сигурна съм, че все ще намериш как — въздъхна Клара. — Имаш изключителна наклонност да си вадиш изводи. За съжаление винаги погрешни. И всъщност е без никакво значение, че не знаеш какво става. Винаги приемаш, че знаеш.

Трябваше да си призная, че мразех двусмислени ситуации. Те винаги ме поставяха в неизгодно положение. Исках да знам какво става, за да мога да се справя с непредвиденото.

— Майка ти те е възпитала да бъдеш съвършена жена — каза Клара. — Като наблюдава обкръжавашата я среда, съвършената жена попива всичко, което ѝ е нужно да знае, особено ако е замесен и мъж. Тя предугажда и най-неуловимите му желания. Винаги долавя промените в настроенията му, защото смята, че тези промени се дължат на нещо, което тя самата е казала или направила. И в резултат от това смята, че е в нейните възможности да задоволява желанията на мъжа си.

Понеже чрез прегледа се бях видяла отново и отново да действам точно по този начин, трябваше за свое огорчение да призная, че Клара имаше право. Наистина бях добре обучена. Стигаше ми само поглед, знак или тон в гласа на баща ми и аз вече точно знаех какво мисли или чувства той. Същото важеше и за братята ми. Вечно подскачах и от най-незабележимите знаци, които долавях у тях. И нещо още по-лошо — стигаше ми само да си представя, че някой мъж не ме харесва, и бях в състояние да направя и кълбо назад, ако трябва, само и само да му доставя удоволствие.

Клара леко ме смуща в ребрата, сякаш да привлече вниманието ми.

— Ако снощи двете с теб бяхме сами, ти нямаше така драматично да припаднеш — каза тя с дразнеща усмивка.

— За какво намекваш, Клара? Че намирам г-н Абелар привлекателен ли?

— Точно така. Когато около теб има мъж, ти моментално се преобразяваш. Ставаш жената, готова на всичко, за да привлече вниманието на мъжа, включително и да припадне.

— Ако обичаш, не ме сравнявай със себе си — казах аз. — Наистина не се опитвам да привличам вниманието на г-н Абелар.

— Позамисли се малко! Недей просто да се защитаваш — каза Клара. — Аз не те нападам. Просто ти посочвам какво изпитвах и правех аз самата.

Дълбоко в себе си знаех за какво говори Клара. Г-н Абелар имаше такова харизматично обаяние, че въпреки възрастта му аз го намирах изключително привлекателен. И все пак предпочитях да не признавам това нито пред себе си, нито пред Клара. За мое облекчение Клара не се задълбочи в този въпрос.

— Разбирам те съвършено, защото аз също имах моя Джон Майкъл Абелар — каза тя. — Той беше нагуалът Хулиан Грау, най-красивото и привлекателно създание, съществувало някога. Той беше обаятелен, дяволит и забавен; наистина беше незабравим. Всички го обожаваха, включително Джон Майкъл и останалите от семейството ми. Ние до един целувахме земята, по която стъпваше той.

Докато слушах как Клара се възторгва от учителя си, хрумна ми, че е прекарала твърде много време в източните страни. Винаги ме бе дразнело прекаленото обожание, което учениците в света на карате проявяваха към своя учител или *сенсей*. Те буквално целуваха

земята, по която стъпваше учителят им, кланяха се доземи всеки път, когато учителят влезеше в помещението. Не споменах това пред Клара, но имах чувство, че принизява себе си, като благоговее толкова пред учителя си.

— Нагуалът Хулиан ни научи на всичко, което знаеше — продължи тя, без да долови осъдителното ми мнение. — Той посвети живота си на това да ни води към свободата. Даде специална подготовка на нагуала Джон Майкъл Абелар, за да стане новият нагуал.

— Това означава ли, Клара, че нагуалите са нещо като крале? — попитах аз, надявайки се тя да си даде сметка, че такова прекомерно преклонение крие опасност от самозаблуда.

— Не. Ни най-малко. Нагуалите изобщо не притежават чувство за собствена значимост — каза тя. — И тъкмо поради тази причина ние можем да им се възхищаваме.

— Исках да кажа, Клара, дали те наследяват тази титла? — бързо се поправих аз.

— О, да! Разбира се, че наследяват това звание, но не като кралете. Кралете са синове на крале. Един нагуал, от друга страна, трябва да бъде посочен от духа. Защото не го ли избере духът, той самият не може да се определи за водач. Един нагуал преди всичко е личност с изключителна енергия. Но едва след като бъде научен на правилата на нагуалите, той действително става нагуал.

Следях обяснението на Клара, но не знам защо изпитвах някакво притеснение. След като се позамислих, разбрах, че моментът, който ме притеснява, е, дето духът трябва да го избере.

— Как решава духът кого да избере? — попитах аз. Клара поклати глава.

— Това, скъпа моя Тайша, е загадка на загадките — тихо каза тя. — Единственото, което може да направи един нагуал, е да следва повелите на духа или най-жалко да се провали.

Помислих си за г-н Абелар и се зачудих какви ли повели си е наумил да му отреди духът. Спомних си още как Клара бе споменала, че един ден той може да бъде нагуал и за мен.

— Между другото, къде е г-н Абелар? — попитах аз, като се опитах да звуча безразлично.

— Отиде си снощи, като разбра, че теб вече хич те нямаше.

— Ще се върне ли?

— Разбира се. Той живее тук.

— Къде, Клара? В лявото крило на къщата ли?

— Да. В момента е там. Не точно в този момент — поправи се тя, — но тези дни. В други случаи живее с мен в дясната страна на къщата. Аз се грижа за него.

Отново изпитах пристъп на ревност, толкова мощен, че ме зареди с прилив на енергия.

— Ти каза, че не ти е съпруг, нали, Клара? — попитах аз с някакъв смущаващ тик в ъгълчето на устата.

Клара се разсмя така силно, че се изтърколи на леглото, останала без дъх.

— Нагуалът Джон Майкъл Абелар се е издигнал над всички аспекти на това да бъде мъж — увери ме тя, като се надигна и седна.

— Какво имаш предвид, Клара?

— Искам да кажа, че той вече не е човешко същество. Но не мога да ти обясня всичко това, защото ми липсва нужното изтънчено умение, а на теб ти липсва способността да ме разбираш. Доколкото разбирам, моята неспособност да ти обяснявам нещата е причината, поради която нагуалът ти е дал тези кристали.

— Каква ти неспособност, Клара? Ти говориш съвършено добре.

— Тогава ти си тази, която не разбира съвършено добре.

— Това е идиотско, Клара.

— Ами как тогава се оказва, че не успявам да ти предам какво сме ние и за какво те подготвяме?

Наложи ми се да си поема дълбоко дъх няколко пъти, за да успокоя нервния си стомах.

— И за какво ме подготвяте, Клара? — попитах аз, като отново се поддадох на паника.

— Много ми е трудно да ти обясня — започна тя. — Ти и аз определено принадлежим към една и съща традиция. Ти си неотделима част от това, което сме ние. По тази причина ние сме призвани да те обучаваме.

— Кого имаш предвид, когато казваш „ние“? Себе си и г-н Абелар ли?

Клара помълча малко, сякаш ѝ трябваше време, за да ми отговори правилно.

— Както вече ти казах, ние сме повече от двама — каза тя. — И всъщност аз не съм същинският ти учител. Нито е нагуалът Джон Майкъл. Друг човек е.

— Чакай, чакай, Клара. Пак ме объркваш. Кой е този друг човек, за когото говориш?

— Една друга жена като теб, но по-възрастна и безкрайно по-силна. Аз просто те въвеждам. Задачата ми е да те подготвя, да съм сигурна, че ще натрупаш достатъчно енергия чрез прегледа, за да можеш да се срещнеш с тази друга личност. И повярвай ми, нейното присъствие е много по-опустошително от това на нагуала.

— Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш, Клара. Че е опасна и може да ми навреди ли?

— Това е проблемът, когато се опитвам да отговоря на въпросите ти — каза Клара. — Объркваш се, защото двете с теб имаме само повърхностна връзка. Ти ми задаваш въпрос, очаквайки точно определен отговор, който ще те удовлетвори, а аз ти давам отговор, който мен ме удовлетворява, но теб те хвърля в смут. Съветвам те или ти да не ми задаваш въпроси, или да приемаш отговорите ми, без да се разтреперваш от страх.

Искаше ми се да науча нещо повече за плановете на г-н Абелар и тази друга жена за мен, затова с надеждата да накарам Клара да ми каже всичко аз обещах, че отсега нататък ще възприемам всичките ѝ отговори с нужното внимание, но без паника и вълнения.

— Добре. Да видим как ще приемеш това — каза колебливо Клара. — Ще ти предам какво ти разказа снощи нагуалът точно преди да припаднеш. Но понеже аз не съм мъж, ти несъмнено ще ми реагираш по-различно, отколкото на нагуала, когато ти казваше тези неща. Ти дори може да ме слушаш.

— Но аз не помня той да ми е разказвал каквото и да било, след като заспах на рогозката — запротестирах аз.

Тя замълча и се вгледа в лицето ми, предполагам, за да открие някаква искрица разбиране. Поклати глава в знак, че не е открила нищо, макар и да се мъчех да изглеждам колкото може по-спокойна и с будно внимание, дори се усмихнах, за да я успокоя.

— Той ти разказа за всички същества, които живеят в тази къща — започна Клара. — Каза ти, че всички те са магьосници, включително Манфред.

Като спомена името Манфред, нещо в мен щракна.

— Знаех го — измърморих, без да се замисля. Идеята, че Манфред е магьосник, ми се струваше напълно приемлива, макар да нямах и най-малка представа защо трябва да е така. Казах на Клара, че е възможно в някакъв момент вече да съм си мислела това, макар и досега да не знам какво точно е един магьосник.

— Разбира се, че знаеш — увери ме Клара с широка усмивка.

— Но аз ти казвам, че не знам. Клара ме изглежда озадачено.

— Сигурна ли си, че не си спомняш как нагуалът ти го обясни?

— Не. Наистина не помня.

— За нас магьосникът е човек, който чрез дисциплина и постоянство може да разчупи границите на естественото възприятие — каза Клара с тон на лектор.

— От това нещата съвсем не стават по-ясни — казах аз. — Как Манфред може да прави всичко това?

Тя явно разбра объркването ми.

— Струва ми се, че отново се разбираме погрешно, Тайша. Не говоря само за Манфред. На теб още не ти е стигнало до съзнанието, че всички ние в тази къща сме магьосници. Не само нагуалът, Манфред и аз, но и останалите четиринадесет души, които още не си виждала. Всички ние сме магьосници, абстрактни същества. Ако ти искаш да мислиш за магьосниците като за нещо конкретно, с всичките им ритуали и магически билета, мога само да ти кажа, че такива конкретни магьосници съществуват, но няма да ги намериш в тази къща.

Очевидно ние пак следвахме различен ход на мисли. Аз говорех за Манфред, а тя говореше за хора, които дори не бях зървала. И едва тогава, след като ми го каза толкова пряко, най-после проумях, че Клара, г-н Абелар и останалите неуловими хора, за които непрекъснато споменавах, всички те са магьосници. Но вместо да й задам повече въпроси, аз си спомних съвета ѝ и реших, че ще е по-добре да си замълча.

Тя продължи да ми обяснява, че абстрактните магьосници търсят свобода, като развиват способността си за възприятие; докато конкретните магьосници, подобно на традиционните магьосници, живели в древно Мексико, се стремели към лична сила и удовлетворение, като увеличавали чувството си за собствена значимост.

— Какво лошо има да се стремят към лично удовлетворение? — попитах аз, като отпих глътка вода от чашата на нощното шкафче.

— Дай ѝ на Тайша да поддържа конкретните магьосници — каза тя със загрижен вид. — Нищо чудно, че нагуалът ти е дал тези кристални копия.

Въпреки обещанието ми да запазвам спокойствие, при споменаването на кристалите отново ме обляха нервни вълни. Стомахът започна да ме присвива толкова силно, че си помислих сериозно дали не се разболявам от някакъв грип.

— Почти ми е невъзможно да ти обясня какво правим ние, а още по-трудно ми е да ти предам защо го правим — каза Клара. — Трябва да зададеш тези въпроси на твоя учител.

— На моя учител ли?

— Ти не ме слушаш, Тайша. Вече ти казах, че ти имаш учител. Още не си я срещала, защото нямаш нужната енергия. За да се срещнеш с нея, необходима ти е десетократно повече енергия, отколкото за да се срещнеш с нагуала, а ти още не си се възстановила от тази среща. Още изглеждаш зеленикаво-пепелява.

— Струва ми се, че съм хванала някакъв грип — казах аз. Отново ми се зави свят.

Клара поклати глава.

— Хванала си тежък случай на глезотия — вметна тя, преди да продължи. — Нагуалът също може да ти обясни всяко нещо, за което го попиташ. Единственият проблем е, че ти го възприемаш като мъж и поговори ли повече от пет минути, ти със сигурност ще проявиш женския си нрав. Затова твоят учител трябва да бъде жена.

— Не преувеличаваш ли твърде много целия този въпрос с мъжкото и женското? — казах аз

и се опитах да стана от леглото.

Чувствах се отмаляла и краката ми трепереха. Стаята започна да се върти и едва не загубих съзнание. Клара светкавично ме хвана за раменете.

— Скоро ще разбера дали правя прекалено голям въпрос от това — каза тя. — Хайде да излезем навън и да поседим в сянката на някое дърво. Може да се посъвземеш от свежия въздух.

Тя ми помогна да си облека едно дълго яке и панталони и ме поведе като инвалид през стаята на път към задния двор.

Седнахме на едни рогозки под огромното сапоте, което засенчваше почти целия двор. Веднъж бях попитала Клара дали може да ям от плодовете му. Тя ми изшътка и каза: „Просто яж, но не говори за това.“ Правех, както ми каза, но оттогава винаги се чувствах гузна, сякаш бях обидила дървото.

Седяхме мълчаливо, заслушани как вятърът прошумоляваше през листата. Беше прохладно и спокойно. Почувствах как напрежението ми се стопи и ми стана добре. След малко Манфред се приближи бавно откъм ъгъла на къщата, където си имаше своя стая. На вратата ѝ беше изрязан отвор със закачена над него люлееща се вратичка, така че той можеше да влиза и излиза, когато си поиска. Той дойде до мен и започна да ми ближе ръката. Вгледах се в одухотворените му очи и видях, че сме най-добрите приятели. Като по неизречена покана той скочи в скута ми и се намести удобно. Погалих меката му копринена козина и изпитах най-дълбока обич към него. В пристъп на необяснимо съчувствие аз се наведох и го прегърнах. И след това осъзнах, че съм се разплакала, толкова ми беше домъчняло за него.

— Къде са ти кристалите? — попита Клара. Строгийт ѝ тон ме върна към действителността.

— В стаята ми — казах аз и пуснах Манфред, за да си избърша очите с ръкава на якето.

Уловил неодобрителния поглед на Клара, той скочи от коленете ми, прекоси пътеката и седна под едно дърво наблизко.

— Трябва непрекъснато да ги носиш със себе си — отсече тя. — Както вече знаеш, оръжия като тези кристали нямат нищо общо с война или мир. Можеш да си бъдеш миролюбива колкото искаш и въпреки това да имаш нужда от оръжия. Всъщност на теб ти трябва точно в този момент, за да се бориш с враговете си.

— Аз нямам врагове, Клара — казах, подсмърчайки. — Никой не знае дори дали съм жива.

Клара се наведе към мен.

— Нагуалът ти даде тези кристали, за да ти помагат да унищожис враговете си — меко каза тя. — Ако бяха у теб в момента, с тях можеше да направиш магическите си движения и това щеше да ти помогне да преодолееш вечното си самосъжаление.

— Аз не жалех себе си, Клара — взех да се оправдавам аз. — Мъчно ми беше за горкия Манфред.

Клара се засмя и поклати глава.

— Невъзможно е да жалиш „горкия“ Манфред. Независимо каква форма заема, той е воин. От друга страна, самосъжалението е вътре в теб и се изразява по различни начини. Точно сега ти го наричаш „съжаление към горкия Манфред“.

Очите ми отново се изпълниха със сълзи, защото наред с неувереността си аз преливах и от бездънно море съжаление, съсредоточено изцяло над самата мен. Бях правила достатъчно дълго прегледа си, за да осъзная, че бях заучила тази реакция от майка ми, която се самосъжаляваше през всеки ден от живота си или поне от моя живот с нея. И понеже изобщо не я бях виждала да изразява себе си по друг начин, аз самата бях свикнала да се държа така.

— Трябва да държиш кристалните оръжия между пръстите си и да правиш магическите движения, насочени към сърцевината на твоите неуловими врагове, като например чувството за собствена значимост, което при теб се изразява замаскирано като самосъжаление, морално възмущение или оправдана тъга — продължи Клара.

Можех само да я гледам смаяно. Тя продължи да ме обвинява, че съм слаба, че се разпадам в момента, в който над мен се окаже и най-малкият натиск. Но най-много ме засегна това, че дългите месеци на моя преглед се оказваха безсмислени; те не са били нищо друго освен празни блянове, защото едничкото, което съм правела, е било да си припомням носталгично своето прекрасно аз или да се валям в самосъжаление, спомняйки си своите не толкова прекрасни мигове.

Не можех да разбера защо ме напада толкова ожесточено. Ушите ми забучаха от пристъп на гняв. Разхлипах се неудържимо, като се ненавиждах, че бях дала на Клара възможност да ме смаже емоционално. Чувах думите ѝ сякаш идваха от много далеч; тя изброяваше:

— ...чувство за собствена значимост, липса на цел в живота, безкритичност към амбициите и чувствеността ти, малодушие — списъкът от врагове, които се опитват да възпрат полета ти към свободата, е безкраен и ти трябва непреклонно да се бориш с тях.

Тя ми каза да се успокоя. Поясни как просто се опитва да ми покаже, че истинските ни врагове са нашите чувства и отношението ни към нещата и че те са точно толкова опасни и вредни, колкото някой въоръжен до зъби бандит, който можем да срещнем на пътя.

— Нагуалът ти даде тези кристали, за да събереш енергията си — каза тя. — Те са изключителни, когато трябва да събереш вниманието си и да го съсредоточиш. Това поначало е качество на кварцовите кристали, а от друга страна, е специфичното намерение на тези кристали по-конкретно. За да постигнеш това, нужно е единствено да изпълняваш с тях своите магически движения.

Щеше ми се в този момент кристалите да бяха у мен; но като ги нямаше, в замяна на това погледнах в отзивчивите, блестящи очи на Манфред. Хрумна ми мисълта, че те отразяват светлината точно както кварцовите кристали. За миг очите му задържаха моя поглед и докато се вирах в тях, в ума ми се появи една ирационална увереност. Разбрах със сигурност, че Манфред е магьосник от древна традиция, духът на магьосник, който по някакъв начин е бил уловен в капана на кучешко тяло. В момента, когато си го помислих, Манфред високо изджафка сякаш в потвърждение.

Запитах се дали всъщност Манфред не бе намерил кристалите за мен в пещерата, или по-скоро е отвел нагуала до тях по същия начин, по който бе завел мен до любимото ми наблюдателно място на хълма, което гледаше към къщата и двора.

— Ти ме попита веднъж как е възможно да знам толкова много неща за кристалите — заговори Клара, прекъсвайки размисъла ми. — Тогава не можех да ти отговоря, защото ти още не беше се срещала с нагуала. Но сега, след като се запозна с него, мога да ти кажа, че... — Тя си пое дълбоко дъх и се наведе към мен. — Ние сме магьосници от същата традиция като онези магьосници от древните времена. Ние сме наследили техните езотерични ритуали и заклинания, но макар че ги владеем, не проявяваме интерес да ги използваме.

— Манфред е древен магьосник! — възкликнах аз с искрено удивление, без да си дам сметка, че всъщност не бях произнесла на глас размишленията си дотук.

Клара ме изгледа така, сякаш проверяваше дали съм наред, и после се разсмя така силно, че разговорът ни прекъсна. Чух Манфред да джафка така, сякаш и той също се смееше. А освен това можех да се закълна, че или смехът на Клара пораждаше ехо, или някой друг, който се спотайваше зад ъгъла на къщата, също се смееше и това беше най-тайнственото.

Почувствах се като напълно малоумна. Клара не желаше да изслуша такива подробности като за светлината, която се отразяваше в очите на Манфред.

— Казвала съм ти, че си доста мудна и съвсем не толкова интелигентна, но ти не ми вярваше — смъмри ме тя. — Но не се притеснявай, никой от нас не е чак толкова интелигентен. Ние всички сме безочливи, тъпи, дебелоглави маймуни.

Тя ме почука по главата за потвърждение. Неприятно ми стана да ме нарича дебелоглава маймуна, но все още бях толкова възбудена от откритието си, че не обърнах внимание на забележката ѝ.

— Нагуалът имаше много други причини, за да ти даде тези кристали — продължи Клара, — но той ще трябва сам да ти ги обясни. Но в едно съм сигурна — че ще трябва да им направиш торбичка.

— Каква торбичка?

— Калъфка, която ще изработиш от каквато материя ти прецениш за подходяща. Можеш да използваш велур, филц, вата или дори дърво, ако така решиш.

— Ти каква калъфка си направила за твоите, Клара?

— Аз самата нямам никакви кристали — каза тя, — но съм се занимавала някога с кристали, като млада.

— Говориш за себе си така, като че ли си стара. Колкото по-дълго време те виждам, толкова по-млада изглеждаш.

— Това е, защото правя много магически движения, за да създам тази илюзия — отвърна тя и се разсмя до забрава като дете. — Магьосниците създават илюзии. Погледни само Манфред.

При споменаването на името му, Манфред подаде глава иззад дървото и ни загледа. Изпитах необичайното чувство, че той разбира, че говорим за него и не иска да изпусне нито думичка.

— Какво за Манфред? — попитах аз, като автоматично понижих глас.

— Човек може да се закълне, че е куче — каза шепнешком Клара. — Но това е неговата сила да създаде една илюзия. — Тя ме смушка и съзаклятнически ми намигна. — Виждаш ли, ти си абсолютно права, Тайша. Манфред изобщо не е куче.

Не можех да разбера дали тя ме придумва да се съглася с нея заради Манфред, понеже той се бе надигнал, определено вслушвайки се във всяка дума, която казвахме; или наистина имаше предвид това, което казваше — че Манфред не е куче. Преди да съм открила кое от двете, един пронизителен звук откъм вътрешността на къщата накара Клара и Манфред да скочат и да се втурнат нататък. Понечих да ги последвам, но Клара се обърна и дрезгаво каза:

— Ти остани тук. Връщам се след минутка.

И затича към къщата, а Манфред я следваше по петите.

14.

Минаха седмици, после месеци. Всъщност не обръщах внимание на датите и времето. С Клара и Манфред живеехме в свършена хармония. Клара бе престанала да ме обижда или може би аз бях престанала да се обиждам. Прекарвах цялото си време в прегледа и в практикуването на кунг-фу с Клара и с Манфред, който с неговите близо петдесет килограма кости и мускули беше извънредно опасен противник. Сигурна бях, че едно блъсване от неговата глава беше равностойно на удар от професионален боксьор.

Безпокоеше ме само едно противоречие, което ми беше трудно да разреша. Клара твърдеше,

че енергията ми явно нараства, защото сега мога да разговарям с Манфред, докато аз смятах точно обратното: енергията ми бавно се бе изчерпала почти докрай.

Когато оставахме сами с Манфред, обхващаше ме чувство на неизразима обич. Направо го обожавах. И именно това сляпо чувство на обич създаваше между нас мост, по който той понякога успяваше да ми предаде мислите и настроенията си. Знаех, че чувствата на Манфред са прости и пряки като на дете. Той можеше да изпитва щастие, неудобство, гордост от всяко постижение и страх от какво ли не, който мигновено се превръщаше в ярост. Но качествата му, от които най-много се възхищавах, бяха неговият кураж и способност за състрадание. Усещах, че той наистина съчувства на Клара, задето прилича на жаба. Колкото до куража му, Манфред нямаше равен. Това бе куражът на едно развито съзнание, което си дава сметка, че е в затвор. В моите очи Манфред беше невъобразимо самотен. А никой не би могъл да се изправи пред такава принудителна самота, без да притежава неговия несравним кураж.

Един следобед, като се върнах от пещерата, аз седнах да си почина в сянката на сапотевото дърво. Манфред дойде при мен, легна на коленете ми и моментално заспа. Както слушах лекото му похъркване и усещах топлината му тежест в скута си, аз се унесох. Сигурно трябва да съм заспала, защото внезапно се събудих от един сън, в който бях спорила с майка ми, че е по-добре да не се прибират сребърните прибори, след като се измият. Г-н Абелар ме гледеше втрещено със силния си, студен поглед. Погледът му, позата на тялото, остро изсечените му черти и пълната му концентрация ми създадоха абсолютното впечатление, че е орел. Внушаваше ми изключително страхопочитание.

— Какво става? — попитах аз. Температурата и светлината се бяха променили. Беше почти тъмно, дворът тънеше в сенките на здрача.

— Това, което става, е, че Манфред те е обсебил и използва твоята енергия като демон — каза г-н Абелар с широка усмивка. — Той правеше същото и с мен. Явно между вас двамата съществува истинска телепатична връзка. Пробвай да го наречеш *sanito* и да видим дали ще се разяри.

— Не. Не мога да го направя — казах аз, като галех с пръсти главата на Манфред. — Той е красив и самотен и в никакъв случай не прилича на ж-а-б-о-к.

Стори ми се нелепо, че произнесох думата разчленена по букви, но на нещо в мен не му се рискуваше да засегне Манфред.

— Жабите също са красиви и самотни — каза г-н Абелар и очите му проблеснаха.

Подтикната от внезапно любопитство, аз се наведох над Манфред и прошепнах в ухото му „*Sanito*“ с най-добро чувство. Манфред се прозя като отегчен от изливанията ми.

Г-н Абелар се засмя.

— Да вървим в къщата — каза той, — преди Манфред да е изсмукал цялата ти енергия. Пък и там е по-топло.

Избутах Манфред от скута си и последвах г-н Абелар. Влязохме в къщата и аз седнах сковано във всекидневната, чувствайки се безкрайно неловко да бъда сама с един мъж в тъмната, пуста къща. Той запали газената лампа, после седна на дивана на почтено разстояние от мен и каза:

— Разбрах, че си искала да ми зададеш някои въпроси. Сега времето е подходящо, така че давай, питай каквото искаш.

За миг умът ми се опразни. Изправена така пряко пред силния му поглед, аз напълно загубих присъствие на духа. Най-сетне успях да попитам:

— Какво се случи с мен вечерта, когато се срещнах с вас, г-н Абелар? Клара имаше чувство,

че не е в състояние да ми го обясни по подходящ начин, а аз не си спомням много неща.

— Твоят двойник надделя — каза той с най-естествен тон. — А ти загуби контрол над всекидневното си аз.

— Какво имате предвид с това, че съм загубила контрол? — попитах разтревожена аз. — Нещо нередно ли съм направила?

— Нищо, което не би могла да разкажеш на майка си — усмихна се той. Очите му искряха закачливо. — Сериозно, Тайша, единственото, което стори, бе да разпростреш лъчистата си мрежа толкова далеч, колкото можеше. Ти се научи как да си почиваш на този невидим хамак, който в действителност е част от теб. Някой ден, когато напреднеш повече, ти ще започнеш да използваш тези линии, за да движиш и променяш неща.

— Двойникът вътре или извън физическото тяло се намира? — попитах аз. — Онази вечер за миг ми се стори, че се задейства нещо, което определено беше извън мен.

— И двете — отвърна г-н Абелар. — Той е едновременно вътре и извън физическото тяло. Как да ти го обясня? За да можеш да го управляваш, тази част от него, която е извън тялото и се носи свободно, трябва да бъде свързана с енергията, подслонена вътре във физическото тяло. Външната сила се извиква и задържа чрез непоколебима концентрация, докато вътрешната енергия се освобождава, като се отворят едни тайнствени врати в тялото и покрай него. Когато двете страни се слоят, силата, която произтича, позволява на човек да извърши невъобразими постижения.

— Къде се намират тези тайнствени врати, за които говорите? — попитах аз, като не бях в състояние да посрещна пряко погледа му.

— Някои са близо до кожата, други са дълбоко вътре в тялото — отвърна г-н Абелар. — Има седем главни врати. Когато те са затворени, вътрешната ни енергия остава заключена във физическото тяло. Присъствието на двойника вътре в нас е толкова незабележимо, че можем да минем през целия си живот, без изобщо да узнаем, че е там. Ако човек реши да го освободи обаче вратите трябва да се отворят, а това се прави чрез прегледа и упражненията за дишане, които Клара ти показва.

Г-н Абелар ми обеща, че той сам ще ме напътства да отворя съзнателно първата врата, след като изпълня успешно абстрактния полет. Той подчерта, че за да се отворят вратите, нужно е човек напълно да промени възгледите си, защото именно предубеждението ни, че сме твърдо тяло, държи двойника затворен, а не толкова физическата структура на самото тяло.

— Бихте ли ми казали къде са тези врати, за да мога сама да ги отворя?

Той ме погледна и поклати глава.

— Опасно и глупаво е човек да си прави произволни експерименти със силата зад вратите — предупреди ме той. — Двойникът трябва да се освобождава постепенно, хармонично. Предварително условие за това обаче е човек да не води полов живот.

— Защо е толкова важно половото въздържание? — попитах аз.

— Клара не ти ли е разказала за светещите червейчета, които мъжът оставя в женското тяло?

— Да — отговорих аз смутено и неловко. — Но трябва да си призная, че не й повярвах особено.

— Това е грешка — каза той раздражено. — Защото, ако първо не си направила прегледа, ти буквално можеш да отвориш консерва с червейчета. А ако продължиш да водиш полов живот, то само би наляло масло в огъня.

Той се разсмя непринудено и аз се почувствах нелепо.

— Сериозно казано обаче, натрупването на полова енергия е първата стъпка в пътешествието

към етерното тяло, пътешествие към осъзнаването и пълната свобода.

Точно в този момент във всекидневната влезе Клара, облечена в бял, развяващ се кафтан, с който приличаше на огромна бяла жаба. Подсмихнах се от тази непочтителна мисъл и хвърлих бегъл поглед към г-н Абелар, който, бих могла да се закълна, си бе помислил същото. Клара седна на креслото и се усмихна, като видя как двамата сме седнали неловко, на почтено разстояние на дивана.

— Да не сте стигнали вече до темата с вратите? — попита тя с любопитство г-н Абелар. — Затова ли Тайша така здраво е стиснала крака?

Г-н Абелар кимна с крайно сериозен вид.

— Тъкмо се канех да ѝ кажа, че една огромна врата се намира в половите органи. Но не мисля, че тя ще разбере за какво говоря. Тя все още има някои погрешни схващания в този отдел.

— Наистина има — съгласи се Клара и намигна към мен.

Двамата едновременно избухнаха така гръмко в смях, че се почувствах напълно излишна. Непоносимо ми беше да ми се присмиват и да говорят за мен така, сякаш не бях в стаята. Тъкмо се канех да им кажа, че изобщо не ме разбират, когато Клара отново заговори, този път обръщайки се към мен.

— Разбираш ли защо ти препоръчваме полово въздържание? — попита ме тя.

— За да пътувам към свободата — казах аз, повтаряйки думите на г-н Абелар.

Дръзко попитах Клара дали тя и г-н Абелар също спазват полово въздържание, или само препоръчват на другите поведение, което те самите не са готови да спазват.

— Казах ти, че не сме мъж и жена — отвърна Клара, без ни най-малко да се смути. — Ние сме магьосници, които се интересуват от силата, от натрупване на енергия, а не от пропиляването ѝ.

Обърнах се към г-н Абелар и го попитах дали той наистина е магьосник и какво означава това. Той не ми отговори, а погледна Клара, сякаш искаше позволенията ѝ да разкрие нещо. Клара кимна почти неуловимо в знак на съгласие.

— На мен думата „магьосник“ никак не ми допада — каза той, — защото подсказва за вярвания и действия, които не са част от това, което правим ние.

— А какво по-точно правите? — попитах аз. — Клара каза, че само вие можете да ми разкажете.

Г-н Абелар изправи гръбнака си и ме погледна със страховития си поглед, който веднага прикова вниманието ми.

— Ние сме група от шестнадесет души, включително и аз, както и едно същество, Манфред — започна той с лекторски тон. — Десет от тях са жени. Всички ние правим едно и също — посветили сме живота си на това да развиваме своя двойник. Използваме етерното си тяло и отправяме предизвикателства към много от природните закони на физическия свят. Така че, ако това означава да си магьосник, то всички ние сме магьосници. Ако не, то не сме. От това нещата станаха ли ти по-ясни?

— Щом ме обучавате неща, свързани с двойника, то и аз ли ще стана магьосник? — попитах аз.

— Не знам — отвърна той, като ме изгледа с любопитство. — Всичко зависи от теб. Винаги зависи от всеки от нас дали ще изпълни съдбата си, или ще оплеска нещата.

— Но Клара каза, че всеки в тази къща е тук с определено предназначение. Аз защо съм била

избрана? — попитах. — Защо точно аз?

— Много е трудно да се отговори на този въпрос — каза с усмивка г-н Абелар. — Да кажем, че сме били подтикнати да те включим. Спомняш ли си една вечер преди около пет години, когато беше спипана в компрометиращо положение с един младеж?

Моментално се разкихах, обичайната ми реакция, когато се почувствам застрашена. По време на прегледа си бях припомняла множество компрометиращи ситуации. Още от четиринадесетгодишна възраст се бях вманиачила на тема момчета и най-агресивно тичах подир тях, също както бях тичала след братята си като дете. Отчаяно исках да бъда обичана от когото и да било, защото знаех, че моето семейство не ме обича. Но винаги се оказваше, че съм подплашила и прогонила потенциалния си ухажор, преди да се е приближил до мен. Заради моята агресивност всички ме смятаха за разхайтена жена, способна на всичко. Вследствие на това имах най-лошото име, което може да си представи човек, въпреки факта, че не бях извършила дори и половината от нещата, които ми приписваха приятелите и семейството ми.

— Беше спипана на тезгяха в закусвалнята към едно автокино в Калифорния, където работеше през лятото. Спомняш ли си? — чух да казва г-н Абелар.

Как да не помнех? Това беше едно от най-кошмарните преживявания в целия ми живот. И понеже беше много чувствителна тема, аз непрекъснато отлагах да му направя задълбочен преглед и все гледах да го заобикалям. По онова време като гимназистка се бях наела за лятната ваканция да продавам сандвичи и разхладителни напитки в едно автокино. Към края на лятото Кени, младежът, който беше управител на закусвалнята, ми каза, че ме обича. До този момент аз бях безразлична към него, защото се заглеждах в шефа, който беше красив и богат. За съжаление той се интересуваше от Рита, моята рижа съперничка, която беше на деветнадесет години и изглеждаше страхотно. Всяка вечер, скоро след като започнеше филмът, тя се промъкваше в кабинета на шефа и заключваше вратата. Когато се появеше малко преди почивката между прожекциите, розово-бялата ѝ карирана униформа беше измачкана, а косата — провиснала и разрошена. Ужасно завиждах на Рита за цялото внимание, което получаваше. Още по-лошото беше, че нея я повишиха като касиерка, докато аз продължавах да подавам пуканките и напитките на щанда.

Когато Кени ми каза, че съм красива и желана, започнах да мисля за него в друга светлина. Престанах да обръщам внимание, че лицето му беше обсипано с младежки пъпки, че се наливаше с цели кофи бира, че слушаше кнтримузика, че носеше ботуши и говореше по тексаски провлачено. Най-неочаквано започнах да го намирам мъжествен и достоен за любов. Единственото, което узнах за него, бе, че родителите му са католици и не знаят, че той пуши марихуана. Бях започнала да се влюбвам в него и не исках да ми се пречат подробности от личния му живот.

Когато му казах, че в края на седмицата напускам работа, понеже семейството ми заминава да прекара отпуската си в Германия и аз трябваше да отида с тях, Кени много се ядоса. Обвини родителите ми, че умишлено се опитват да ни разделят. Взе ми ръката и се закле, че не може да живее без мен. Предложи ми брак, но аз още нямах шестнадесет години, затова се наложи да му кажа, че ще трябва да почакаме. Той ме прегърна страстно и каза, че поне бихме могли да правим любов. Не разбрах дали има предвид някой от дните, преди да замина за Германия, или още в момента, но моментално се съгласих с него и предпочетох да е още сега. Оставах ни двадесет минути, докато свърши прожекцията, така че аз отместих настрани закуските от тезгяха и започнах да се събличам.

Той се уплаши. Разтрепери се като малко момче, макар че вече беше на двадесет и две години. Прегърнахме се и започнахме да се целуваме, но преди да сме направили каквото и да било друго, ни прекъсна един старец, който нахълта в помещението. Като ни видя в това компрометиращо положение, той грабна една метла, удари ме по гърба и ме подгони

полугола към фойето, пред очите на всичките ония хора, наредили се пред щанда за снаксове. Те се разкикотиха и взеха да ми се подиграват. Най-кошмарното беше, че сред тях разпознах двама мои учители от гимназията. Те бяха така потресени да ме видят, колкото аз тях. Единият от тях докладва за случката на директора, който от своя страна уведоми родителите ми. Ключката се разпространи много бързо и аз станах за посмешище пред цялото училище. Години след това ненавиждах онзи кошмарен старец, който си беше самоотредил ролята на мой морален съдник. Смятах, че той направо бе провалил целия ми живот, защото никога повече не ми позволиха да се срещна с Кени.

— Аз бях този човек — каза г-н Абелар, сякаш бе проследил мислите ми.

Едва сега осъзнах потресена пълното въздействие от спомена за публичното ми унижение. А пък да видя пред себе си човека, отговорен за него — това беше нещо непоносимо. Разридах се от пълно безсилие и чувство за провал. Най-лошото беше, че г-н Абелар съвсем нямаше вид да съжалява за това, което бе сторил.

— От онази вечер насам аз непрекъснато те следях — каза г-н Абелар с многозначителна усмивка.

В погледа и думите му открих всевъзможни извратени сексуални нюанси. Сърцето ми направо щеше да се пръсне от ярост и страх. Тогава разбрах, че Клара ме бе довела в Мексико по някакви зловещи причини, които се въртяха около някакъв таен план на двамата, замислен още от самото начало и който явно включваше извратен секс. И за миг не бях повярвала на техните клетви за полово въздържание.

— Какво смятате да ми правите? — попитах аз, като гласът ми пресекваше от страх.

Клара ме изгледа озадачена, после се разсмя, сякаш бе проумяла всичко, което ми беше минало през ума. Г-н Абелар повтори въпроса ми към Клара, като изимитира пресекливия ми глас:

— Какво смятате да ми правите? — и оглушителният му смях се сля със смеха на Клара и отекна из цялата къща. Дочух джафкането на Манфред откъм неговата стая — прозвуча ми сякаш и той се смееше. Почувствах се не просто унизително, бях направо опустошена. Станах да си тръгна, но г-н Абелар ме дръпна обратно на дивана.

— Срамът и чувството за собствена значимост са ужасни спътници — каза той със сериозен тон. — Ти със сигурност не си направила преглед на тази случка, иначе нямаше сега да си в такова състояние. — После гневният му поглед се смекчи, като стана почти любезен и той добави: — Нищо не искаме да ти направим двамата с Клара. Ти сама си си направила повече, отколкото трябва. Онази вечер аз бях тръгнал да търся тоалетната, но съм отворил служебната врата. И понеже един нагуал никога не прави такива небрежни грешки, понеже винаги съзнава какво прави, трябваше да приема, че е било предопределено да те срещна и че ти си от специално значение за мен. Като те видях там полугола, готова да се отдадеш на един слаб мъж, който можеше да ти съсипе живота, аз се принудих да действам по много специфичен начин и те ударих с метлата.

— Но това, което постигнахте, бе да ме направите за посмешище пред семейството и приятелите ми — изхлипах аз.

— Възможно е. Но освен това аз улових етерното ти тяло и прикрепих една енергийна линия към него — каза той. — От този ден нататък аз винаги знаех къде си, въпреки това ми отне пет години, докато те доведе в положение, когато ще изслушаш това, което трябва да ти кажа.

За първи път обърнах истински внимание на това, което говореше. Взрях се в него невярващо.

— Искате да кажете, че през цялото време сте знаели къде съм била? — попитах аз.

— Да, следях всяко твое движение — твърдо каза той.

— Тоест, шпионирали сте ме? — Едва сега смисълът на това, което казваше, почна бавно да ми се прояснява.

— Да, може и така да се каже — призна той.

— И Клара ли знаеше, че живея в Аризона?

— Естествено. Всички ние знаехме къде си.

— Тогава значи не е било случайност, че Клара ме откри сред пустинята в онзи ден — казах аз, останала без дъх. Обърнах се разярена към Клара. — Ти си знаела, че ще бъда там, нали? Клара кимна.

— Признавам го. Ти ходеше толкова често там, че не ми беше трудно да те проследя.

— Но ти ми каза, че просто случайно си била там — изкрещях аз. — Ти си ме лъгала; подмамила си ме да дойда с теб в Мексико. И оттогава насам непрекъснато ме лъжеш, като ми се присмиваш зад гърба по Бог знае какви причини. — Всичките ми съмнения и подозрения, които не бяха намерили израз месеци наред, сега излязоха на повърхността и избухнаха. — Значи всичко това е било просто шегичка за теб — направо изпищях аз, — за да ме гледаш колко съм глупава и лековерна.

Г-н Абелар ме изгледа свирепо, но това не ме спря да го погледна право в очите. Той ме потупа по главата, за да се успокоя.

— Безкрайно грешиш, млада госпожице — каза сурово той. — Всичко това изобщо не е било шега за нас. Вярно е, че много се смеем на твоите идиотщини, но никое от нашите действия не е лъжа или измама. Те са крайно сериозни, всъщност за нас са въпрос на живот и смърт.

Той изглеждаше толкова откровен и властен, че гневът ми се изпари, а на негово място остана безнадеждно объркване.

— Какво искаше Клара от мен? — попитах аз, като гледах г-н Абелар.

— Аз поверих на Клара изключително деликатна мисия: да те доведе у дома — обясни ми мой, — И тя успя. Ти я последва, подчинявайки се на вътрешния си порив. Поначало е крайно трудно да те накара човек да приемеш покана от когото и да било, а пък от пълен непознат беше почти невъзможно. Но тя успя. Това беше изключително майсторско изпълнение от нейна страна! Мога само да се възхищавам, оценявайки добре свършената ѝ работа.

Клара скочи на крака и изискано се поклони.

— Като оставим настрана всякакви шегички — каза тя, възприемайки сериозно изражение, докато седна отново, — нагуалът е прав; това беше най-трудното нещо, което изобщо съм правила през живота си. За миг тогава си помислих, че в теб ще надделее подозрителната ти природа и аз ще се проваля. Дори се наложи да те излъжа, че имам тайно будистко име.

— Нямах ли всъщност?

— Не, нямам. Копнежът ми по свобода изгори всякакви тайни в мен.

— Но така и не ми стана ясно как е знаела Клара къде да ме намери — казах аз и погледнах г-н Абелар. — Как е разбрала тя, че съм в Аризона точно в този момент?

— Чрез двойника ти — отговори г-н Абелар с тон, сякаш това се разбираше от само себе си.

В момента, в който го каза, умът ми се проясни и аз разбрах съвсем точно какво има предвид. Всъщност аз знаех, че това бе единственият възможен начин, по който са могли да ме проследят.

— Онази вечер, когато ти се нахвърлих с метлата, аз прикрепих една енергийна линия към етерното ти тяло — обясни той. — И понеже двойникът се състои от чиста енергия, не е толкова трудно да го бележиш. Почувствах, че като се вземе предвид при какви обстоятелства те срещнах, това беше най-малкото, което можех да сторя за теб. Като форма на закрила.

Г-н Абелар ме погледна в очакване да задам въпрос. Но умът ми беше прекалено зает с усилията да си спомни повече подробности от случилото се онази вечер, когато той връхлетя в помещението.

— Няма ли да ме попиташ как съм те белязал? — каза той, като ме гледаше втренчено.

Ушите ми сякаш се отпушиха, стаята като че ли се наелектризира от енергия и всяко нещо си дойде на мястото. Нямах нужда да питам г-н Абелар как го е направил, аз вече знаех.

— Белязахте ме, когато ме ударихте с метлата! — възкликнах аз. Това ми беше съвършено ясно, но когато се замислих, пак ми стана неразбираемо, защото нищо не обясняваше.

Г-н Абелар кимна, доволен, че сама бях установила това.

— Точно така. Белязах те, когато те ударих с метлата, докато те гоних към вратата. Оставих в теб една специфична енергия. И от онази нощ насам тази енергия винаги е в теб.

Клара дойде до мен и внимателно ме огледа.

— Не беше ли забелязала, Тайша, че лявото ти рамо е малко по-високо от дясното.

Забелязала бях, че едната ми плешка беше по-издадена от другата, и от това усещах напрежение във врата и раменете.

— Мислех, че така съм си родена — казах аз.

— Никой не се ражда със знак от нагуал — засмя се Клара. — Енергията на нагуала се намира зад лявата ти плешка. Помисли си за това — раменете ти започнаха да се различават, след като нагуалът те удари с метлата.

Трябваше да призная, че наистина по времето, когато се бях наела да работя през лятото в автокиното, майка ми забеляза за първи път, че нещо не е наред с плешката ми. Тя ми пробваше една лятна рокля, която ми шиеше, и тогава забеляза, че не ми лежи, както трябва. И тогава със смайване откри, че грешката не беше в роклята, а в раменните лопатки; едната определено беше по-висока от другата. На другия ден повика семейния лекар да ми прегледа гърба; той заключи, че гръбначният ми стълб е леко изкривен на една страна. Постави ми диагноза вродена сколиоза, но увери майка ми, че изкривяването е толкова леко, че не бива да ни притеснява.

— Добре, че нагуалът не бе оставил твърде много енергия в теб — подкачи ме Клара, — иначе щеше да бъдеш направо гърбушко.

Обърнах се към г-н Абелар. Усетих мускулите на гърба си напрегнати, както обикновено ставаше, когато съм нервна.

— И сега, след като сте ме хванали на въдицата, какви намерения имате? — попитах аз.

Г-н Абелар се приближи малко до мен. Прикова ме със студения си поглед.

— Единственото, което искам още от деня, когато те открих, е да направиш същото, което тогава аз направих с теб — отговори той със сериозен тон. — Тогава аз отворих вратата и те подгоних навън. Този път искам ти да отвориш вратата на всекидневния си свят и сама да се прогониш навън, на свобода.

Думите му и тонът, с който ги каза, отприщиха порой от чувства у мен. Защото, откак се помня, аз вечно бях търсила, бях се взирала през прозорците, бях се оглеждала по улиците,

сякаш нещо или някой е зад ъгъла и ме очаква. Винаги бях имала предчувствия и мечти за бягство, да се отърва от нещо, макар че не знаех от какво. Именно това чувство ме бе подтикнало да последвам Клара в една неизвестна за мен посока. И пак то ме възпираше да си отида, колкото и невъзможни да ми изглеждаха задачите, които ми възлагаха. Задържах погледа на г-н Абелар и ме изпълни неизразим прилив на прекрасно настроение. Знаех, че най-после съм намерила това, което търсех. В порив на най-чиста обич аз се наведох и му целунах ръка. И от някакви неподозирани дълбини в мен аз измърморих нещо, което нямаше рационален смисъл, а само емоционално значение:

— Вие сте нагуал и за мен — казах аз.

Очите му заблестяха, той беше щастлив, че най-после сме стигнали до разбирателство. Той разроши косата ми с ласкав жест и всичките ми потискани страхове и терзания избухнаха в потоп от мъчителни сълзи.

Клара стана и ми подаде носна кърпичка.

— Единственият начин да те измъкне човек от това тъжно настроение е, като те накара да се ядосаш или да мислиш — каза тя, — Смятам да направя и двете, като ти кажа следното: аз не само знаех къде да те намеря в пустинята, но помниш ли оня горещ, задушен апартамент, от който ме помоли да ти пренесем нещата? Ами тази сграда е собственост на братовчедка ми.

Погледнах стъписано Клара, неспособна и думичка да произнеса. Смехът на Клара и г-н Абелар избухна като гигантски взрив, отеквайки в главата ми. От всичко, което ми бяха казвали или сервирали досега, едва ли нещо бе успяло чак толкова да ме изненада. Като отмина първоначалното мп вцепенение, вместо да се вбеся, че съм била манипулирана, аз се изпълних със страхопочитание пред невероятната изкустност на техните маневри и абсолютния им контрол, за които най-накрая проумях, че не беше контрол над мен, а над самите тях.

15.

Един ден, няколко месеца след срещата с г-н Абелар, вместо да ме изпрати в пещерата да правя прегледа си, Клара ми предложи да остана с нея, докато работи в двора. Наблюдавах колко старателно събираше с гребло листата на купчина в задния двор близо до зеленчуковата градина. На върха на купчината тя внимателно подреди в елипсовидна форма едни назъбени кафяви листа.

— Какво правиш? — попитах я аз, като се приближих, за да виждам по-добре.

Бях в напрегнато и мрачно настроение, защото бях прекарала цялата сутрин в пещерата в преглед на спомени за баща ми. Винаги го бях смятала за нафукано и нагло страшилище. Когато установих, че всъщност беше тъжен неудачник, разбит от войната и от неосъществяните си амбиции, аз се почувствах емоционално изцедена.

— Правя ти гнездо, в което да седиш — отговори ми Клара. — Ще се настаниш в него като квачка, която мъти яйца. Искам да се успокоиш, защото следобед може да имаме посетител.

— И кой може да е той? — попитах небрежно аз.

От месеци Клара ми бе обещавала да ме запознае с останалите членове на групата на нагуала — тайнствените ѝ роднини, които най-после се били върнали от Индия, — но така и не бе го сторила. Всеки път когато изразявах копнежа си да се запозная с тях, тя винаги казваше, че първо трябва да се пречистя, като продължа най-съвестно прегледа си, защото в сегашното си състояние не съм готова да се срещна с никого. Вярвах ѝ. Колкото повече проучвах спомените си от миналото, толкова по-силно изпитвах нужда да се пречиствам.

— Не отговори на въпроса ми, Клара — казах аз раздражено. — Кой ще идва?

— Няма значение кой — отговори тя, като ми подаде шепа сухи листа с бакърен цвят. — Сложи тези листа върху пъпа си и ги превържи с шала, който използваш при прегледа. Трябва да обвиниш корема си с него и да привържеш единия му край към колчето, което забих в пещерата. По този начин няма да паднеш и да си удариш главата, когато задремеш, или в случай че двойникът ти реши да се пробуди.

— Да отида ли да го взема? Тя цъкна с език досадено.

— Не, нямаме време. Гостът ни всеки момент ще е тук, а искам да си успокоена и в най-добра форма. Можеш да използваш моя шал.

Клара забърза към къщата и веднага се върна с парче шафранов плат. Беше много красив. В него бяха втъкани едва различими фигури. На слънчевата светлина коприната проблясваше, като променяше оттенъците си от тъмнозлатисто до мекокехлибарено.

— Ако някоя част от тялото ти е наранена или те боли, обвини я с този шал — обясни ми Клара. — Ще ти помогне да се възстановиш. Той съдържа сила, защото години наред съм го носила, докато съм правила прегледа си. Един ден ти ще бъдеш в състояние да кажеш същото за твоя шал.

— Защо не можеш да ми кажеш кой ще дойде? — настоях аз. — Знаеш, че ненавиждам изненади. Нагуалът ли?

— Не, някой друг — каза тя, — но също толкова силен, ако не и повече. Когато се срещнеш с нея, трябва да бъдеш спокойна и опразнена от мисли, иначе няма да имаш полза от нейното присъствие.

С приповдигната тържественост Клара каза, че днес аз ще трябва да използвам всички магически движения, на които ме е научила, не защото някой ще ме изпитва, за да се увери, че ги зная, а защото съм стигнала до кръстопът и вече ще поема в нова посока.

— Почакай, Клара, не ме плаши с тези приказки за промяна — казах аз умолително. — Изпитвам ужас от нови посоки.

— Напълно далеч съм от мисълта да те плаша — увери ме тя. — Въпросът е, че съм донейде загрижена. Носиш ли си кристалите?

Разкопчах си блузата и ѝ показах кожената калъфка, която бях изработила с нейна помощ, за да пазя в нея двата кварцови кристала. Тя се състоеше от два джоба, които закачах с ремъче на раменете и държах кристалите под мишниците си като две ками в ножниците им. Имаха и капачета, които се закопчаваха с клипа

— Извади ги и ги дръж готови — каза тя. — Използвай ги, за да усилваш енергията си. Не чакай тя да ти каже да го направиш. Прави го по собствено усмотрение, когато усетиш, че имаш нужда от допълнителен прилив на енергия.

От думите на Клара лесно можех да заключа две неща: че ми предстои много сериозна среща и че тайнственият ни гост ще бъде жена.

— Тя една от твоите роднини ли е? — попитах аз.

— Да — отвърна Клара със сдържана усмивка. — Тази личност ми е роднина, член на нашата група. А сега се успокой и не ми задавай повече въпроси.

Интересуваше ме къде са отседнали нейните близки. Невъзможно беше да са в къщата, защото все щях да се натъкна на тях или поне да доловя признаци за присъствието им. Но фактът, че не бях видяла никого, превръщаше любопитството ми в натрапчива мисъл. Представях си, че роднините на Клара умишлено се крият от мен и дори ме шпионират. Това ме ядосваше и аз още повече се настървявах да ги зърна отнякъде. Причината за смущението

ми беше определеното чувство, че непрекъснато ме наблюдават.

Нарочно поставях клопки, като например да оставя един от моливите си на пода, за да видя дали някой няма да го вдигне, или да оставя някое списание отворено на определена страница и по-късно проверявах дали страницата не е сменена. В кухнята внимателно оглеждах съдовете за следи дали са били използвани. Стигнах до там да разрохвам утъпканата пръст по пътеката към задния вход и по-късно да проверявам дали по земята няма стъпки или някакви непознати следи. Въпреки всичките ми детективски усилия единствените следи, които изобщо откривах, бяха от Клара, Манфред и мен самата. Ако някой се криеше от мен, сигурна съм, че щях да го забележа. Но наглед в къщата нямаше никой, макар да бях сигурна, че има и други хора.

— Клара, извини ме, но трябва да те попитам нещо — промърморих накрая аз, — защото просто ме влудява. Къде живеят твоите роднини?

Клара ме погледна с недоумение.

— Това е техният дом. И си живеят тук, естествено.

— Но къде по-точно? — настоях аз. Едва не се изпуснах да ѝ призная за безрезултатните си капанчета, но реших да премълча.

— О! Разбирам какво имаш предвид — каза тя. — Не си открила никакви знаци от тях, въпреки усилията ти да се правиш на детектив. Но в това няма никаква загадка. Не си ги виждала изобщо, защото те са в лявата страна на къщата.

— Никога ли не излизат?

— Излизат, обаче избягват дясната страна, защото тук живееш ти, а те не искат да те смущават. Знаят колко цениш своето уединение.

— Но пък изобщо да не се покажат? Не се ли прекалява малко с тази идея за уединението?

— Ни най-малко — каза Клара. — Ти имаш нужда от абсолютна самота, за да се концентрираш над прегледа си. Когато ти споменах по-рано днес, че ще имаш посетител, това означава, че една от роднините ми ще дойде от лявата страна на къщата тук, за да се срещне с теб. Тя отдавна очакваше да разговаря с теб, но се наложи да изчака, докато ти поне малко се пречистиш. Както ти казах, срещата с нея ще бъде по-трудна дори от срещата с нагуала. Ти трябва да си натрупала достатъчно енергия, иначе може напълно да се изчерпиш, както ти се случи с него.

Клара ми помогна да наглася листата на корема си и да ги превържа с шала.

— Тези листа и шалът ще смекчат удара от връхлитането на жената — каза Клара, после ме погледна и добави тихо: — А и от други нападения също. Така че, каквото и да правиш, не ги махай.

— Какво ще ми се случи? — попитах аз, нервно подреждайки още листа.

Клара сви рамене.

— Това зависи от твоята сила — каза тя и върза шала на здрав възел. — Но ако съдя по вида ти, един Бог знае.

С треперещи пръсти си закопчах отново блузата и я подпъгнах в торбестите си панталони. С този широк шал, обвит няколко пъти около корема ми, изглеждах тумбеста. Усещах листата на корема си като сламена възглавничка, която ми боцкаше. Но постепенно нервният ми стомах престана да се свива, затопли се и цялото ми тяло се отпусна.

— Сега седни на купчината листа и прави като квачките — нареди ми Клара.

Явно съм я погледнала доста смаяно, защото тя ме попита:

— Какво според теб правят квачките, когато мътят?

— Наистина не знам, Клара.

— Една квачка седи напълно неподвижно и се вслушва в яйцата под себе си, насочила към тях цялото си внимание. Тя само се вслушва, без и за миг да се разсейва от съсредоточението си. По този непоколебим начин тя възнамерява излюпването на пиленцата. Това мълчаливо вслушване животните го правят най-естествено, докато хората са го забравили, затова трябва да го развиват.

Клара седна на един голям, светлосив камък с лице към мен. Камъкът имаше естествена вдлъбнатина, от която изглеждаше като кресло.

— Сега се отпусни в такъв унес като квачките и се вслушвай с вътрешния си слух, докато ти говоря. Концентрирай се над затоплянето в утробата си и не позволявай на вниманието ти да се разсейва. Можеш да долавяш звуците около себе, но не позволявай на ума си да ги следи.

— Наистина ли трябва да седя тук по този начин, Клара? Искам да кажа, не е ли по-добре просто да поспя, за да си възвърна силите?

— Опасявам се, че не. Както вече ти казах, присъствието на нашата гостенка е ужасно натоварващо. Ако не успееш да натрупаш достатъчно енергия, свършено е с теб. Повярвай ми, тя не се държи така меко като мен. Тя е повече като нагуала, безпощадна и твърда.

— А защо тя представлява такова изпитание?

— Не може да не бъде. Тя е толкова далеч от човешките същества и техните грижи, че енергията ѝ може напълно да те унищожи. При нея вече няма разлика между физическото ѝ тяло и етерния ѝ двойник. Тоест, искам да кажа, че тя е майстор магьосник.

Клара ме изгледа преценяващо и отбеляза, че имам тъмни кръгове под очите.

— Чела си вечер на светлината на газената лампа, нали? — упрекна ме тя. — Защо, мислиш, че нямаме ток в спалните?

Казах ѝ, че не съм прочела и страница от деня, когато пристигнахме в къщата ѝ, защото прегледът и всички други неща, които ме караше да правя, не ми оставяха време за нищо друго.

— Пък и нямам особена слабост към четене — признах си аз. — Но от време на време попреглеждам лавиците с книги в хола.

Не ѝ казах, че истинската причина беше да проверя дали някоя от книгите не е премествана от някой от роднините ѝ.

Тя се засмя и каза:

— Някои от членовете на моето семейство са страстни читатели. Но аз не съм от тях.

— Но не четеш ли за удоволствие, Клара?

— Аз не. Чета само за информация. Но някои от останалите четат за удоволствие.

— И как така никога не съм забелязала да липсва някоя от книгите? — попитах аз, опитвайки се да звуча небрежно.

Клара се засмя.

— Те си имат собствена библиотека в лявата страна на къщата — каза тя, после ме запита: — Ти не четеш за удоволствие нали, Тайша?

— За съжаление аз също чета само за информация — отговорих ѝ.

Признах ѝ, че четенето като удоволствие е било задушено от зародиш в мен още от училище. Един приятел на баща ми притежаваше фирма за разпространение на книги и имаше навик

да му дава по цели кашони книги, току-що излезли от печат. Баща ми ги преглеждаше, а на мен ми даваше литературата, която преценяваше, че трябва да чета като допълнение към редовните домашни. Винаги бях смятала като нещо подразбиращо се от само себе си, че трябва да изчета всяка думичка. Нещо повече, смятах, че едва след като изчета една книга, мога да започна следващата. По-късно за мен беше пълна изненада да разбера, че някои хора започват по няколко книги едновременно, като ги прехвърлят напред-назад и ги четат според настроението си.

Клара ме погледна и поклати глава, като че ли бях неспасяем случай.

— Странни неща правят децата, когато са под натиск — каза тя. — Сега разбирам защо си придобила такива натрапчиви реакции. Обзалагам се, че ако сега се опиташ да си припомниш тези истории, направо ще се потресеш от нещата, които би открила. Като деца ние никога не поставяме под въпрос това, което ни се възлага, точно както ти никога не си се усъмнила, че една книга трябва да се изчете от кора до кора. Всички членове на моето семейство сериозно сме обсъждали нещата, които се причиняват на хората като деца.

— Вече ми е фикс-идея срещата с твоето семейство, Клара.

— Това е съвсем естествено. Толкова често съм ти говорила за тях.

— Не е само от това, Клара — казах аз. — То е по-скоро физическо усещане. Не знам защо, но не мога да престана да мисля за тях. Дори ги сънувам вече.

В момента, в който произнесох това, нещо в ума ми само се подреди. Тогава съвсем определено се усъмних в Клара. Щом тя знаеше коя съм, а братовчедка й ме познаваше като моя хазайка, внезапно ми хрумна да я попитам дали не познавам и останалите й роднини.

— Естествено, те всички те познават — каза Клара, сякаш това беше най-очевидното нещо, но не ми отговори на въпроса.

Изобщо не можех да си представя какви ли бяха.

— Нека да те попитам направо, Клара. Аз познавам ли ги? — настоях аз.

— Задаваш ми невъзможни въпроси, Тайша. Мисля, че е по-добре да ми ги спестиш.

Аз се намусих сърдито. Станах от мястото си върху листата, но Клара леко ме дръпна обратно.

— Добре де, добре, малка любопитна госпожице — каза тя. — Ще ти кажа, ако от това ще си седиш спокойно. Ти ги познаваш, но положително не си спомняш, че си се срещала с тях. Дори някой от моите роднини да се изправи сега пред очите ти, предполагам, че у теб няма да има и помен от разпознаване. Но в същото време нещо у теб изключително ще се развълнува. Сега доволна ли си?

Отговорът й ни най-малко не ме удовлетворяваше. Тя по-скоро ме доубеди, че умишлено ме обкръжава в тайнственост, подвежда ме и си играе с думите.

— Май ти доставя удоволствие да ме измъчваш, Клара — казах аз възмутено.

Клара се разсмя на глас.

— Не си играя с теб — увери ме тя. — Просто е изключително трудно да ти обясня какво сме ние и какво правим. Бих искала да мога да ти го изясня, но не мога. Така че е безсмислено да настояваш за обяснения, понеже такива просто няма.

Поместих се, понеже не ми беше удобно на земята. Краката ми бяха изтръпнали. Клара ми предложи да легна по корем и да облегна глава на дясната си ръка, сгъната в лакътя. Направих го и открих, че това положение е доста удобно. Сякаш пуснах корени в земята и листата, а умът ми стана спокоен, но буден. Клара се наведе напред и ласкаво ме погали по главата. После се втренчи в мен с толкова особен поглед, че сграбчих ръката й и я задържах

за миг.

— Аз вече трябва да си отивам, Тайша — каза меко тя, като се освободи от ръката ми, — но бъди сигурна, че пак ще се видим.

Забелязах в зелените ѝ очи точки кехлибарена светлина. И тяхното проблясване беше последното нещо, което видях.

Събудих се от това, че някой ме потупа по гърба с пръчка. Над мен се бе надвесила странна жена. Беше висока, стройна и правеше поразително впечатление. Чертите ѝ бяха изящно изваяни; малка уста, равни зъби, съвършено очертан нос; овално лице; деликатна, почти прозрачна бяла кожа от скандинавски тип; блестяща, къдрава прошарена коса. Когато се усмихна, тя ми заприлича на малко момиченце, дръзко и чувствително. Но когато стана сериозна, тя придоби вид на зряла европейска дама от висшето общество. Стилните ѝ дрехи бяха елегантни, особено обувките, които бяха в тон с тях; нещо, което никога не бях забелязвала в Щатите, където добре облечените жени обикновено носеха удобни обувки, които им придаваха вид на матрони.

Жената беше едновременно по-възрастна и по-млада от Клара; определено беше по-голяма на възраст, но на външен вид изглеждаше години по-млада. И излъчваше нещо, което можех да нарека единствено вътрешна жизненост. В сравнения с нея Клара сякаш все още беше в период на формиране, а това същество си беше направо завършен продукт. Осъзнах, че един невероятно различен човек, различен може би колкото представител на друг вид, ме наблюдава с неподправено любопитство.

Надигнах се, седнах и припряно се представих. Тя сърдечно ми отговори със същото.

— Аз съм Нелида Абелар — каза тя на английски. — Живея тук с останалите си спътници. Ти вече познаваш двама от тях — Клара и нагуала Джон Майкъл. Скоро ще се запознаеш и с останалите.

Тя говореше с лек акцент в края на думите. Гласът ѝ беше привлекателен и ми се струваше толкова познат, че не можех да откъсна очи от нея. Тя се засмя, предполагам на моето смайване, защото мускулите на лицето ми бяха застинали в неподвижна усмивка. Звукът на дрезгавия ѝ смях също ми беше някак далечно познат; имах чувство, че и по-рано съм чувала този смях. Мина ми мисълта, че съм виждала тази жена при други обстоятелства, макар че изобщо не се сещах къде. Колкото повече я гледах, толкова повече се убеждавах, че съм я познавала някога, но не мога да си спомня кога.

— Какво има, мила? — попита ме тя със загрижен тон. — Имаш чувство, че сме се срещали и по-рано ли?

— Да, да — развълнувано отговорих аз, защото изпитах чувството, че всеки момент ще си спомня къде сме се виждали.

— Рано или късно ще си спомниш — каза тя с успокоителен тон, от който разбрах, че за никъде не бързаме. — Пречистващото дишане, което правиш по време на прегледа, накрая ще ти позволи да си спомниш всичко, което си правила някога, включително и сънищата си. Тогава ще знаеш къде и кога сме се срещали.

Стана ми неловко, че така съм я зяпнала и че тя ме бе заварила толкова неподготвена. Станах и се изправих лице в лице с нея, не предизвикателно, а със страхопочитание.

— Коя сте вие? — попитах замаяно аз.

— Вече ти казах коя съм — отвърна тя с усмивка. — Е, ако те интересува дали съм някаква видна личност, ще трябва да те разочаровам. Не съм никой с някакво значение. Аз съм само една от групата хора, които търсят свобода. След като ти вече си се срещнала с нагуала, следващата стъпка е да се срещнеш с мен. Това е така, защото аз отговарям за теб.

Като чух, че тя отговаря за мен, изпитах пристъп на страх. През целия ми живот се бях борила да си извоювам независимост; при това се бях борила с цялата ярост, на която бях способна.

— Не искам никой да отговаря за мен — казах аз. — Твърде тежко съм се борила за своята независимост, за да попадам отново под нечий контрол.

Помислих си, че ще заеме отбранителна позиция, но тя се засмя и ме потупа по рамото.

— Изобщо нямам предвид това — каза тя. — Никой не иска да те подчинява. Нагуалът има обяснения за твоята непокорна личност. Той наистина смята, че имаш борчески дух. Всъщност той смята, че си без никакво съмнение луда, но в положителен смисъл.

Тя каза, че обяснението на нагуала за моята лудост било, че аз съм била зачената при необичайни и безнадеждни обстоятелства. Тогава Нелида ми разказа факти от историята на моите родители, които никой друг, освен самите тях, не можеше да знае. Тя ми разкри, че преди да бъда зачената, когато родителите ми още живеели и работели в Южна Африка, баща ми бил хвърлен в затвор по причини, които той така и никога не разкрил. Аз винаги си бях фантазирала, че той всъщност не е бил в затвор, а в лагер за политически затворници. Нелида ми каза, че баща ми някога бил спасил живота на един надзирател. По-късно този надзирател помогнал на баща ми да избяга, като се обърнал с гръб в решаващ момент.

— С преследвачите по петите му — продължи Нелида, — той се отбил да се види с жена си, да бъде с нея за последен път на този свят. Бил сигурен, че ще го хванат и убият. По време на тази страстна прегръдка на живот и смърт майка ти забременяла с теб. Силният страх и жажда за живот, които изпитвал тогава баща ти, се предали на теб. В резултат на това ти си се родила толкова неспокойна и непокорна, с такава страст към свободата. Толкова бях зашеметена от нещата, които ми разкриваше, че ушите ми забучаха и краката ми се подкосиха. Почти не можех да я чувам. Трябваше да се облегна на ствола на дървото, за да не се свлека на земята. Преди да успея да проговоря, тя продължи:

— Причината, поради която майка ти е толкова нещастна и тайно ненавижда баща ти, е, че той е изразходил цялото й семейно наследство, за да плати за грешките си, каквито и да са били те. Парите свършили и се наложило да напуснат Южна Африка, преди ти да се родиш.

— Как можете да знаете неща за родителите ми, които дори на мен не са ми напълно известни? — попитах аз.

Нелида се усмихна.

— Знам тези неща, защото отговарям за теб — отговори ми тя.

Отново изпитах пристъп от страх и ме побиха тръпки. Опасявах се, че щом тя знае тайните на родителите ми, тогава би трябвало да знае много неща и за мен. Аз винаги се бях укривала в своя непроницаема субективна крепост и там имах чувство за сигурност. Приспивах се от една фалшива сигурност, убеждението, че нещата, които чувствам, мисля и правя, нямат никакво значение, стига само да ги държа в тайна и никой друг да не знае за тях. Но сега тази жена явно имаше достъп до вътрешното ми аз. Отчаяно имах нужда да потвърдя отново позицията си.

— Може и да съм нищо — казах аз предизвикателно, — но съм собствената си личност. Никой не отговаря за мен. И никой няма да властва над мен.

Нелида се засмя на изблика ми. Тя ми разроши косата, както по-рано бе направил нагуалът, жест едновременно успокоителен и крайно фамилиарен.

— Никой не се опитва да властва над теб, Тайшика — каза тя дружелюбно. Спокойният й тон уталожи гнева ми. — Казах всичките тези неща, защото трябва да те подготвя за много своеобразна маневра.

Слушах я с напрегнато внимание, защото от тона ѝ долових, че се кани да ми разкрие нещо наистина страховито.

— Клара те доведе до сегашното ниво по изключително изкусен и резултатен начин. Ти винаги ще ѝ бъдеш задължена. Сега, когато приключи задачата си, тя си отиде. А тъжното е, че ти дори не ѝ благодари за грижите и вниманието.

Някакво ужасно, безименно предчувствие надвисна над мен.

— Един момент — измънках аз. — Клара отишла ли си е?

— Да, отиде си.

— Но ще се върне пак, нали? — попитах аз. Нелида поклати глава.

— Не. Както ти казах, нейната работа приключи.

В този момент изпитах единственото истинно чувство, което съм имала през целия си живот. В сравнение с него никое от нещата, които бях изпитвала досега, не беше реално — нито гневът ми, нито пристъпите ми на ярост, нито изблиците на обич, нито дори самосъжалението ми не бяха истински в сравнение с това изпепеляващо чувство, което изживявах в момента. То беше толкова силно, че изпаднах във вцепенение. Исках да се разплача, но не можех. Тогава разбрах, че истинската мъка няма сълзи.

— А Манфред? И той ли си е отишъл? — попитах аз.

— Да. Неговата задача да те пази също приключи.

— Ами нагуалът? Ще го видя ли отново?

— В света на магьосниците всичко е възможно — каза Нелида, като докосна ръката ми. — Но едно е сигурно: това не е свят, който можем да приемем като даден ни веднъж завинаги. В него ние трябва да изразим благодарността си сега, защото няма утре.

Втренчих се в нея с празен поглед, напълно стъписана. Тя отвърна на погледа ми и прошепна:

— Бъдеще не съществува. Време е да проумееш това. И когато ще си свършила прегледа си и ще си изличила напълно миналото си, всичко, което ще ти остане, е настоящето. И тогава ти ще знаеш, че настоящето е само един миг, нищо повече.

Нелида леко разтърка гърба ми и ми каза да дишам. Бях така смазана от мъка, че дъхът ми беше спрял.

— Ще бъда ли някога различна? Имам ли някакъв шанс? — попитах я умолително аз.

Без да ми отговори, Нелида се обърна и тръгна към къщата. Когато стигна до задния вход, тя ме повика с показалец да я последвам.

Искаше ми се да се затичам след нея, но не можах да помръдна. Започнах да скимтя и после от мен излезе най-странен вой, звук, който не беше съвсем човешки. Тогава проумях защо Клара бе обвила корема ми със защитния си шал — да ме предпази от този удар. Проснах се по лице върху купчината листа и излях в тях животинския вой, който ме задушаваше. Той не облекчи мъката ми. Извадих кристалите си, поставих ги между пръстите си и завъртях ръце обратно на часовниковата стрелка във все по-малки и по-малки кръгове. Насочих кристалите срещу моето малодушие, срещу моя страх, срещу непотребното ми самосъжаление.

16.

Нелида търпеливо ме чакаше на задния вход. Коствало ми беше цели часове, докато се успокоя. Беше късно следобед. Последвах я и влязохме в къщата. В коридора, точно пред

всекидневната, тя спря така внезапно, че едва не се блъснах в нея.

— Както ти е казала Клара, аз живея в лявата страна на къщата — заговори тя, като се обърна към мен. — И ще те заведе там. Но първо да се отбием във всекидневната и да поседнем за малко, докато си поемеш дъх.

Бях за задъхана и сърцето ми туптеше мъчително бързо.

— Аз съм в добра физическа форма — уверих я. — С Клара всеки ден практикувахме кунг-фу. Но точно сега не се чувствам много добре.

— Не се тревожи, че се задъхваш — каза Нелида окуражително. — Енергията на моето тяло оказва натиск над теб. И тъкмо от това допълнително налягане сърцето ти бие ускорено. Когато свикнеш с моята енергия, вече няма да те смущава.

Тя ме хвана за ръка и ме заведе да седна върху една възглавница на пода с гръб, облегат на дивана.

— Когато си превъзбудена като в момента, облегни долната част на гърба си на някоя мебел. Или извий ръце отзад и притисни с длани горната част на бъбреците.

Седнах по този начин на пода, облегатата на дивана, и това определено ми подейства отпускато. Съвсем скоро дишането ми се нормализира и стомахът ми вече не беше стегнат на възел.

Погледнах Нелида — тя крачеше напред-назад из стаята.

— Сега нека разберем веднъж завинаги едно нещо — каза тя, като продължи да крачи спокойно и леко. — Когато ти казах, че аз отговарям за теб, имах предвид, че отговарям за окончателното ти освобождаване. Така че не ми излизай повече с тези глупости за борбата ти за независимост. Мек не ме интересува своенравната ти борба с твоето семейство. Въпреки че си била на нож с тях през целия си живот, твоята борба изобщо няма цел и насока. Време е да насочиш природната си сила и борческа нагласа към цел, която си заслужава.

Забелязах, че разхождането ѝ изобщо не беше нервно. По-скоро изглеждаше като начин да прикове вниманието ми, защото напълно ме разтовари и в същото време държеше вниманието ми съсредоточено.

Попитах я още веднъж дали някога ще видя Клара и Манфред. Нелида ме изгледа с безпощаден поглед, от който тръпки ме побиха.

— Не, няма да ги видиш — каза тя. — Най-малкото не в този свят. Те двамата извършиха безупречно най-доброто, на което са способни, за да те подготвят за големия полет. И ти ще можеш да ги видиш отново единствено ако успееш да пробудиш двойника си и да направиш прехода към абстрактното. Ако не, те ще се превърнат в спомени, които ще споделяш известно време с другите или ще ги затаиш в себе си, докато постепенно ги забравиш.

Заклех се, че никога няма да забравя Клара или Манфред; че те винаги ще бъдат част от мен дори и никога повече да не ги видя. И макар нещо у мен да знаеше, че това ще бъде така, не можех да понеса такава окончателна раздяла. Искаше ми се да заплача, нещо, което бях правила с такава лекота цял живот, но някак си магическите движения с кристалите бяха оказали въздействието си; плача вече го нямаше в мен. Сега, когато истински имах нужда да плача, не можех. Вътре в себе си усещах празнота. И още нещо, което винаги съм била: студена. Само дете сега нямаш никакви претенции. Спомних си как Клара ми бе казала, че да бъдеш студен, не означава да си жесток или безсърдечен, а непоколебимо безпристрастен. Най-сетне проумях какво означава да бъдеш безжалостен.

— Не се съсредоточавай над раздялата — каза Нелида, доловила настроението ми. — Поне не засега. По-добре да се заемем с някои полезни начини за събиране на енергия, за да се опитаме да направим неизбежното: абстрактния полет. Ти вече знаеш, че принадлежиш към

нас и по-конкретно към мен. Днес трябва да се опиташ да дойдеш в моята страна на къщата. Нелида си събу обувките и седна на едно кресло срещу мен. С грациозно движение тя вдигна колене до гърдите си и постави стъпалата си на седалката. Дългата ѝ пола се спускаше до прасците, така че се виждаха само глезените и стъпалата ѝ.

— А сега се опитай да не гледаш стеснително, предубедено или извратено.

И тогава, преди да съм успяла да отвърна нещо, тя вдигна полата си и разтвори крака.

— Гледай вагината ми — нареди тя. — Отворът между краката на една жена е енергийният отвор на утробата, един орган, изпълнен едновременно със сила и възможности.

За мой ужас Нелида не носеше никакво бельо. Виждах направо чатала ѝ. Искях да отклоня поглед, но бях като хипнотизирана. Можех единствено да гледам втренчено, със зяпнала уста. Тя нямаше никакви косъмчета, а коремът и бедрата ѝ бяха стегнати и гладки, без ни една гънчица или тлъстини.

— Понеже аз не съм в този свят като жена, утробата ми е придобила различни свойства от утробата на една обикновена, недисциплинирана жена — каза Нелида, без ни най-малко смущение. — Така че ти просто не бива да ме гледаш в пренебрежителна светлина.

Тя наистина беше красива и изпитах чиста завист. Бях поне на една трета от нейната възраст, но едва ли бих изглеждала толкова добре в подобно положение. Всъщност не би ми и хрумвало да позволя на някого да ме гледа гола. Винаги носех дълги халати, като че ли имах да крия нещо. Като си спомних за собствената си стеснителност, аз благовъзпитано отместих поглед настрана, но преди това успях да съзря нещо, което мога да нарека единствено чиста енергия — областта около вагината ѝ сякаш излъчваше една сила, която ме замайваше, ако се вгледах по-продължително.

Затворих очи, без да ме интересува какво ще си помисли тя за мен. Смахът на Нелида прозвуча като безкраен водопад, мек и пенлив.

— Сега вече си напълно освободена от напрежението — каза тя. — Погледни ме отново и вдишай няколко пъти дълбоко, за да се заредиш.

— Почакай малко, Нелида — казах аз в пристъп на внезапен страх — не да погледна вагината ѝ, а от нещо, което току-що бях осъзнала. Като ми бе показала своята голота, тя бе предизвикала у мен нещо невъобразимо: бе облекчила мъката ми и ме бе накарала да се освободя от всякакви превземки. Само в един миг се почувствах изключително близка с Нелида. Запъвайки се най-жалко, аз ѝ разказах какво бях осъзнала току-що.

— Точно това въздействие се очаква да окаже енергията от утробата — каза Нелида с доволен тон. — А сега наистина трябва да ме гледаш и да вдишваш дълбоко. По-късно ще можеш да анализираш нещата колкото си искаш.

Направих каквото ми каза, без да изпитвам никакво притеснение. Вдишването на нейната енергия ме накара да се почувствам странно изпълнена със сила, като че ли помежду ни се бе създала някаква връзка, която нямаше нужда от никакви думи.

— Можеш да постигнеш направо чудеса, като контролираш и насочваш енергията от утробата — каза Нелида и покри отново нозете си с полата.

Нелида ми обясни, че първичната функция на утробата е възпроизвеждането с цел да се продължава видът ни. Но нещо, което жените не знаят, е, че утробата има още една незабележима и по-сложна вторична функция. И именно тази функция сме имали за цел да развиваме двете с нея.

Толкова приятно ми стана, че Нелида включваше и мен в твърдението си, че направо изпитах едно гъделичкащо усещане в стомаха. Слушах съсредоточено обяснението ѝ, че най-важната вторична функция на утробата е да служи като насочващ елемент за двойника. Докато

мъжете трябва да разчитат на една смесица от разум и намерение, за да насочват двойника си, жените имат на разположение утробата си, един мощен източник на енергия с множество тайнствени свойства и функции, всички те предназначени да предпазват и подхранват двойника.

— Естествено, всичко това става възможно само ако си се освободила от цялата задръстваща енергия, която са оставили в теб мъжете — каза тя. — Един много прецизен преглед на целия ти полов живот ще се справи с това.

Тя подчерта, че използването на утробата е един крайно мощен и пряк метод за достигане на двойника. Припомни ми онези магически движения, които бях научила и при които трябваше да се вдишва направо през отвора на вагината.

— Утробата е средството, чрез което женските животни усещат нещата и регулират тялото си — каза тя. — Чрез утробата жените могат да генерират и натрупват сила в двойника си, за да създават, разрушават или стават едно цяло с всяко нещо около себе си.

Отново почувствах гъдел в стомаха, една мека вибрация, която този път се разпространи към половите органи и вътрешната страна на бедрата ми.

— Освен чрез използване на енергията от утробата друг начин да се достигне двойникът, наричан още другият, е чрез движенията — продължи Нелида. — Затова Клара те научи на магическите движения. Две от тях трябва да използваш днес, за да се подготвиш както трябва за това, което ти предстои.

Тя отиде до килера, извади една сламена рогозка, разстла я на пода и ми каза да легна на нея. Когато се изпънах по гръб, тя ми каза да свия леко колене, да кръстосам ръце на гърдите си и да се изтърколя веднъж на дясната си страна, после веднъж на лявата. Накара ме да повторя това движение седем пъти. Докато се извъртах, трябваше леко да извивам гръб в областта на плещите.

После ми каза да седна отново с кръстосани нозе на пода и да облегна гръб на дивана, а тя седна на креслото. Бавно и безшумно тя вдиша през носа. След това вдигна настрани и нагоре лявата си ръка и изящно я завъртя, сякаш пробиваше дупка във въздуха. После я пропъхна вътре, хвана нещо и изтегли ръка обратно, като ми остави абсолютното впечатление, че изтегля дълга връв от дупката във въздуха. После направи същите движения с дясната си ръка.

Докато извършваше тези магически движения, установих, че са от същото естество като движенията, които ми бе показвала Клара, но бяха и някак по-различни, по-леки, по-плавни, повече заредени с енергия. Магическите движения на Клара наподобяваха повече движенията от бойните изкуства; бяха грациозни и изпълнени с вътрешна сила. Движенията на Нелида бяха някак заплашителни, вдъхваха страх, но в същото време представляваха удоволствие за гледане; те излъчваха една нервна енергия, но без никакво вълнение.

Докато изпълняваше движението, лицето на Нелида беше като красива маска. Чертите ѝ бяха хармонични, съвършени. Като наблюдавах изключително изкусните ѝ движения, изпълнявани крайно отстранено и откъснато от всичко, аз си спомних думите на Клара, че Нелида е безжалостна.

— Това движение е, за да се събира енергия от празнотата, разположена непосредствено зад всичко, което виждаме — каза Нелида. — Опитай се да направиш дупка, да достигнеш зад фасадата на видимите форми и да уловиш енергията, която ни крепи. Действай.

Опитах се да повторя точно бързите ѝ, изящни движения, но в сравнение с нея се чувствах скована и тромава. Колкото и да си напънах въображението, не успях да изпитам усещането, че се пресягам през дупка и улавям енергия. Въпреки това, когато свърших движението, аз се почувствах силна и бликаща от енергия.

— Наистина не е кой знае колко трудно да се свържеш с етерното тяло или да го достигнеш — продължи Нелида. — Освен утробата и движенията друго мощно средство за привличане на вниманието му е звукът.

Тя ми обясни, че като насочва системно думи към своя източник на осъзнаване — двойника, човек може да получи в отговор проява на този източник.

— При положение, естествено, че разполагаме с достатъчно енергия — добави тя. — Ако имаме, тогава са достатъчни само няколко подобрени думи или продължителен звук, за да отворим нещо невъобразимо пред себе си.

— Как точно можем да насочваме тези думи към двойника? — попитах аз.

Нелида разтвори ръце във всеобхватен жест.

— Двойникът е почти безкраен — каза тя. — Защото точно както физическото тяло е в контакт с други физически тела, така и двойникът е в контакт с жизнената сила на Вселената.

Нелида внезапно стана.

— Направихме вече магическите движения и доста поприказвахме — каза тя. — Сега да видим дали ще можем да действаме. Искам да застанеш пред вратата, водеща към лявата страна на къщата. Искам от теб да бъдеш напълно спокойна, но в същото време с изострено осъзнаване на всяко нещо около себе си.

Последвах я през коридора към вратата, която винаги досега е била заключена. Клара ми бе обяснила, че се държи заключена дори когато всички членове на семейството са в къщата. И понеже ме бе накарала да обеща, че никога, при никакви обстоятелства няма да се опитвам да я отворя колкото и да ми е любопитно, аз изобщо не обръщах внимание на тази врата.

Като я огледах сега, не можах да забележа нищо необичайно; беше си най-обикновена дървена врата, почти същата като всички останали в къщата. Нелида внимателно я отвори. Имаше същият коридор както в дясното крило, който водеше към другата страна на къщата.

— Искам от теб да повториш многократно една дума — каза Нелида, заставайки зад мен. — Думата е „намерение“. Искам да произнесеш „намерение“ три-четири или дори повече пъти, но това трябва да излиза от самите ти дълбини.

— От самите ми дълбини ли?

— Позволи на думата да бликне от областта на корема и да излезе навън високо и ясно. Всъщност ти трябва да извикаш думата „намерение“ с всички сили.

Поколебах се. Ненавиждах да викам, както и другите да ми повишават тон. Като дете ме бяха научили, че е невъзпитано да се крещи, и изпитвах ужас, като чуех родителите си да се карат на висок глас.

— Не се притеснявай — каза Нелида. — Извикай високо и толкова пъти, колкото е необходимо.

— Как ще разбера кога да спра?

— Ще спреш, когато стане нещо или когато аз ти кажа да спреш, понеже нищо не е станало. Хайде! Давай!

Произнесох думата „намерение“; гласът ми прозвуча колебливо, слабо, неуверено. Липсваше му убедителност дори за моя слух. Все пак продължих да я повтарям, всеки път все по-силно. Обаче гласът ми стана не дълбок, а писклив и висок, докато накрая едва не припаднах от изумление да чуя един ужасяващ писък, който не беше моят. И все пак го бях чувала и по-рано. Беше същият пронизителен звук, който бях чула в деня, когато Клара и Манфред се втурнаха в къщата, оставяйки ме под дървото. Разтреперих се и така ми прималая, че се олюлях и се облегнах на рамката на вратата.

— Не мърдай! — заповяда ми Нелида, но беше късно. Вече се бях свлякла на земята.

— Много лошо, че се движеше, когато трябваше да стоиш твърдо — каза строго Нелида, но като видя, че всеки момент ще припадна, прибави и една усмивка. Тя приклепна до мен и разтри ръцете и врата ми, за да се посъвзема.

— Защо ме караше да крещя? — промърморих аз, като се надигнах покрай стената.

— Опитваме се да уловим вниманието на твоя двойник — каза Нелида. — Привидно има две нива на осъзнаване на мирозданието: нивото на видимото, на реда, на всичко, което може да бъде помислено и назовано; и непроявеното ниво на енергията, която създава и крепи всички неща.

— Понеже се опираме на езика и разума — продължи Нелида, — ние смятаме за реалност именно нивото на видимото. То ни изглежда подредено, стабилно и предсказуемо. Макар че всъщност е неуловимо, временно и вечно изменящо се. Това, което ние преценяваме като постоянна реалност, е само повърхностният вид на една | невъобразима сила.

Бях толкова замаяна, че едва следях думите ѝ. Прозях се няколко пъти, за да поема повече въздух. Нелида се засмя, когато отворих широко очи, насилвайки се да ѝ оставя впечатлението, че слушам напълно съсредоточено.

— Това, което ти и аз целим с цялото това викане — продължи тя, — е да уловим вниманието не на видимата реалност, а по-скоро вниманието на невидимото, силата, която, е източник на твоето съществуване, силата, която както се надяваме, ще те пренесе през бездната.

Исках да слушам какво ми говори, но ме разсейваше една странна мисъл. Точно преди да се свлека на земята, аз бях зърнала една особена гледка. Забелязах, че въздухът в коридора зад вратата бе изпълнен с мехурчета, точно както бе станало в мрака на моята стая през първата нощ, когато спях в тази къща.

Докато Нелида говореше, аз се обърнах да погледна пак в коридора, но тя застана пред мен и ми препречи гледката. После се наведе и взе едно листо, което, изглежда, докато виках, беше паднало от защитния пласт листа, които Клара бе привързала на корема ми.

— Може би това листо ще ти проясни нещата — каза Нелида, като го вдигна, за да го погледна. Тя говореше бързо, сякаш съзнаваше, че вниманието ми отслабва, а искаше да поема колкото може повече, преди умът ми отново да заблуждае. — Като тъкан то е сухо и трошливо; като форма е плоско и закръглено; като цвят е кафяво с леко червеникав оттенък. Ние го разпознаваме като листо благодарение на сетивата си, нашия инструмент на възприятие, и на ума си, който дава названия на нещата. Без тях листото е абстрактна, чиста, недиференцирана енергия. Същата тази нереална, етерна енергия, която протича през това листо, тече през всяко нещо и го поддържа. Ние, както и всичко останало, сме реални, от една страна, и само привидни — от друга.

Тя внимателно остави листото обратно на земята, сякаш беше толкова крехко, че можеше да се разпадне от най-лекото докосване.

Нелида помълча за миг, сякаш изчакваше умът ми да възприеме това, което бе казала, обаче вниманието ми отново беше притеглено през отворената врата към коридора — там, през един голям прозорец в дъното видях да нахлуват нишки светлина. Бегло зърнах мъже и жени; тоест трима-четирима души за миг надникнаха през вратите в този коридор. Всички те имаха вид, сякаш са били разбудени едновременно от писъците ми и са подали глави от спалните си, за да видят каква е цялата тази суматоха.

— Ти определено си недисциплинирана — извика ми Нелида. — Прекалено кратко успяваш да задържаш вниманието си.

Понечих да кажа на Нелида какво бях видяла, но тя ме възпря само с поглед. По гърба ми

пролазиха тръпки чак до врата и накрая неудържимо се разтреперих. И точно тогава, както седях объркана и беззащитна, ми хрумна най-необичайна мисъл: Нелида ми изглеждаше позната, защото я бях виждала насън. И по-точно, бях я виждала не в един сън, а в поредица непрекъснато навещаващи ме сънища, а пък хората в коридора...

— Не допускай ума си отвъд тази точка! — извика ми Нелида. — Да не си посмяла, чуваш ли ме? Да не си посмяла да се отнасяш! Трябва ми цялото ти внимание, тук, с мен.

Тя ме вдигна на крака и ми каза да си събера ума. Положих всички усилия да се съсредоточа, понеже тя определено ме заплашваше. Винаги се бях гордяла да си вярвам, че никой не може да ме командва, но тази жена само с един поглед можеше да спре мислите ми и да ме изпълни едновременно със страх и уважение.

Нелида силно ме чукна по темето с кокалчетата на ръката си. Това ме отрезви така лесно, както преди това виковете ѝ ме бяха уплашили.

— Ако ти изговорих толкова приказки, то е, защото Клара ме увери, че най-добрият начин човек да те успокои и прикове вниманието ти е, като ти говори — каза тя. — Искях да си готова да преминеш през тази врата на всяка цена.

Споделих с нея как вече бях сигурна, че съм я виждала в сънищата си. И не само това; имах чувство, че и хората, които бяха надникнали в коридора, също са ми познати.

Когато споменах хората, Нелида отстъпи назад и внимателно ме огледа, сякаш търсеше някакви белези по тялото ми. Помълча малко, може би преценявайки дали да ми разкрие нещо или не.

— Ние сме група магьосници, както вече са ти казали нагуалът и Клара. Ние сме една приемствена линия, но не семейно родословие. В тази къща има два клона от тази линия, всеки с по осем членове. Членовете от клона на Клара носят името Грау, а членовете от моя клон са Абелар. Произходът ни се губи далеч назад във времето. Ние се броим на поколения. Аз съм член на поколението, което сега е овластено, а това означава, че мога да обучавам някого, който е като мен, на нещата, които знае моята група. В този случай теб. Ти си една Абелар.

Тя застана зад мен и ме обърна по посока на коридора.

— Сега, без повече приказки. Обърни лице към коридора и извикай отново думата „намерение“. Мисля, че си готова да се срещнеш лично с всички нас.

Извиках „намерение“ три пъти. Този път гласът ми не беше писклив, а отекна високо отвъд стените на къщата. При третия вик въздухът в коридора сякаш се газира. Милиарди мънички мехурчета заискриха и заблестяха като запалени в един и същи миг. Дочух слабо бучене, което ми напомняше приглушения шум на генератора. Хипнотизиращото бучене ме всмука навътре през прага, където бяхме застанали с Нелида. Ушите ми заглъхнаха и трябваше да преглътна няколко пъти, за да се отпушат. После бученето престана и аз се озовах по средата на коридора, който представляваше огледален образ на коридора от дясната страна на къщата, където беше моята стая. Само че този коридор беше пълен с хора. Всички те наизлязоха от стаите си и се вторачиха в мен, сякаш бях паднала от друга планета и се материализирах направо пред очите им.

Сред тях, в далечния край на коридора, видях Клара. Тя се усмихна лъчезарно и разтвори ръце, подканвайки ме да отида да я прегърна. Тогава забелязах Манфред, който драскаше с лапи по пода. И той беше толкова щастлив да ме види, колкото Клара. Затичах се към тях, но вместо да усетя стъпките си по дървения под, почувствах се като изстреляна във въздуха. За моя огромна мъка аз прелетях покрай Клара и Манфред, покрай всички хора в коридора. Нямах контрол над движенията си; едничкото, което можах да сторя, бе да извикам отчаяно имената на Клара и Манфред, докато прелитах покрай тях отвъд коридора, отвъд къщата, отвъд дърветата и хълмовете и се озовах в ослепително сияние и накрая в абсолютно черен,

безмълвен покой.

17.

Сънувах, че прекопам пръстта в градината, когато се събудих от остра болка във врата. Без да отварям очи, се пресегнах да наместя по-удобно възглавниците под врата си. Но ръцете ми напразно търсеха. Не можах да намеря възглавниците, дори и матрака не усетих. Зави ми се свят, сякаш бях препила или преяла предишната вечер и сега изпитвах неприятните последици от лошо храносмилане. Постепенно отворих очи. Вместо таван и стени обаче видях клони и зелени листа. Когато се опитах да се надигна, всичко около мен се раздвижи. Тогава осъзнах, че не съм в леглото си; висях във въздуха, вързана в някакви кожени ремъци като парашутист и в действителност се люлеех аз, а не светът около мен. Бях сигурна, че това не е сън. Докато сетивата ми се опитваха да открият някакъв ред в хаоса, установих, че съм изкачена с макара на най-високия клон на едно дърво.

Чувството да се събудя неочаквано завързана, съчетано с проумяването, че под мен няма нищо, в миг породих у мен физически ужас от височината. Никога през живота си не се бях качвала на дърво. Започнах да викам за помощ. Никой не идваше да ме спаси, затова продължих да пищя, докато си загубих гласа. Напълно омаломощена, останах да си видя там като телешки бут. От физическия ужас загубих контрол над отделителните си функции. Цялата се оплесках. Обаче писъците сякаш бяха изцедили от мен страха. Огледах се наоколо и започнах бавно да преценявам положението си.

Забелязах, че ръцете и краката ми са свободни, и когато наведох глава надолу, видях какво ме крепи. Около кръста ми, гърдите и краката бяха завързани дебели, кафяви кожени колани. Около ствола на дървото имаше друг ремък, който можех да стигна, ако протегнех ръка. Към този ремък беше прикрепена макара и единият край на въже. Тогава забелязах, че за да се освободя, трябваше само да разхлабя въжетото и да се спусна долу. Понеже ръцете ми трепереха, костваше ми доста усилия, докато успея да достигна въжетото и да се спусна надолу. И след като се стоварих на земята, се залових усърдно да развързвам ремъците около тялото си, за да се измъкна от този хамут.

Затичах се към къщата, викайки с все сила Клара. Имах някакъв смътен спомен, че няма да я намеря, но това беше по-скоро чувство, отколкото съзнателна увереност. Автоматично започнах да я търся, но Клара я нямаше никъде, нито пък Манфред. Тогава осъзнах, че всичко е някак си променено, но не знаех как, кога или защо нещата бяха станали по-различни от обикновено. Знаех само, че нещо бе рухнало безвъзвратно.

Отдадох се на дълъг вътрешен монолог. Говорех си колко ми се иска Клара да не е заминала на някое от нейните загадъчни пътешествия точно когато най-много имах нужда от нея. После съобразих, че трябва да има друго обяснение за отсъствието ѝ. Може би тя умишлено ме избягваше или бе отишла при своите роднини в лявата страна на къщата. После си спомних, че се бях срещнала с Нелида, и се втурнах към вратата на лявата страна. Опитах се да я отворя, без да се съобразявам с предупреждението на Клара никога да не се докосвам до тази врата. Открих, че беше заключена. Извиках няколко пъти Клара през затворената врата, после я ритнах ядосано и тръгнах към моята стая. За мой ужас тази врата също беше заключена. Отчаяно започнах да пробвам наред останалите врати в коридора. Всички бяха заключени с изключение на една, която беше нещо като склад или „бърлога“. Никога не бях влизала вътре, подчинявайки се на специалните инструкции на Клара да стоя настрана от нея. Обаче тази врата винаги беше леко откряната и всеки път, когато минавах оттам, аз бях надзъртала вътре.

Този път направо влязох, викайки Клара и Нелида да се покажат. Стаята беше тъмна, но претъркана с най-необикновената сбирщина от вещи, които някога съм виждала. Всъщност

така беше натрупана с гротескни скулптури, кутии и огромни куфари, че почти не оставаше място човек да се обърне. Малко светлина проникваше откъм красивата ниша с прозореца със стъклопис на отсрещната стена. Това беше едно меко сияние, което хвърляше призрачни отсенки върху всички вещи в стаята. Хрумна ми, че сигурно така изглежда складовото помещение на елегантен, но вече спрял от движение презокеански туристически параход, кръстосвал целия свят. Внезапно подът се олюля и проскърца под нозете ми и вещите наоколо също сякаш се раздвижиха. Неволно изпищях и хукнах навън от стаята. Сърцето ми биеше толкова ускорено и силно, че ми трябваша няколко минути и дълбоки вдишвания, за да го поуспокоя.

В коридора забелязах, че големият дрешник срещу това складово помещение беше отворен и всичките ми дрехи си бяха там, внимателно сложени на закачалки или сгънати на рафтовете. На ръкава на жакета, който ми бе дала Клара първия ден, когато дойдох в къщата, с карфичка бе прикрепена бележка, адресирана до мен. Прочетох: „Тайша, фактът, че четеш тази бележка, говори, че си слязла от дървото. Моля те, спазвай съвсем точно инструкциите ми. Не се връщай в старата си стая, защото е заключена. Отсега нататък ще спиш в кожата си хамут или в къщичката на дървото. Ние всички заминаваме на дълго пътешествие. Цялата къща остава на твоите грижи. Прави всичко по възможно най-добрия начин!" Подписано беше „Нелида“.

Потресена, аз се вирах дълго в бележката, като отново и отново я препрочитах. Какво имаше предвид Нелида с това, че къщата остава на моите грижи? Какво се очакваше да правя тук съвсем сама? Мисълта да спя в онзи ужасен хамут, провесена като телешки бут, ми се струваше най-зловеща от всичко.

Искаше ми се сълзи да изпълнят очите ми. Искаше ми се да изпитам самосъжаление, задето са ме оставили сама; да им се разсърдя, че са заминали, без да ме предупредят, но не можех да направя ни едно от тези неща. Затропах с крака, опитвайки да се самонавия за гневно избухване, но и в това най-жалко се провалих. Сякаш нещо в мен беше изключено и ме правеше безразлична и неспособна да изразя обичайните си емоции. Но наистина се чувствах изоставена, Тялото ми потрепери, както винаги преди да избухна в сълзи. Но това, което избликна след малко, не беше потоп от сълзи, а порой от спомени и съноподобни видения.

Висях в оня хамут и гледах надолу. Там, в основата на дървото, стояха хора, смееха се и ми ръкопляскаха. Викаха към мен, опитвайки се да привлечат вниманието ми. После всички в унисон нададоха един звук, подобен на лъвски рев, и си отидоха. Знаех, че това е сън. Но знаех също, че срещата ми с Нелида със сигурност не беше сън. Като доказателство държах в ръка нейната бележка, Не бях сигурна обаче защо и колко време съм висяла на онова дърво. Ако се съди по състоянието на дрехите ми и колко *нях* прегладняла, сигурно съм била там дни наред. Обаче как съм се озовала там?

Взех си някои дрехи от килера и тръгнах към банята извън къщата да се изкъпя и преоблека. Когато вече бях чиста, изведнъж ми хрумна, че не бях проверила в кухнята. Изглежда, бях таила надеждата, че Клара може да е там, да се храни и да не ме е чула, като виках. Бутнах навътре вратата, но кухнята беше празна. Озърнах се наоколо за нещо за ядене. Намерих върху печката тенджерата с любимото ми ястие и изпитах отчаяна нужда да повярвам, че ми го е оставила Клара. Опитах го и ме задуши ридание без сълзи. Зеленчуците бяха ситно нарязани, но не на кубчета, както ги правеше тя, а и почти нямаше месо. Разбрах, че не го е сготвила Клара и че тя наистина е заминала. Отначало не исках да ям от тази манджа, но бях ужасно гладна. Взех си моята купичка от рафта и я напълних догоре.

Едва след като се нахраних и обмислих настоящото си положение, внезапно ми хрумна, че имаше още едно място, където бях забравила да проверя. Затичах се към пещерата със смътната надежда да намеря там Клара и нагуала. Но не открих никого, дори Манфред го нямаше. Самотата на пещерата и хълмовете породиха у мен такава тъга, че бих дала всичко на света само и само да можех да заплача. Пропълзях в пещерата, изпитвайки отчаянието на

онемял човек, който само до предишния ден е можел да говори. Искаше ми се да умра на място, но вместо това заспах.

Когато се събудих, се върнах в къщата. Сега, след като всички бяха заминали, помислих си, аз също можех да си тръгна. Отидох до мястото, където беше паркирана колата ми. Клара непрекъснато я караше и я поддържаше в един сервиз в града. Запалих двигателя, за да проверя акумулатора, и за мое щастие всичко работеше свършено. След като натъпках някои от вещите си в един сак, тръгнах да излизам и вече на задния вход внезапно ме спря силен пристъп на чувство за вина. Препрочетох бележката на Нелида. В нея тя ме молеше да се грижа за къщата. Не можех просто така да я изоставя. Тя бе казала още да правя всичко възможно най-добре. Изпитах чувството, че те са ми поверили специална задача и аз трябваше да остана, ако ще и само за да открия каква е тази задача. Подредих обратно нещата си в дрешника и полегнах на дивана, за да си събера мислите.

От писъците си бях повредила гласните струни. Гърлото ужасно ме болеше; но извън това, изглежда, бях в добро физическо състояние. Шокът, страхът и самосъжалението ми бяха минали и бе останало единствено убеждението, че ми се бе случило нещо монументално в левия коридор на къщата. Но колкото и да се мъчех, не можех да си спомня какво беше станало, след като бях прекрачила прага.

Освен тези дълбоки тревоги имах и още един непосредствен проблем: не знаех как да паля кухненската печка, която беше на дърва. Клара ми беше показвала неведнъж как се прави, но аз все не му хващах цаката, може би защото никога не бях очаквала, че ще ми се наложи да я паля сама. Хрумна ми да поддържам огъня, като слагам дърва цялата нощ.

Втурнах се към кухнята да сложа още дърва в огъня, преди да е угаснал. Загрях още вода и си измих купичката. Излях останалата вода във варовиковия филтър, който имаше вид на дебел, обърнат конус. Огромният съд беше закрепен на здрава поставка от ковано желязо и капка по капка прецеждаше преварената вода. От съда под филтъра, където се събираше прецедената вода, аз си налях в чашата два-три черпака. Изпих охладената, вкусна вода, после реших да се върна в къщата. Може пък Клара или Нелида да ми бяха оставили и други бележки, в които посочват какво по-точно да правя.

Потърсих ключовете от вратите на спалните. В един шкаф в коридора открих връзка ключове, надписани с различни имена. Взех ключа с името на Нелида; с изненада открих, че този ключ ставаше за моята стая. После взех ключа на Клара и го пробвах на различни врати, докато открия на коя става. Превъртях ключа и вратата се отвори, но когато вече имах възможност да вляза в стаята и да поразузна наоколо, оказа се, че не съм в състояние. Чувствах, че макар и да бе заминала, тя все така имаше право на своята неприкосновеност.

Затворих вратата, заключих я и оставих ключовете обратно на мястото им. Върнах се във всекидневната, седнах на пода и облегнах гръб на дивана, както Нелида ме бе посъветвала да правя, когато съм напрегната. Това определено ми помогна да си поотпусна нервите. Отново си помислих дали да не се кача на колата и да си отида. Но в действителност няха никакво желание да напусна. Реших да приема предизвикателството и да се грижа за къщата, докато тях ги няма, ако ще и това да е завинаги.

Понеже няха да правя нещо определено, хрумна ми, че можех да почета. Вече бях направила преглед на негативните си изживявания с книгите от детството ми и реших да проверя дали отношението ми към тях се е променило. Отидох да се поровя из лавиците. Открих, че повечето книги са на немски, една част на английски и няколко на испански. Като ги прегледах набързо, видях, че повечето от книгите на немски са по ботаника; имаше също по зоология, геология, география и океанография. На отделна лавица, скрита от погледа, имаше една поредица от книги по астрономия на английски. Испанските книги, също на отделна лавица, бяха художествена литература — романи и поезия.

Реших първо да почета книги по астрономия, понеже този предмет винаги ме е омагьосвал.

Измъкнах една тънка книга с множество илюстрации и започнах да я прелиствам. Но скоро тя ме приспа.

Когато се събудих, в къщата беше пълен мрак и трябваше опипом да намеря пътя към задната врата. Запътих се към навеса, където беше генераторът, и забелязах, че откъм кухнята идва светлина. Разбрах, че някой вече трябва да е включил генератора. Въодушевена, че може би Клара се е върнала, аз се втурнах към кухнята. Когато приближих, чух някой тихо да си пее на испански. Не беше Клара. Беше мъжки глас, но не на нагуала. Продължих нататък със силен трепет. Преди да стигна до вратата, един мъж надникна навън¹ и като ме видя, нададе силен вик. В същия момент и аз изпищях. Явно го бях стреснала точно толкова, колкото той мен. Той излезе пред вратата и за миг двамата застанахме, втренчени един в друг.

Той беше слаб, но не кльощав; жилав и все пак мускулест. Беше може би два-три сантиметра по-висок от мен, тоест към метър и седемдесет и два-три. Облечен беше в тъмносин работен комбинезон като онези, които носят служителите на бензиностанциите. Кожата му беше светла, с розов оттенък. Косата му — прошарена. Носът и брадичката му бяха издадени, беше с изпъкнали скули и малка уста. Очите му бяха като на птица, тъмни и кръгли, но блестящи и живи. Почти не забелязвах бялото на очите му. Докато го разглеждах, имах впечатлението, че гледам не стар човек, а момче, леко набръчкано от рядка болест. Имаше в него нещо едновременно възрастно и младежко, покоряващо и въпреки това тревожещо. Успях да го попитам на най-добрия си гимназиален испански, ако обича, да ми каже кой е и да ми обясни присъствието си в тази къща.

Той ме изгледа с любопитство.

— Аз говоря английски — каза той почти без акцент. — Живял съм години наред в Аризона с роднините на Клара. Казвам се Емилито; аз съм пазачът. А ти трябва да си дървесният обитател.

— Моля?

— Ти си Тайша, нали? — каза той и пристъпи няколко крачки към мен. Движеше се леко и гъвкаво.

— Да, аз съм. Но какви са тия приказки дали не съм дървесен обитател?

— Нелида ми каза, че живееш на голямото дърво пред главния вход на къщата. Вярно ли е?

Кимнах автоматично и едва тогава осъзнах нещо толкова очевидно, че само една дебелоглава маймуна можеше да не забележи: дървото беше откъм забранената, предна страна на къщата, източната; тази част от имението, която можех да виждам само от наблюдателницата си на хълма. Това разкритие дълбоко ме развълнува, защото осъзнах още, че вече съм свободна да проучвам зоната, която досега ми беше забранявана.

Радостта ми бе помрачена, когато Емилито поклати глава, сякаш изпитваше съжаление към мен.

— Какво си направила, горкото момиче? — попита ме той и леко ме потупа по рамото.

— Нищо не съм направила — казах аз, като отстъпих назад. Явният му намек беше, че съм направила нещо лошо, заради което са ме закачили на дървото като форма на наказание.

— Добре, добре, няма да любопитствам — каза той с усмивка. — Не е нужно да се караш с мен. Аз съм най-незначителният човек. Просто съм пазачът, наемна работна ръка. Не съм един от тях.

— Не ме интересува кой си — сопнах се аз. — Казах ти, че нищо не съм направила.

— Добре де, щом не искаш да говориш за това, няма нищо — каза той и се обърна, за да влезе в кухнята.

— Няма нищо за говорене — изкрещях аз, като исках да имам последната дума.

Нищо не ми костваше да му изкрещя, което едва ли бих се осмелила да направя, ако той беше млад и красив. Но за моя изненада отново му закрещях:

— И не ми се пречкай повече! Аз съм шефът. Нелида ме помоли да се грижа за тази къща. Така пише в бележката си.

Той подскочи като ударен от мълния.

— Ти си вещица — промърмори той. После се прокашля и също ми закрещя: — Да не си посмяла да се приближиш повече! Може да съм стар, но съм много як. Това, че работя тук, не включва да си рискувам главата или да ме обиждат разни идиоти. Ще напусна.

Не знаех какво ме беше прихванало.

— Почакайте малко — казах аз с извинителен тон. — Не съм искала да повишавам тон, но съм ужасно изнервена. Клара и Нелида ме изоставиха тук без никакво предупреждение или обяснение.

— Добре де, и аз не съм искал да ти крещя — каза той със същия извинителен тон като моя. — Исках само да разбера защо са те закачили горе, преди да си заминат. Това е причината, поради която те попитах дали не си направила нещо лошо. Не съм искал да си пъхам носа във вашите работи.

— Но уверявам ви, сър, аз нищо не съм направила. Повярвайте ми.

— Защо тогава си дървесен обитател? Тези хора са много сериозни. Не биха ти направили това просто ей-така. А пък и е съвсем очевидно, че си една от тях. Щом Нелида ти е оставила бележка да се грижиш за къщата, значи си дупе и гащи с нея. Тя не се доверява на кого да е.

— Истината е — казах аз, — че не знам защо са ме оставили на дървото. Аз бях с Нелида в лявата страна на къщата и следващото, което си спомням, е, че се събудих с изкривен врат, провесена на онова дърво. Бях ужасена.

Като си спомних мъката си да открия, че всички са заминали и съм останала сама, не можах да се овладеея и отново се разстроих. Цялата се разтреперих и се облях в пот направо пред очите на този странен мъж.

— Ти си била в лявата страна на къщата?! — Очите му се разшириха и смайването на лицето му изглеждаше съвсем искрено.

— За един миг бях там, но после всичко стана черно — поясних аз.

— И какво видя?

— Видях хора в коридора. Много хора.

— Колко, можеш ли да кажеш?

— Коридорът беше пълен с хора. Може би двадесет или тридесет.

— Толкова много? Колко странно!

— Защо да е странно, сър?

— Защото нямаше толкова хора в цялата къща. По това време имаше само десет души. Знаем го, защото аз съм пазачът.

— Какво означава всичко това?

— Проклет да съм, ако знам! Но ми се струва, че нещо с теб не е наред.

Стомахът ми се сви, понеже ме изпълни едно познато чувство на неясна обреченост. Абсолютно същото чувство бях имала като дете в лекарския кабинет, когато откриха, че

имам мононуклеоза. Нямах представа какво е това, но усетих, че с мен е свършено; а съдейки по мрачните погледи на всички, те, изглежда, също го бяха разбрали. И когато трябваше да ми бият инжекция пеницилин, аз така се разпищях, че загубих съзнание.

— Хайде, хайде — каза меко пазачът. — Няма защо да се разстройваш. Не съм искал да те огорча. Нека да ти кажа какво знам аз за оня хамут. Може би това ще ти проясни нещата. Те го използват, когато човекът, с когото се занимават, е... ами... малко е превъртял. Ако разбираш какво искам да кажа.

— Какво искате да кажете, сър?

— Наричай ме Емилито — каза той усмихнат. — И моля те повече не ми викай „сър“. Или можеш да се отнасяш към мен просто като към пазача, точно както всеки се отнася към Джон Майкъл Абелар като към нагуала. А сега да влезем в кухнята и да седнем на масата, за да можем да си говорим на по-удобно място.

Последвах го в кухнята и седнах. Той наля в моята чаша вода, която беше стоплил на печката, и ми я подаде.

— Та за хамута — започна той, като седна на пейката срещу мен. — Той е предназначен да лекува умствени разстройства. И обикновено слагат в него човек, след като е превъртял.

— Но аз не съм луда — възмутих се аз. — Ако ти или който и да било друг смята да ми намеква, че съм луда, то аз си отивам.

— Но ти трябва да бъдеш луда — аргументира се той.

— Това вече е прекалено! Прибирам се в къщата. — Аз станах да си вървя.

Пазачът ме спря.

— Почакай, Тайша. Не съм искал да кажа, че си луда. Може би има друго обяснение — каза той с помирителен тон. — Тези хора са с най-добри намерения. Те вероятно са мислили, че ти трябва да укрепиш умствената си сила, докато ги няма, а не да те лекуват от умствено разстройство. Затова са те сложили в хамута. Явно аз съм сбъркал и съм си направил погрешно заключение. Ако обичаш, приеми моите извинения.

Най-охотно реших, че каквото било — било, и седнах пак на масата. Пък и имах нужда да бъда в добри отношения с пазача, защото той очевидно умееше да пали печката. Освен това нямах енергия да продължавам да се чувствам обидена. В това беше прав. Аз наистина бях луда. Само дето не исках пазачът да го знае.

— Наблизо ли живееш, Емилито? — попитах аз, опитвайки се да звуча непринудено.

— Не. Живея тук, в къщата. Стаята ми е от другата страна на коридора, срещу твоя дрешник.

— Искаш да кажеш, че живееш в онзи склад, пълен със скулптури и всякакви неща? — ахнах аз. — А откъде знаеш къде е моят дрешник?

— Клара ми каза — отвърна той ухилен.

— Но ако живееш тук, как така никога не съм те виждала наоколо?

— А, това е, защото ти и аз явно имаме различен режим. В интерес на истината аз също никога не съм те виждал.

— Как е възможно това, Емилито? Аз съм тук повече от година.

— А аз съм тук от четиридесет години, от време на време.

И двамата се разсмяхме високо от абсурда на това, което бяхме казали. Притесняваше ме обаче, че на някакво много дълбоко ниво аз знаех, че именно присъствието на този човек бях долавяла толкова често из къщата.

— Емилито, знам, че ти ме наблюдаваше — казах аз направо. — Не го отричай и не ме питай откъде знам. Нещо повече, знам също, че ти знаеше коя съм, когато ме видя пред вратата на кухнята. Нали е така?

Емилито въздъхна и кимна.

— Права си, Тайша. Познах те. Но въпреки това истински ме стресна.

— Но как така ме позна?

— Ами виждал съм те от моята стая. Но не се ядосвай де. Никога не ми е хрумвало, че ти ще усетиш да те наблюдавам. Най-покорно моля за извинение, ако съм те карал да се чувстваш неудобно.

Искаше ми се да го попитам защо ме е наблюдавал. Надявах се да отговори, че ме е намирал за красива или поне интересна, но той прекъсна рязко разговора и каза, че понеже вече е тъмно, чувствал се задължен да ми помогне да се изкача на дървото.

— Позволи ми да ти предложа нещо — каза той. — Да спиш в къщичката на дървото вместо в хамута. Страхотно изживяване! Аз също съм бил обитател на къщата на дървото за продължително време, макар че това беше доста отдавна.

Преди да тръгнем, Емилито ми поднесе чиния вкусна супа и купчина тортили. Ядохме в пълно мълчание. Опитах се да го заговоря, но той каза, че разговорите по време на ядене действат зле на храносмилането. Казах му, че двете с Клара винаги сме си приказвали безкрайно, докато се храним.

— Между нейното тяло и моето няма дори и най-далечна прилика — измърмори той. — Тя е направо от желязо, затова може да прави каквото иска с тялото си. Аз от своя страна не мога да поемам рискове с хилавото си дребно телце. Нито пък ти.

Приятно ми стана, че ме включи сред дребните тела, макар да се надявах, че ме смята по-скоро за крехка, отколкото за хилава.

След като вечеряхме, той ме поведе много внимателно през къщата към предния вход. Никога не бях идвала в тази част на къщата и умишлено забавих крачка, опитвайки се да попия колкото може повече неща. Видях една огромна трапезария с дълга банкетна маса и китайски шкаф, пълен с кристални чаши, чаши за шампанско и чинии. До трапезарията имаше кабинет. На минаване зърнах масивно махагоново писалище и по стените лавици, пълни с книги. В друга една стая имаше електрическо осветление, но макар че беше включено, не можах да видя нищо вътре, защото вратата беше съвсем леко открехната. Дочух отвътре да идват понижени гласове.

— Кой е вътре, Емилито? — възбудено попитах аз.

— Никой — отвърна той. — Този шепот, който чуваш, е от вятъра. Той поражда странни слухови илюзии, като духа през кепенците.

Изгледах го с изражение от типа „на кого ги разправяш тия“ и той галантно ми отвори вратата, за да погледна вътре. Прав беше — в стаята нямаше никой. Беше просто още една всекидневна, подобна на онази в дясната страна на къщата. Когато се взрях по-отблизо обаче забелязах нещо странно в сенките, хвърляни на пода. Потръпнах, защото усетих, че нещо в тези сенки не беше наред. Можех да се закълна, че се вълнуваха, потрепваха, танцуваха, но в стаята нямаше никакъв вятър или движение.

Шепнешком казах на Емилито какво съм забелязала. Той се засмя и ме потупа по гърба.

— Звучиш ми също като Клара — каза той. — Но това е хубаво. Бих се разтревожил, ако звучеше като Нелида. Ти знаеш ли, че тя има сила в пътето?

Начинът, по който го каза, тонът на гласа му и любопитното удивление в птичите му очи ми

се сториха толкова смешни, че се разсмях почти до сълзи. Но смехът ми секна така внезапно, както бе започнал, сякаш в мен бе превключил някакъв контакт. Това ме разтревожи. Явно бе разтревожило и Емилито, защото той ме изгледа загрижено, сякаш преценяваше душевната ми стабилност.

Той отключи главната врата на входа и ме изведе отпред, където беше дървото. Помогна ми да си надяна хамута и ми показа как да използвам макаратата, за да се издигна в седнало положение. Сред най-горните клони съзрях една дървена къщичка. Беше близо до мястото, където се бях събудила първия път в хамута, но не бях я забелязала поради своя ужас и понеже беше потънала сред листата.

Откъм земята пазачът освети с фенерчето си постройката и извика нагоре към мен:

— Вътре има морски фенер, Тайша, но не го използвай много дълго. А сутринта, преди да се спуснеш долу, непременно откачи батериите.

Той ми светеше с фенерчето, докато се изкача на малката площадка пред къщичката и приключи с развързването на хамута.

— Лека нощ. Аз си тръгвам вече — извика ми той. — Приятни сънища.

Стори ми се, че го дочух да хихика, когато отмести лъча на фенерчето и тръгна към къщата. Въмъкнах се в къщичката на дървото, като използвах само своето отслабнало фенерче, и потърсих онова, което той бе нарекъл морски фенер. Представляваше голяма лампа, закрепена на ръба; на пода имаше голяма квадратна батерия в сандъче, приковано към парапета. Свързах я с лампата и я включих.

Къщичката представляваше мъничка стая с малка издигната платформа, която служеше и за легло, и за ниска масичка. Върху нея имаше навит спален чувал. Постройката имаше прозорци от всички страни с кепенци на панти, които можеха да се закрепят отворени с едни дебели пръчки, сложени на пода. В ъгъла на стаичката имаше нощно гърне, което се побираше в една кошница с капак. След този бегъл оглед на стаята аз изключих големия фенер и се пхнах в спалния чувал.

Стана абсолютно тъмно. Дочувах шурците и бученето на потока в далечината. Вятърът прошумоля в листата наоколо и леко залюля цялата къщичка. Докато се вслушвах в звуците, съзнанието ми започна да се изпълва с непознати страхове и бях завладяна от едно физическо усещане, което никога досега не бях изпитвала. Непрогледният мрак така пълно преиначаваше и замаскираше звуците и движенията, че ги възприемах като че ли идваха от вътрешността на тялото ми. Всеки път когато къщата се разтърсваше, стъпалата на краката ми изтръпваха. Когато къщата проскърцваше, вътрешната страна на коленете ми потрепваше, а гърбът и вратът ми се изпълваха с боцкащи иглици, когато пропукваше някой клон.

След това страхът навлезе в тялото ми като трептене в пръстите на краката. Вибрациите се разпространиха по стъпалата, после по целите крака и накрая цялата долна половина на тялото ми неудържимо се разтърси. Почувствах се замаяна и загубих ориентация. Не знаех къде е вратата или фенерът. Усетих как къщата започна да се накланя. Отначало едва доловимо, но после все по-забележимо, докато накрая ми се стори, че подът е наклонен на четиридесет и пет градуса. Изпищях, понеже усетих платформата да се накланя още повече. Мисълта да се спускам отново долу ме смрази. Сигурна бях, че ще си умра, падайки от дървото. От друга страна, усещането, че се накланям, беше толкова силно, че със сигурност щях да се плъзна от платформата, а после през вратата. В един момент наклонът стана толкова силен, че се усетих сякаш стоя права, а не лежа.

При всяко неочаквано движение се разпищях и се вкопчвах в страничните греди, за да не се изтъркуля. Цялата къща на дървото сякаш се разпадаше. Прилоша ми от движението. Люшкането и скърцането толкова се засилиха, че вече със сигурност смятах това за послед-

ната си нощ на този свят. Едва когато загубих всякаква надежда, че ще мога да се спася, притече ми се на помощ нещо невъобразимо. От мен се излъчи светлина. Тя бликаше през всички отвори на тялото ми. Светлината представляваше тежко като течност сияние, което ме закрепил към платформата, покривайки ме като бляскава броня. То сви ларинкса ми и спря писъците, но същевременно сякаш разтвори гръдния ми кош и вече дишах по-леко. Успокои нервния ми стомах и спря треперенето на краката ми. Светлината озари цялата стая, така че можах да видя вратата на няколко крачки пред мен. Наслаждавайки се на сиянието, аз се успокоих. Всичките ми страхове и тревоги изчезнаха и повече нищо нямаше значение. Лежах напълно спокойна и умиротворена чак до зори. Тогава съвсем бодро аз се спуснах долу и се запътих към кухнята да приготвя закуска.

18.

На масата в кухнята намерих чиния с тамали. Разбрах, че ги е приготвил Емилио, но той самият никъде не се виждаше. Налях си чаша вода и изядох всички тамали, надявайки се, че пазачът вече е закусил.

Измих си чинията и отидох да поработя в зеленчуковата градина, но скоро се уморих. Направих си гнездо от листа под едно дърво, както ми беше показала Клара, и седнах върху него да си почина. Загледах се в полюшващите се клони на дървото пред мен. И тяхното движение ме върна в детството. Трябва да съм била на четири или пет години; бях се хванала за няколко върбови клонки. И всъщност не че си спомнях това, а наистина бях там. Краката ми висяха, едва докосвайки земята. Аз се люлеех. Пищях от удоволствие, когато братята ми се редуваха да ме залюляват. После и те подскочиха и се хванаха за още по-високи клони; свивайки колене, се залюляваха напред-назад, като спускаха крака само за да се оттласнат от земята и да се засилят още повече.

Когато случката свърши, аз вдишах всяко нещо, което бях изживяла наново — радостта, смеха, чувствата към братята ми. След това пометох миналото с обръщането на главата. Постепенно клепачите ми натезаха. Отпуснах се в гнездото от листа и потънах в дълбок сън.

Събудих се от остро сръчкване в ребрата. Пазачът ме смущаваше с един бастун.

— Събуждай се, вече е пладне — каза той. — Не спа ли добре нощес в къщата на дървото?

Отворих очи и видях как лъч светлина обагря в оранжево върха на дървото. Лицето на пазача също излъчваше неестествено сияние, от което ми изглеждаше някак заплашително. Беше си в същия син гащеризон, който носеше предишния ден, а на колана му бяха завързани три кратунки. Седнах и го загледах как внимателно извади запушалката на най-голямата кратунка, надигна я до устата си и отпи. После примлясна от наслада.

— Не спа ли добре нощес? — попита ме отново той, загледан с любопитство в мен.

— Занасяш ли ме? — простенах аз. — Най-откровено мога да кажа, че това беше една от най-лошите нощи в живота ми.

И от мен започна да се излива порой от най-жалки хленчове и оплаквания. Спрях ужасена, понеже си дадох сметка, че звуча също като майка ми. Когато и да я попитах как е спала, тя мигновено изливаше подобен порой от оплаквания. Ненавиждах я за това, а правех същото!

— Моля те, Емилио, извини ме за този жалък изблик

— казах аз. — Вярно, че не съм мигнала цяла нощ, но съм добре.

— Чух те да пициш като банши* — нагло каза той.

— Реших, че или имаш кошмари, или падаш от дървото.

— Мислех си, че падам от дървото — казах аз, изпитвайки нужда от съчувствие. — Едва не умрях от страх. Но после се случи нещо странно и успях някак да изкарам нощта.

— Какво странно нещо ти се случи? — попита той с любопитство и седна на земята на безопасно разстояние от мен.

Не виждах причина да не му кажа, затова му описах най-подробно случилото се през нощта, чиято кулминация беше светлината, която ми се притече на помощ. Емилито слушаше с искрен интерес, като кимаше в подходящите моменти, сякаш разбираше чувствата, които описвах.

— Много съм доволен да чуя, че си имала силите да се справиш с това трудно положение — каза той. — Откровено казано, не очаквах, че ще успееш да изкараш нощта. Мислех си, че ще припаднеш. И всичко това говори, че не си чак толкова зле, колкото разправяха.

— Кой е казвал, че съм зле?

— Нелида и нагуалът. Те ми оставиха конкретни инструкции да не се намесвам в изцелението ти. Затова не ти се притекох на помощ нощес, макар че доста се изкушавах — ако не за друго, то поне за да си осигуря малко спокойствие и тишина.

Той пак отпи от кратунката си.

— Искаш ли една глътка? — предложи ми той, като ми я подаде.

— Какво има в кратунката? — попитах аз, мислейки си дали не е някакъв алкохол. Ако беше така, не бих имала нищо против една глътка.

Той се поколеба за миг, после обърна кратунката с отвора надолу и няколко пъти я разтърси.

— Празна е — казах аз подигравателно. — Пак се опитваш да ми погодиш някакъв номер.

Той поклати глава.

— Само изглежда празна — отвърна той. — Но е пълна догоре с най-странното питие на света. Та какво, искаш ли да отпиеш или не?

— Не знам — отговорих аз. За миг се почудих дали не си играе с мен. Като го загледах такъв в идеално изгладения му гащеризон и кратунките, завързани за колана, придобих впечатлението, че е беглец от психиатрия.

Той сви рамене и ме изгледа с широко отворени очи. Внимателно запуши кратунката и я върза здраво за колана си с кожено ремъче.

— Добре де, дай една глътка — казах аз, подтиквана от любопитство и нетърпение да разбера каква му беше играта.

Той отново отпуши кратунката и ми я подаде. Разтърсих я и надникнах вътре. Наистина беше празна. Но когато я допях до устните си, изпитах най-неведомо усещане. Каквото и да имаше вътре, то потече в устата ми като течност, но съвсем не приличаше на вода. По-скоро се усещаше като сухо, възгорчиво налягане, което за миг ме задави, но после изпълни гърлото и цялото ми тяло с прохладна топлина.

Хрумна ми, че това от кратунката, което влезе в устата ми, е било фин прах. За да проверя дали е така, аз я разтърсих над дланта си, но нищо не излезе.

— В кратунката няма нищо, което очите могат да видят — каза пазачът, забелязал изненадата ми.

Поех още една въображаема глътка и цялата страхотно се разтърсих. През мен протече нещо като електричество и пръстите на краката ми изтръпнаха. Това усещане пропълзя нагоре по краката ми и по гръбначния стълб като мълния и като достигна до главата ми, аз една не загубих съзнание.

Видях как пазачът се разскача и закикоти като пакостлив хлапак. Вкопчих се с ръце в земята, за да се стабилизирам. Когато си възвърнах донейде равновесието, аз ядосано му изкрещях:

— Какво, по дяволите, има в тая кратуна?

— Това, което е вътре, се нарича „намерение“ — отвърна той със сериозен тон. — Клара ти е казала някои неща за него. Сега е мой ред да ти разкажа още малко.

— Какво имаш предвид с това, че е твой ред, Емилито?

— Имам предвид, че аз съм новият ти въводител. Клара свърши една част от тази работа, а аз трябва да направя останалото.

Първата ми реакция беше изобщо да не му повярвам. Той самият бе казал, че е просто наемна ръка, а не част от групата. Явно това сега пак беше някакъв номер, а аз нямах намерение да се хващам повече на игричките му.

— Ти само ме поднасяш, Емилито — казах аз с насилена усмивка.

— Точно така — каза той, скочи и наистина се опита да ме грабне и да ме понесе.

Дръпнах се, а той въодушевен от собствената си шега, посегна отново да ме хване. Така се възторгна, че се разскача наоколо в клекнала поза също като заек и палаво се смееше.

— Май не обичаш твоят учител да те поднася, а? — разкикоти се пак той.

Определено не обичах да ме докосват. Особено той. Но не ми харесваше и Клара да ме докосва. Отнесох се да размишлявам защо ли не обичам да ме докосват. Въпреки че бях направила преглед на всичките си срещи с разни хора, чувствата ми във връзка с физическия контакт си оставаха все така силни. Отложих този въпрос за по-нататъшно обмисляне, защото пазачът се бе умирил и започна да ми обяснява нещо, което изискваше цялото ми внимание.

— Аз съм твоят учител — чух го да казва. — Освен Клара, Нелида и нагуала ти разполагаш и с мен като твой водач.

— Ти си един куп измами, това си ти! — сопнах се аз. — Сам ми каза, че си нает просто като пазач. Какви са тия приказки сега, че си ми бил учител?

— Вярно е. Аз наистина съм другият ти учител — каза сериозно той.

— И на какво, моля ти се, ще ме научиш? — изкрещях аз, понеже този изглед абсолютно не ми допаднаше.

— Това, на което ще те науча, се нарича „прикривачество с двойника“ — каза той, мигайки като птица.

— Къде са Клара и Нелида? — остро попитах аз.

— Заминаха. Нелида ти го казва в бележката си, не е ли така?

— Знам, че са заминали, но те питам къде по-точно?

— О, заминаха за Индия — каза той с гримаса, която приличаше на едва удържан порив да избухне в смях.

— Тогава значи няма да ги има месеци наред — казах аз, като се почувствах ужасно.

— Точно така. Дватама с теб сме сами. Дори кучето го няма. Така че разполагаш със следния избор: можеш или да си събереш партакешите и да си отидеш, или да останеш тук с мен и да се заловиш за работа. Не те съветвам да направиш първото, защото изобщо нямаш къде да отидеш.

— Нямам никакво намерение да си отивам — осведомих го аз. — Нелида ми възложи да се грижа за къщата и точно това смятам да правя.

— Добре, радвам се, че си решила да следваш магьосническото намерение — каза той.

И понеже видя, че не го разбрах, той ми обясни, че намерението на магьосниците се различава от намерението на обикновените хора по това, че магьосниците са се научили да фокусират вниманието си с безкрайно повече сила и точност.

— Ако си ми учител, можеш ли да ми дадеш конкретен пример, за да ми покажеш какво имаш предвид? — казах аз, втренчена в него.

Той се замисли за миг и се огледа наоколо. Лицето му светна и той посочи къщата.

— Тази къща е добър пример — каза той. — Тя е резултат от намерението на безброй магьосници, които са събирали енергия и са я трупали поколения наред. И сега тази къща вече не е само една физическа структура, а фантастично енергийно поле. Самата къща може да бъде разрушавана десетки пъти, което действително се е случвало, но същността на магьосническото намерение си остава непокътната, защото тя не може да се руши.

— Какво става, когато магьосниците поискат да заминат? — попитах аз. — Силата им остава ли тук, впримчена завинаги?

— Ако духът им каже да заминат — поясни Емилито, — те са способни да вдигнат намерението от сегашното място, където е къщата, и да го поставят някъде другаде.

— Трябва да се съглася, че къщата наистина е омагьосана — отбелязах аз и му разказах как не се е поддавала на опитите ми да я изменя точно и изчисля.

— Това, което прави къщата магическа, не е разположението на стаите, стените или дворовете — отбеляза пазачът, — а намерението, което поколения от магьосници са вливали в нея. С други думи, тайнството на тази къща е историята на безброя магьосници, които са вложили намерението си в съграждането ѝ. Разбираш ли, те не само са я възнамерявали, но и сами са я градили, тухла по тухла, камък по камък. Дори ти вече си допринесла със своето намерение и с работата си за нея.

— Какъв може да е моят принос? — попитах аз, искрено изненадана от твърдението на Емилито. — Едва ли имаш предвид онази разкривена пътека, която направих в градината.

— Едва ли някой, който е с всичкия си, би нарекъл това принос — каза той през смях. — Не, ти направи няколко други неща.

Той отбеляза, че на земното ниво на тухли и структури смята за мой принос грижливо прокараните допълнителни кабели за тока, тръбопровода и циментовия кожух за водната помпа, която бях инсталирала, за да се изпомпва вода от потока и да се отвежда към зеленчуковата градина на хълма.

— Но на по-ефирното ниво на енергийния поток — продължи той — мога най-искрено да призная за твой принос това, че никога досега не бяхме виждали някой в тази къща така да слива намерението си с Манфред.

В този момент нещо ми прищрака в главата.

— Ти ли си този, който може да го нарича „жабок" право в лицето? — попитах аз. — Клара веднъж ми каза, че някой можел да го прави.

Лицето на пазача грейна, докато ми кимваше.

— Да, аз съм този. Аз намерих Манфред като пале. Беше или изоставен, или избягал вероятно от някоя каравана наоколо. Когато го намерих, той беше почти умрял.

— Къде го намери? — попитах аз.

— На шосе номер осем, на около деветдесет мили от Хийль Бенд, Аризона. Бях спрял да се отбия в храстите край пътя и буквално го напиках. Лежеше там почти умрял от

обезводняване. Най-силно впечатление ми направи, че не е попаднал на шосето, което лесно е можело да се случи. И, естествено, това, че лежеше точно там, където бях избрал да се отбия.

— И какво стана после? — попитах аз. Обзе ме такова състрадание към съдбата на горкия Манфред, че забравих целия си гняв към пазача.

— Взех Манфред вкъщи и го сложих във вода, но не му позволих да пие — каза пазачът. — И после го предложих на намерението на магьосниците.

Емилито каза, че от намерението на магьосниците зависело не само дали Манфред ще оживее, или ще умре, но и дали ще бъде куче или нещо друго. И той оживял и станал нещо повече от куче.

— Същото се случи и с теб — продължи той. — Може би тъкмо затова вие двамата толкова си допадате. Нагуалът те намери духовно обезводнена, готова напълно да си объркаш живота. И понеже тогава в автокиното бяха той и Нелида, на тях им се полагаше да те предложат на магьосническото намерение, което и сториха.

— Как са ме предложили на магьосническото намерение? — попитах аз.

— Те не са ли ти разказали вече? — попита той изненадан.

Замислих се, преди да му отговоря.

— Струва ми се, че не са.

— Нагуалът и Нелида са призовали високо намерението без съмнение още там, до щанда в закусвалнята, и са оповестили, че залагат за теб целия си живот без никакво колебание и съжаление, без да задържат нищичко за себе си. И двамата разбрали, че в момента не могат да те вземат със себе си, а ще трябва да те следват където и да ходиш. Затова днес можеш да кажеш, че те е поело магьосническото намерение. Призоваването на нагуала и Нелида е подействало. Погледни къде си сега! И си говориш с моя милост.

Той ме погледна да види дали следя обясненията му. Погледнах го в отговор с мълчалива молба да ми разясни по-конкретно магьосническото намерение. Той премина на лично ниво и каза, че ако вземе като пример за намерение всичките неща, които съм разказала на Клара, той би стигнал до извода, че моето намерение е било пълната неудача. Аз със забележително постоянство винаги съм възнамерявала да бъда смахната, отчаяна неудачница.

— Клара ми разказа всичко, което си й говорила за себе си — продължи той и изцъка с език. — Като пример аз бих казал, че ти си се изтъпанчила в онази зала в Япония не за да демонстрираш уменията си по бойни изкуства, а за да докажеш на целия свят, че намерението ти е да губиш.

И той ме нападна с думите, че всичко, което съм правела, било белязано от поражение. Затова най-важното нещо, което трябвало да направя сега, е да си поставя ново намерение. Той обясни, че това ново намерение се нарича магьосническо намерение, защото то не е просто намерението да направиш нещо ново, а намерението да се присъединиш към нещо, което вече съществува: едно намерение, достигнало до нас през хилядите години на човешки усилия.

Той каза, че в магьосническото намерение няма място за провал, защото пред магьосниците има открит само един път: да успяват във всяко нещо, което правят. Но за да имат такъв силен и ясен възглед, магьосниците трябва да преобразят из основи цялото си съществуване, а за това е нужно разбиране и сила. Разбирането идва, когато човек направи преглед на живота си, а силата се събира от безупречните им действия.

Емилито ме погледна и потупа кратунката. Обясни ми, че в своята кратунка той е събрал безупречните си чувства и че ми е дал да пия от магическото намерение, за да мога да

противодействам на пораженческото си отношение към нещата и за да ме подготви за инструкциите си. Каза и още нещо, но вече не успях да задържа вниманието си над него; гласът му ме унасяше. Тялото ми внезапно натежа. Когато се опитах да фокусирам поглед на лицето му, видях само белезникава мъглица, като мъгла по здрач. Чух го как ми казва да легна и да разпростра етерната си мрежа, като постепенно отпусна напрежението в мускулите си.

Знаех какво иска да направя и автоматично последвах инструкциите му. Легнах и започнах да придвижвам осъзнаването си от стъпалата нагоре към глезените, прасците, коленете, бедрата, корема и обратно. После релаксирах ръцете, раменете, врата и главата си. Докато придвижвах осъзнаването си по различните части на тялото си, аз се чувствах все по-сънлива и натежала.

След това пазачът ми нареди да правя с очите малки кръгове, обратно на часовниковата стрелка, като ги въртя нагоре и назад в главата си. Продължих да релаксирам, докато дишането ми стана бавно и ритмично, като само се разширяваше и свиваше. Концентрирах се над приспивните вълни на дишането си и тогава той ми прошепна, че трябва да придвижва осъзнаването си от челото до възможно най-далечното място над себе си и там да направя малък отвор.

— Какъв отвор? — промърморих аз.

— Просто отвор. Дупка.

— Дупка в какво?

— Дупка в нищото, на което се крепи твоята мрежа — отговори той. — Ако успееш да придвижиш осъзнаването си извън тялото, ще установиш, че навсякъде около теб е плътна чернота. Опитай се да проникнеш в тази чернота, направи дупка в нея.

— Не мисля, че ще мога — казах аз, напрегайки се.

— Разбира се, че можеш — увери ме той. — Спомни си, че магьосниците не познават провал, те могат само да успяват.

Той се наведе към мен и шепнешком каза, че след като направя отвора, трябва да навия нагоре тялото си като руло и да се оставя да бъде изхвърлена по една линия, която се източва от върха на главата ми към чернотата.

— Обаче аз съм легнала — немошно възразих аз. — Върхът на главата ми е почти на земята. Трябва ли да стана?

— Чернотата е навсякъде около нас — каза той. — Дори да застанем на главите си, тя пак е там.

Той промени тона си и с рязка команда ми заповяда да се концентрирам изцяло над дупката, която току-що съм направила, и да оставя мислите и чувствата си да потекат през този отвор. Мускулите ми отново се напрегнаха, понеже не бях направила отвора. Пазачът настоя да релаксирам, да забравя това и да се държа и чувствам така, все едно че вече съм направила дупката.

— Изхвърли навън всичко, което е в теб — каза той. — Позволи на мислите, чувствата и спомените си да изтекат навън.

Когато релаксирах и се освободих от напрежението в тялото, почувствах през мен да преминава прилив от енергия. Бях обърната отвътре навън — всичко беше изтеглено през върха на главата ми и потече по една линия като обратен водопад. Усетих, че в края на тази линия има отвор.

— Отпусни се още по-дълбоко — пошепна той в ухото ми. — Трябва да предоставиш цялото си съществуване на нищото.

Стараех се най-усърдно да следвам инструкциите му. Каквато и мисъл да се надигнеше в ума ми, тя мигновено се вливаше във водопада от върха на главата ми. Смътно дочух пазача да ми казва, че ако искам да се придвижа, трябва само да си дам такова нареждане и линията ще ме изтегли там, където искам да отида. Преди да съм си дала някаква команда, усетих някакво леко, но настойчиво подръпване в лявата си страна. Релаксирах и оставих това усещане да продължи. Отначало само главата ми сякаш беше придърпана наляво, после и останалата част на тялото ми бавно се изви наляво. Имах чувство, че падам настрани, но същевременно усещах, че тялото ми изобщо не бе помръдвало. Чух някакъв тъп звук зад тила си и видях, че отворът се разшири. Искаше ми се да пропълзя през него, да се вмъкна оттатък и да изчезна. Почувствах някакво дълбоко разтърсване в себе си; осъзнаването ми започна да се движи по линията от върха на главата ми и се промъкна през отвора.

Почувствах се като че ли съм в гигантска пещера. Каdifените ѝ стени ме обгръщаха отвсякъде; беше тъмно. Вниманието ми бе привлечено от една светеща точка. Тя примигваше като маяк и щом се опитах да се фокусирам над нея, ту се появяваше, ту изчезваше. После всичко пред мен се озари от силна светлина. И след това постепенно стана отново тъмно. Дишането ми сякаш напълно спря и никакви мисли или представи не смущаваха чернотата. Повече не усещах тялото си. Последната ми мисъл беше, че съм се стопила.

Долових кукх пропукващ звук. Всичките ми мисли се върнаха едновременно, стоварвайки се върху мен като планина от отломки, а с тях се върна и усетът ми за твърдостта на земята, изтръпването на тялото ми и за някакво насекомо, което ме ухапа по глезена. Отворих очи и се огледах наоколо; пазачът ми беше събул обувките и чорапите и боцкаше стъпалата ми с остра пръчица, за да ме свести. Исках да му кажа какво се бе случило, но той поклати глава.

— Не говори и не се движи, докато не си възвърнеш отново цялата плътност — предупреди ме той. Каза ми да затворя очи и да дишам с корема.

Лежах на земята, докато усетих, че силите ми се възвърнаха, тогава се надигнах и седнах, облегнала гръб на ствола на дървото.

— Ти отвори процеп в чернотата и твоят двойник се плъзна наляво и после мина през нея — каза пазачът, преди да съм го попитала нещо.

— Определено усетих как една сила ме изтегли — признах аз. — И видях много силна светлина.

— Тази сила беше твоят двойник, който излизаше — каза той, сякаш знаеше съвсем точно какво имам предвид. — А светлината беше окото на двойника. Понеже ти правеше прегледа вече повече от година, заедно с това ти всъщност разпростираше енергийните си линии и сега те започват да се движат сами. Но понеже все още се отдаваш премного на говорене и мислене, тези енергийни линии не се движат толкова лесно и пълно, както ще стане някой ден.

Нямах представа какво имаше предвид, когато каза, че съм разпростирала енергийни линии, докато правех прегледа. Помолих го да ми обясни.

— Какво има за обясняване? — каза той. — Това е въпрос на енергия; колкото повече енергия си връщаш обратно чрез прегледа, толкова по-лесно е за възстановената енергия да подхранва двойника ти. Когато изпращаш енергия на двойника, ние наричаме това разпростиране на енергийните линии. Човек, който *вижда* енергията, ще я *види* като линии, които излизат от физическото тяло.

— Но какво означава това за човек като мен, който не *вижда*?

— Колкото по-голяма е енергията ти — обясни той, — толкова по-голяма ще е способността ти да възприемаш изключителни неща.

— А според мен истината е, че колкото по-голяма става енергията ми, толкова по-откачена ставам аз — казах му, без ни най-малко да се шегувам.

— Не се отслабвай сама така нехайно — направи ми забележка той. — Възприятието е най-умонепостижима загадка, понеже е напълно необяснимо. Като хора магьосниците са възприемащи същества, но това, което възприемат те, не е нито добро, нито зло; всяко нещо е просто възприятие. Ако чрез дисциплина човешките същества успеят да възприемат повече от нормално допустимото, тогава имат повече сила. Разбираш ли какво искам да кажа?

Той отказа да добави и думичка повече на тази тема. Вместо това ме поведе през къщата, после излязохме през главния вход и отидохме до моето дърво. Той посочи клоните на върха и каза, че понеже на това дърво има къща за живеене, на него е сложен гръмоотвод.

— В този край мълниите са внезапни и опасни — каза той. — Много пъти има гръмотевични бури без капка дъжд. Така че, когато вали дъжд или има премного кумулонimbusни облаци на небето, отивай в къщата на дървото.

— Когато има премного какви облаци на небето? — попитах аз.

Емилито се засмя и леко ме потупа по гърба.

— Когато нагуалът Хулиан ме качи в къщата на дървото, той ми каза същото нещо, но по онова време аз не посмях да го попитам какво значи. А и той не ми каза. Много по-късно научих, че това означава буреносни облаци.

Той се засмя на разтревожения ми вид.

— Има ли опасност да падне мълния на дървото? — попитах аз.

— Ами има, но ти си в безопасност — отговори той. — А сега се качвай там, докато е още светло.

Преди да се издигна, той ми даде торбичка с орехи, които бяха натрошени, но не им бяха махнати черупките. Каза ми, че щом ще бъда дървесен обитател, трябва да се храня подобно на катеричка, по малко на един път и нищичко през нощта.

Казах му, че нямам нищо против, защото и без това никога не съм обичала особено да ям.

— А обичаш ли да акаш? — попита той, като се подсмехна. — Надявам се, че не, защото най-лошият момент от живота на дървото е, когато трябва да си опразниш червата. Хич не е лесно да боравиш с човешки изпражнения. Моята философия е, че колкото по-малко ги имаш, толкова си по-добре.

Той намери твърдението си за толкова забавно, че се запревива от смях. Все още кикотейки се, се обърна и ме остави да размишлявам над неговата философия.

19.

През нощта валя, имаше гръмотевици и мълнии. Но изобщо не съм в състояние да опиша какво ми беше да стоя в къщата на дървото, когато небето се раздираше от светкавици и много от тях падаха по дърветата около мен. Страхът ми беше неописуем. Пищях по-пронизително и от първата нощ, когато платформата, на която спях, се бе наклонила силно. Това беше някакъв животински страх, който ме парализираше. Едничката мисъл, която ми хрумна, бе, че аз съм си страхливец по природа и когато напрежението стане прекалено голямо, винаги припадах.

Не можах да дойда на себе си чак до следобед на другия ден. Когато се спуснах долу, видях, че Емилито ме чакаше, седнал на един нисък клон и краката му почти докосваха земята.

— Изглеждаш като прилеп, дошъл от ада — изкоментира той. — Какво ти стана нощес?

— Едва не умрях от страх — казах аз. Нямах намерение да се преструвам на желязна или че съм запазила самообладание. Усещах се като парцал.

Казах му, че за пръв път през живота си бях се вживяла в това, което изпитват войници в сражение; бях изживяла същия страх, който сигурно изпитват те, когато навсякъде около тях избухват бомби.

— Не съм съгласен — каза той. — Твоят страх нощес беше дори още по-силен. Каквото и да стреляше по теб, то не беше от човешки произход. Така че на нивото на двойника това е било гигантски страх.

— Моля те, Емилито, обясни ми какво искаш да кажеш с това?

— Твоят двойник е на път да се осъзнае, така че в моменти на стрес както нощес той придобива частично осъзнаване, но същевременно е крайно уплашен. Той не е свикнал да възприема света. Тялото и умът ти са свикнали, но двойникът ти не е.

Помислих си, че ако бях подготвена за бурята, аз положително щях да релаксирам и ако не бяха се намесили страхът и мислите ми за него, някаква сила в мен щеше да излезе напълно от тялото ми и може би дори щеше да се изправи, да се раздвижи наоколо или да слезе от дървото. Най-много ме бе ужасило усещането, че съм в плен на тялото си, уловена в капана му.

— Когато навлезем в абсолютния мрак, където няма нищо, което да ни разсейва — каза пазачът, — тогава двойникът взима връх. Той протяга етерните си крайници, отваря светещото си око и се оглежда. Понякога това изживяване може да бъде по-ужасяващо дори от онова, което си изпитала нощес.

— Двойникът едва ли би ме уплашиш толкова — уверих го. — Аз съм готова за него.

— За нищо не си готова още — отвърна той. — Письците ти нощес сигурно можеха да се чуват чак от Тъксън.

Забележката му ме ядоса. Имаше нещо у него, което не ми харесваше, но не можех да определя какво беше. Може би защото изглеждаше толкова особено. Нямахме вид на мъж; приличаше просто на сянка на мъж, но същевременно беше изключително силен. Но най-много се дразнех, че не допускаше да му се налагам и това безкрайно уязвяваше борческата ми натура.

В пристъп на гняв аз войнствено го попитах:

— Как смееш да ми се подиграваш всеки път, щом кажа нещо, което не ти харесва!

В момента, в който го казах, аз съжалих за това и се заизвинявах надълго и нашироко за своята агресивност.

— Не знам защо толкова се засягам — признах си накрая аз.

— Не се впрягай — каза той. — Това е, защото долавяш нещо у мен, което не можеш да си обясниш. Както сама каза, аз нямам вид на мъж.

— Не съм го казвала — запротестирах аз.

Но съдейки по вида му, той явно не ми повярва.

— Разбира се, че го каза — настоя той. — Каза го на моя двойник само преди миг. Моят двойник никога не бърка и не тълкува погрешно нещата.

Почувствах се толкова сконфузена и нервна, че не знаех какво да кажа. Лицето ми пламна и цялата се разтреперих. Не разбирах какво предизвикваше такава пресилена реакция у мен. Гласът на пазача прекъсна мислите ми.

— Реагараш така, защото твоят двойник възприема моя двойник — каза той. — Физическото ти тяло е уплашено, защото вратите му се отварят и започват да нахлуват нови възприятия. И ако смяташ, че сега се чувстваш зле, представи си колко по-зле ще бъде, когато вратите се отворят съвсем.

Той говореше така убедително, че се почудих дали пък не беше прав.

— Животните и децата — продължи той — възприемат без никаква трудност двойника и той често ги смущава.

Споменах, че животните не ме обичат особено и как с изключение на Манфред чувствата ни са взаимни.

— Животните не те харесват, защото някои от вратите ти никога не са били напълно затворени и двойникът ти намира да излезе — поясни той. — Подготви се за това. Защото сега, когато съзнателно го възнамеряваш, те ще се отворят широко. Тези дни твоят двойник ще се пробуди внезапно и може да се озoves на двора, без да си отишла там.

Разсмях се повече от нервност и от абсурда на това, което загатваше.

— А как си с децата, особено с най-малките? — попита той. — Не се ли разпищяват, като се опиташ да ги вземеш?

Обикновено точно това ставаше, но не го казах на пазача.

— Бебетата ме харесват — излъгах аз, като много добре си знаех, че в няколкото случая, когато съм била сред малки деца, те се разплакваха, като приближавах до тях. Винаги съм си казвала, че това е, защото ми липсва майчински инстинкт.

Пазачът поклати глава невярващо. Заразпитвах го да ми обясни как животните и малките деца могат да усещат двойника, щом аз самата дори не знаех за съществуването му. Всъщност преди Клара и нагуалът да ми бяха разказали за него, аз не бях и чувала за такова нещо. Нито бях срещала някой, който да знае за него. Пазачът ми каза с рязък тон, че това, което животните и децата усещат, не е въпрос за знание, а за факта, че имат инструмента, с който да го усещат: техните отворени врати. Добави, че при животните тези врати възприемат непрекъснато, обаче човекът затваря своите веднага щом започне да говори и мисли — когато у него надделее рационалното.

Досега бях слушала пазача с цялото си внимание, защото Клара ми бе казала, че без значение кой ми говори и какво може да ми казва за мен упражнението е да слушам. Но колкото повече слушах Емилито, толкова повече се дразнех, докато накрая изпаднах в истинска ярост.

— Не вярвам и думичка от това — казах аз. — И между другото, защо твърдиш, че си ми учител? Още не си ми го обяснил.

Пазачът се засмя.

— Бъди сигурна, че не съм се явил като доброволец за този пост — каза той.

— Кой тогава те е назначил? Той се замисли за миг, после каза:

— Това е дълга верига от обстоятелства. Първото звено от тази верига беше поставено, когато нагуалът те завари гола, вирнала крака във въздуха. — Той избухна в смях, остър като птичи крясък.

Вбесих се от язвителното му чувство за хумор.

— Върни се на въпроса, Емилито, и ми кажи какво всъщност става — изкрещях аз.

— Извинявай, мислех, че ще ти е забавно да си припомниш какви си ги вършила, но явно съм сбъркал. Ние от своя страна страхотно се забавлявахме с твоите шуротии. Години наред

сме се смели на всичките неволи и изпитания, които се стовариха на Джон Майкъл Абелар само задето беше сбъркал вратата и се натъкна на едно голо момиче, когато всъщност искаше само да се изпикае. — Той направо се превиваше от смях.

Не виждах нищо смешно. Яростта ми стана толкова гигантска, че ми се искаше да го размажа с няколко удара и добре отмерени ритника. Той ме погледна и отстъпи назад, явно усетил, че съм на път да избухна.

— На теб не ти ли изглежда безумно смешно, че Джон Майкъл трябваше да мине през ада с всичките проблеми, които му се стовариха, само защото бе искал да се изпикае? Това е общото между мен и нагуала: но докато аз намерих само едно полуумряло пале, той намери едно абсолютно откачено момиче. И двамата носим отговорността за тях до края на живота си. Като видяха какво ни се случи, останалите членове на нашата група така се уплашиха, че се заклеха никога да не отиват да се облекчават някъде, без преди това да са проверили триста пъти мястото. — Той отново избухна в такъв смях, че трябваше да закрачи напред-назад, за да не се задави.

Като видя, че аз дори не се усмихвах, той се усмири.

— Ами... да продължаваме тогава — каза той, съвзел се. — Веднъж, след като бе установена връзката, когато нагуалът те завари с вдигнати крака, негово задължение беше да те бележи, което и направи веднага. И оттогава трябваше да те следи. Той се обърна за помощ към Клара и Нелида. Първият път, когато той и Нелида те навестиха, беше през лятото, когато ти завърши гимназия и се хвана да работиш като консултант в един планински курорт.

— Вярно ли е, че той ме е открил чрез някакъв енергиен канал? — попитах аз, опитвайки се да не звуча пренебрежително.

— Абсолютно. Той беляза твоя двойник с част от своята енергия и така можеше да следи движението ти — каза той.

— Но аз изобщо не си спомням да съм ги виждала — казах аз.

— Това е, защото ти винаги си смятала, че просто имаш често повтарящи се сънища. Но те двамата наистина идваха да те видят в плът и кръв. И продължаваха да те посещават многократно в течение на години, особено Нелида. После, когато ти дойде да живееш в Аризона в резултат от нейното внушение, всички вече имахме възможност да те виждаме.

— Почакай малко, всичко това става твърде смахнато. Как съм могла да следвам внушенията й, когато дори не си спомням да съм я виждала?

— Повярвай ми, тя често ти казваше да се преселиш в Аризона и ти го стори, но естествено остана с впечатлението, че сама си го решила.

Докато пазачът говореше, мислите ми се върнаха към онзи период от живота ми. Тогава си мислех, че Аризона е мястото, където трябва да бъда. Бях използвала техниката с виждане в южния хоризонт, за да реша къде да си потърся работа, и изпитах много силно чувството, че трябва да се насоча към Тъксън. Дори в един сън някой ми каза, че трябва да работя в книжарница. Нямах особена слабост към книги и ми се стори странно, че точно с тях трябва да работя, но когато пристигнах в Тъксън, аз отидох направо в една книжарница, на която имаше обява „Търсят се служители“. Приех работата, която се състоеше в това да пиша фактури, да водя счетоводството и да подреждам книги по лавиците.

— Който и от нас да идваше да те види — продължи Емилито, — той винаги въздействаше над двойника ти, затова ни помниш смътно като насън, с изключение на Нелида. Нея познаваш по-добре и от дланта на ръката си.

Толкова хора идваха в онази книжарница, но си спомних смътно една елегантна, красива жена, която дойде веднъж и се заговори дружелюбно с мен. Това беше много необичайно, защото никой друг не ми обръщаше внимание. Тя спокойно можеше да е била Нелида.

На някакво дълбоко ниво всичко, което говореше Емилито, придобиваше смисъл. Но за рационалния ми ум всичко изглеждаше толкова невъобразимо, че трябваше да съм луда, за да го повярвам.

— Всичко, което говориш, са пълни идиотщини — казах аз по-невъздържано, отколкото бях искала.

Острата ми реакция изобщо не го смути. Той изпъна ръце над главата си и ги завъртя в кръг.

— Щом наистина смяташ, че ти говоря пълни идиотщини, ще се осмеля да ти обясня какво става с теб — каза той с предизвикателна усмивка. — Само не ми се прави вечно на малка обидена ревля.

Чух гласа си пресежливо да пищи:

— Тъпкан си само с лайна, ти, проклет... — И в същия миг изгарящата ми ярост секна.

Не можех да повярвам, че крещя ругатни. Веднага започнах да се извинявам, като разправях, че нямам навик да крещя и да употребявам непристоен език. Уверих го, че съм възпитана по най-цивилизован начин от една майка с добри маниери, на която и през ум не й е минавало да повишава глас.

Пазачът се засмя и вдигна ръка да ме спре.

— Стига извинения — каза той. — Това го говореше двойникът ти. Той винаги е пряк и откровен, а понеже ти никога не си му позволявала да се изразява, той е изпълнен с ненавист и озлобление.

Обясни ми, че в момента моят двойник е крайно нестабилен от връхлетелите го нощес гръмове и мълнии, но най-вече от случката преди пет дни, когато Нелида ме бе тласнала в левия коридор, за да започна да правя магическия преход.

— Преди пет дни ли! — възкликнах аз и дъхът ми спря. — Искаш да кажеш, че съм висяла на дървото два дни и две нощи?

— Ти прекара там точно два дни и три нощи — каза той с назидателна усмивка. — Ние се редувахме да се качваме горе и да те наглеждаме дали си добре. Беше припаднала, но иначе нищо ти нямаше, затова те оставихме сама.

— Но защо бях овързана така?

— Ти най-жалко се провали в изпълнението на маневрата, която наричаме абстрактен полет или магически преход — каза той. — Този опит изчерпи запасите ти от енергия.

Той поясни, че всъщност това не е било точно провал от моя страна, а по-скоро преждевременен опит, който завършил като пълна катастрофа.

— А какво щеше да стане, ако бях успяла? — попитах аз.

Той ме увери, че в случай на успех не бих се оказала в по-благоприятно положение, но той би ми послужил като отправна точка, нещо като примамка или сигнален знак, който точно ще маркира пътя за в бъдеще, когато ще трябва да направя окончателния полет съвсем сама.

— Сега ти използваш енергията на всички нас — продължи той. — Всички ние сме призвани да ти помагаме. И всъщност ти използваш енергията на всички магьосници, които са ни предшествали и са обитавали тази къща. Ти живееш от тяхната магия. Все едно че си на вълшебна килимче, което те отнася до невероятни места — места, които съществуват единствено по пътя на едно вълшебно килимче.

— Но аз все още не разбирам защо съм тук — казах аз. — Просто затова, че нагуалът Джон Майкъл Абелар е сбъркал вратата и се е натъкнал на мен ли?

— Не, не е толкова просто — каза той и ме погледна прямо. — Всъщност Джон Майкъл

Абелар не е твоя нагуал. Има един нов нагуал и една нова епоха. Ти си член на групата на този нов нагуал.

— За какво говориш, Емилито? Каква нова група? Кой решава това?

— Силата, духът, онази безпределна сила там горе решава всичко. За нас доказателството, че принадлежиш към новата епоха, е твоето пълно сходство с Нелида. Тя като млада беше точно такава, каквата си ти сега; до такава степен, че и тя изчерпа цялата си резервна енергия, когато направи първия си опит за абстрактен полет. И също като теб тя едва не умря.

— Искаш да кажеш, че аз наистина съм можела да умра, като правех този опит, така ли, Емилито?

— Разбира се. И не защото магическият полет е толкова опасен, а защото ти си нестабилна. Ако някой друг направи същото, най-много да го поприсвие стомахът. Но при теб не е така. Ти също като Нелида пресилваш всичко, затова едва не умря.

— И след това единственият начин да те възстановим — продължи той — беше да те оставим горе на дървото, без да се докосваш до земята, за цялото време, което ти е необходимо да дойдеш на себе си. Нищо друго не ни оставаше да направим.

Колкото и невероятно да звучеше, случилото се постепенно започна да придобива смисъл за мен. Бях направила някаква страхотна грешка по време на срещата ми с Нелида. Нещо в мен бе излязло от контрол.

— Позволих ти вчера да пиеш от намерението в моята кратунка, за да проверя дали двойникът ти още е нестабилен — обясни Емилито. — И така се оказа! Единственият начин да го укрепим е чрез действия. И все едно дали ти харесва или не, но аз съм единственият, който може да насочва твоя двойник в тези действия. По тази причина аз съм твоят учител. Или по-точно аз съм учител на твоя двойник.

— Какво смяташ, че се случи с мен, като бях с Нелида? — попитах аз, все още неразбирайки съвсем какво точно не бе станало както трябва.

— Имаш предвид какво не се случи — поправи ме той. — Очакваше се да прекосиш бездната спокойно и хармонично и вече в левия коридор да пробудиш пълното осъзнаване на двойника. — И той се впусна в сложно обяснение на това какво са очаквали да се случи.

Под напътствията на Нелида аз трябвало да премествам осъзнаването си от тялото до двойника и обратно. Това прехвърляне означавало да съм премахнала всички естествени бариери, които се развиват в течение на жи вота, бариерите, които отделят физическото тяло от двойника. Планът на магьосниците, каза той, бил да ми позволят да се запозная с всички тях, понеже двойникът ми вече ги познавал. Но поради моята лудост аз не съм направила прехода спокойно и хармонично. С други думи, осъзнаването, което придобил моят двойник, нямало нищо общо с всекидневното осъзнаване на моето тяло. Това довело до усещането ми, че летя, без да мога да спра. Цялата ми резервна енергия се изчерпила, понеже нищо не я удържало, и двойникът ми обезумял.

— Извинявай, че ти го казвам, Емилито, но изобщо не разбирам за какво говориш — казах аз.

— Магическият преход означава да се прехвърли към двойника осъзнаването от всекидневния живот, с което разполага физическото тяло — отговори той. — Слушай ме внимателно. Именно осъзнаването от всекидневния живот искаме да преместим ние от физическото тяло към двойника. Осъзнаването от всекидневния живот!

— Но какво означава това, Емилито?

— Означава, че се стремим към трезвост, мярка, контрол. Изобщо не се интересуваме от

безумия и някакви безразборни резултати.

— Но какво означава това в моя случай? — настоях аз.

— Ти се отдаде прекалено на чувствата си и не можа да прехвърлиш осъзнаването от всекидневието си към твоя двойник.

— А какво всъщност направих?

— Натовари двойника си с някакво непознато, неконтролируемо осъзнаване.

— Каквото и да ми говориш, Емилито, просто ми е невъзможно да повярвам във всичко това — казах аз. — И всъщност то си е направо невъобразимо.

— Естествено, че е невъобразимо — съгласи се той. — Но ако търсиш нещо въобразимо, тогава няма защо да стоиш тук, да се вкопчват в съмненията си и да ми крещиш. За теб нещо въобразимо е да се съблечеш и да вирнеш крака.

И той ме погледна с похотлива усмивка, от която ме побиха тръпки. Но преди да успее да се защитя, той промени изражението си и стана крайно сериозен.

— Да извлечем на повърхността двойника спокойно и хармонично и да прехвърлим върху него осъзнаването от всекидневния си живот — това е постижение, което с нищичко не може да се сравни — каза той тихо. — Да направиш това, е нещо невъобразимо.

— А сега да направим нещо съвсем въобразимо — промени тона си той. — Да отидем да закусим.

20.

Третата ми нощ в къщата на дървото беше като на къмпинг. Просто се пяхнах в спалния чувал, заспах дълбоко и се събудих на разсъмване. Много по-лесно ми беше и да се спуска долу. Бях хванала цаката как да движа въженцата и ремъците, без да си напругам гърба и раменете.

— Това е последният ден от твоя преходен етап — съобщи ми Емилито, след като закусихме.

— Чака те още много работа. Но понеже си доста работлива, няма да ти е толкова трудно.

— Какво имаш предвид под преходен етап?

— От последния път, когато разговаря с Клара, досега това за теб беше шестдневен преходен етап. Не забравяй, че ти прекара шест нощи на дървото, три от които в безсъздание, а другите три — в осъзнаване. Магьосниците винаги броят събитията по три.

— И аз ли трябва да правя нещата по три? — попитах аз.

— Разбира се. Ти си наследница на Нелида, нали така? Продължаваш нейната приемствена линия. — Той леко се усмихна и добави: — Но засега ще трябва да правиш, каквото правя аз. Запомни, аз съм твоят водач, за колкото и дълго време да бъде нужно.

Като чух това, аз преглътнах притеснено. Когато Нелида бе включвала и мен в различните си твърдения, бях го приемала с известна гордост, но сега изобщо не ми допадаше, че пазачът ме присъединява към себе си.

Като забеляза притеснението ми, той ме увери, че сили извън контрола на когото и да било са ни събрали заедно, за да изпълним специфична задача. Затова сме длъжни да спазваме правилата, понеже именно по този начин се правят нещата в неговата магьосническа традиция.

— Клара подготви физическата ти страна, като те научи да правиш прегледа и поохлаби вратите ти чрез магическите движения — обясни той. — Моята работа е да спомогна за

стабилизиране на двойника ти и после да го науча на „прикриване“.

Той ме увери, че никой освен него не би могъл да ме научи на „прикриване“ с двойника.

— Можеш ли да ми обясниш какво означава „прикриване с двойника“? — попитах аз.

— Разбира се, че мога. Но едва ли има смисъл да говорим за него, понеже прикриване означава да правиш нещо, а не да говориш за правене. Пък и ти вече знаеш какво означава това, понеже си го правила.

— Къде и кога съм го правила?

— Първата нощ, когато спа в къщата на дървото — каза Емилито, — когато едва не умря от ужас. В този случай разумът ти беше неспособен да се справи със ситуацията, така че обстоятелствата те принудиха да зависиш от двойника си. Именно твоят двойник ти се притече на помощ и те спаси. Той бликна през вратите, които страхът ти бе отворил широко. Аз наричам това „прикриване с двойника“.

— Нагуалът и Нелида са майстори на двойника и те ще те запознаят с последните тънкости, при положение че аз вече съм свършил грубата работа — продължи той. — Така че моята работа е да те подготвя за тях, точно както Клара трябваше да те подготви за мен. И ако не си готова, те няма да могат да направят абсолютно нищичко с теб.

— Защо Клара не може да продължи да ми бъде учител? — попитах аз и отпих глътка вода.

Той се взря в мен, после примигна като птица.

— Правилото е да имаш двама въводители — каза Емилито. — Всеки от нас има двама въводители, включително аз самият. Но последният ми учител беше нагуал; това също е според правилата.

Емилито обясни, че нагуалът Хулиан Грау бил учител не само на него, но и на всеки от шестнадесетте членове на групата в къщата. Нагуалът Хулиан заедно със своя собствен учител, също нагуал на име Елиас Абелар, са открили всекиго от тях един по един и са му помагали по пътя му към свободата.

— Защо имената Грау и Абелар се срещат толкова често?

— Това са имена на силата — обясни Емилито. — Използва ги всяко поколение магьосници. И името на всеки нагуал се редува през едно поколение. Това означава, че нагуалът Джон Майкъл Абелар е наследил името от Елиас Абелар, обаче новият нагуал, този, който ще дойде след Джон Майкъл Абелар, ще наследи името Грау от Хулиан Грау. Такова е правилото за нагуалите.

— Защо Нелида каза, че аз съм една Абелар?

— Защото си същата като нея. И според правилата ти ще наследиш нейното последно име или първото ѝ име или ако искаш, може да наследиш и двете. Тя самата наследи и двете си имена от своята предшественичка.

— Кой определя това правило и защо поначало трябва да го има? — попитах аз.

— Правилото е законът, според който живеят магьосниците, за да ги предпази да действат произволно или на своя глава. Те трябва да се придържат към определените предписания, защото са посочени от самия дух. Така ми беше казано на мен и аз нямам причина да се съмнявам в това.

Емилито каза, че другият му учител бил жена на име Талия. Той я описа като най-изисканата жена, която човек изобщо може да си представи, че съществува на земята.

— Според мен Нелида е най-изисканото същество — промърморих аз, но се възпях да кажа нещо повече. Иначе щях да прозвуча също като Емилито, напълно обсебен от абсолютната

си преданост.

Емилито се наведе през кухненската маса и с вид на заговорник, който се кани да разкрие някаква тайна, каза:

— Съгласен съм с теб. Но почакай само докато Нелида истински те поеме; тогава ще я обичаш така, сякаш утрешен ден изобщо не съществува.

Думите му не ме изненадаха, защото вярно бе оценил нещо, което вече бях усетила — обичах Нелида така, сякаш винаги съм я познавала. Като че ли тя беше майката, която всъщност никога не съм имала. Казах му, че за мен тя е била най-доброто, най-красивото и най-безупречното същество, което изобщо съм срещала, въпреки факта, че само допреди няколко дни аз дори не знаех за съществуването ѝ.

— Но я познаваше — възрази Емилито. — Всички ние сме идвали да те виждаме, а Нелида се е срещала с теб по-често от всекиго. Когато ти пристигна тук с Клара, Нелида вече беше те научила безброй неща.

— Какво според теб ме е научила? — попитах неспокойно аз.

Той се почеса по главата.

— Ами научи те например да се обръщаш към двойника си за съвет — каза той.

— Ти каза, че съм направила това през първата ми нощ в къщата на дървото. Но аз не знам какво съм правила.

— Разбира се, че знаеш. Винаги си го правила. Ами какво ще кажеш за твоята техника да релаксираш и да се взираш в южния хоризонт, за да поискаш съвет?

В момента, в който го каза, нещо в ума ми се проясни. Напълно бях забравила едни сънища, които ми се бяха явявали в течение на годините — в тях една красива, тайнствена дама често ми говореше и ми оставяше подаръци на нощното шкафче. Веднъж сънувах, че ми е оставила един пръстен с опал, друг път това беше златна гривна с прикачено мъничко сърчице като талисман. Понякога тя присядаше на ръба на леглото ми и ми казваше неща, които започвах да правя, след като се събудех — например това взиране в южния хоризонт или пък да нося определени цветове, или дори да се срещам по определен начин, който повече ми отива.

Когато се чувствах тъжна или самотна, тя ме утешаваше и успокояваше, като ми шепнеше на ухото ласкави думички. Но най-живо си спомням как веднъж ми каза, че ме обича заради това, което съм. Точно тези думи употреби: „Обичам те заради това, което си.“ Когато бях много напрегната, тя разтриваше гърба ми или ме потупваше по главата, или разрошваше косата ми. Разбрах, че именно затова не исках майка ми да ме докосва. Не исках да ме докосва никой друг, освен тази дама. Когато се събуждах след някой от тези сънища, бях с чувството, че нищо на света няма значение, докато тази дама ме носи в сърцето си.

Винаги съм си мислела, че това са сънища-фантазия. Понеже бях учила в католически училища, аз дори си мислех, че тя е може би Дева Мария или някоя светица, която често ми се явява. Учила бях, че всички добри неща идват от тях. А по едно време дори си мислех, че тя е моята добра фея, но и в най-смелите си фантазии не бях допускала, че такова същество действително съществува.

— Това не беше Девата или някоя светица, глупаче — разсмя се Емилито. — Беше нашата Нелида. И тя наистина ти даде тези подаръци. Можеш да ги намериш под платформата в къщата на дървото. Те ѝ бяха дадени от нейната предшественица и сега тя ти ги предаде на теб.

— Искаш да кажеш, че пръстенът с опала наистина съществува? — попитах аз задъхано.

Емилито кимна.

— Иди и сама виж. Нелида ми каза да ти предам...

Преди да завърши изречението си, аз излетях от кухнята и се втурнах към предния вход на къщата. Със светкавична скорост се изкачих до къщата на дървото. Там, скрита под платформата, намерих кутийка, подплатена с коприна, в която имаше изящни бижута. Веднага познах пръстена с опала, в който се виждаше червено пламъче, както и гривната с талисманчето; имаше и други пръстени, златен часовник и диамантено колие. Извадих златната гривна със сърчицето и си я сложих. За първи път, откакто Клара си бе отишла, очите ми се изпълниха със сълзи. Но това не бяха сълзи от самосъжаление или тъга, а чиста радост и въодушевление. Защото вече знаех без никакво съмнение, че красивата дама не е била само сън.

Извиках името на Нелида и ѝ благодарих на висок глас за всичко, което бе правила за мен. Обещах да се променя, да стана различна и да правя каквото и да ми каже Емилито, всичко, стига само да мога отново да я видя и да разговарям с нея.

Когато се спуснах долу, Емилито стоеше до вратата на кухнята. Показах му гривната и пръстените и го попитах как е възможно да съм виждала същите бижута в сънищата си още преди години.

— Магьосниците са изключително загадъчни същества — каза Емилито, — защото през повечето време действат с енергията на своя двойник. Нелида е страхотен прикривач. Тя прави това в сънищата. Силата ѝ е толкова уникална, че може не само да се пренася другаде, но и да носи неща със себе си. По такъв начин тя можеше да те навестява. И затова името ѝ е Абелар. За нас Абелар означава *прикривач*. А Грау означава *сънувач*. Всички магьосници в тази къща са или прикривачи, или сънувачи.

— И каква е разликата, Емилито?

— Прикривачите правят планове и действат в съответствие с плановете си; те могат да измислят, подтикват и променят нещата, независимо дали са будни, или сънуват. Сънувачите се движат без всякакъв план или замисъл; те скачат в реалността на света или в реалността на сънищата.

— Всичко това е неразбираемо за мен, Емилито — казах аз, като разглеждах опаловия пръстен на светлината.

— Аз те водя, така че ще ти стане понятно — отвърна Емилито. — А за да ми помогнеш да те водя, трябва да правиш, каквото ти казвам. Всичко, което ще ти кажа, направя или ще ти препоръчам да сториш, е точно повторение на нещата, които са ми казвали моите двама учители, или е нещо, разработено в духа на това, което са ми казвали. — Той се наведе към мен: — Може и да не повярваш — прошепна той, — но ти и аз в същността си сме еднакви.

— В какво отношение, Емилито?

— И двамата сме малко луди — каза той с най-сериозно изражение. — Обърни особено внимание на това и го запомни. За да бъдем нормални, и двамата е теб трябва дяволски да се потрудим да уравниряваме не тялото или ума, а двойника.

Не виждах никакъв смисъл, за да мога да споря или да се съглася с него. Но докато сядах отново на кухненската маса, аз го попитах:

— Как можем да бъдем сигурни, че всъщност уравниряваме двойника?

— Като отворим вратите си — отговори той. — Първата врата е на ходилото на крака, точно в основата на палеца.

Той се пресегна под масата, хвана ми крака и с невероятно бързо движение ми събу обувката и чорапа. После с палеца и показалеца стисна като в менгеме възглавничката под палеца на крака ми и ставата на пръста. Изпищях от острата болка и от изненада. Дръпнах си крака

толкова силно, че си ударих коляното в масата отдолу. Станах и изкрещях:

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш! Той пренебрегна гневния ми изблик и каза:

— Посочвам ти вратите според правилника. Затова съсредоточи вниманието си.

Той стана, заобиколи масата и дойде до мен.

— Втората врата е в областта, която включва пресеца и вътрешната страна на коляното — каза той, като се наведе и потупа краката ми. — Третата включва половите органи и опашния прешлен.

Преди да успее да се отдръпна, той плъзна топлите си ръце между краката ми и като ме повдигна малко, силно стисна.

Опитах се да го отблъсна, но той ме хвана под кръста.

— Четвъртата и най-важна точка е в областта на бъбреците — каза той. Без да обръща внимание на раздражението ми, той ме бутна да седна обратно на пейката. Плъзна ръцете си нагоре по гърба ми. Свивах се от страх, но заради Нелида го търпях. — Петата точка е между плешките — каза той. — Шестата е в основата на черепа. А седмата е на върха на главата. — За да ми посочи последната точка, той със силен натиск плъзна кокалчетата на пръстите си до върха на главата ми. После се върна на своето място до масата и седна.

— Ако първият и вторият ни център е отворен, ние излъчваме определен вид сила, която хората може да намерят за непоносима — продължи той. — От друга страна, ако третата и четвъртата врата не са толкова затворени, колкото би трябвало да бъдат, ние излъчваме определена сила, която хората намират за много привлекателна.

Бях сигурна, че долните центрове на пазача са широко отворени, защото го намирах за по-противен и непоносим от когото и да било. Полу на шега и отчасти защото се почувствах гузна от чувствата си към него, аз си признах, че хората не ме приемат много лесно. Винаги бях смятала, че това се дължи на факта, че не владее светските обноски, което трябваше да компенсирам с пресилено нагаждане.

— Съвсем естествено е — съгласи се той. — Вратите на ходилата и прасците ти винаги са си били частично отворени. Друга последица от това, че са отворени тези долни центрове, е, че ти винаги си имала тромава походка.

— Чакай малко — казах аз, — нищо ми няма на походката. Аз практикувам бойни изкуства. Клара ми каза, че се движа много плавно и грациозно.

Той избухна в смях.

— Можеш да практикуваш каквото си искаш — отвърна той, — но въпреки това още си влачиш краката, като ходиш. Търтриш се като старче.

Емилито беше по-ужасен и от Клара. Тя поне проявяваше снизхождението да се смее с мен, а не на мен. Той обаче не проявяваше абсолютно никакво съчувствие към всичко, което изпитвах. Тормозеше ме точно както по-големите деца издевателстват над по-малките и по-слабите, които няма как да се защитават.

— Не се обиждаш, нали? — попита ме той, втренчен в мен.

— Аз? Да се обиждам? Не, разбира се. — Обаче вътрешно кипях от яд.

— Добре. Клара ме увери, че чрез прегледа си се освободила от голяма част от своето самосъжаление и чувство за собствена значимост. Чрез прегледа на живота си, особено на половия си живот, ти още повече си откряла някои от вратите си. Онова пропукване на врата ти, което чу, беше в момента, когато дясната и лявата ти страна се разделиха. Това отваря една бездна направо по средата на тялото ти, по която енергията се издига към врата,

мястото, откъдето се чу този звук. Когато чуеш това пропукване, то означава, че двойникът ти е на път да се осъзнае.

— И какво би трябвало да правя, когато го чуя?

— Изобщо не е важно да знаеш какво да правиш, защото почти нямаме какво да правим — каза той. — Можем или да си останем седнали, със затворени очи, или да станем и да се раздвижим наоколо. Важното е да знаем, че сме ограничени, понеже физическото ни тяло контролира осъзнаването ни. Но ако успеем да обърнем нещата така, че двойникът ни да поеме контрол над осъзнаването, на практика ние ще бъдем в състояние да правим всичко, което изобщо можем да си представим.

Той стана и дойде до мен.

— А сега преставаш вече да ме баламосваш с приказки, както правеше с Клара и Нелида — каза той. — За двойника можеш да научиш нещо единствено чрез действия. И ако още говоря с теб, то е, защото преходният етап не е приключил съвсем.

Той ме хвана за ръката и без повече думица направо ме повлече към задния вход на къщата. Там ме настани под едно дърво, като темето ми беше на десетина сантиметра под един нисък, дебел клон. Каза ми, че ще провери дали мога отново да проецирам навън двойника си, този път напълно осъзнато, и то с помощта на дървото.

Сериозно се съмнявах дали ще мога изобщо да проецирам нещо и му го казах. Но той настоя, че ако го възнамеря, двойникът ми ще започне да напират отвътре и ще се разпростре извън границите на физическото ми тяло.

— Какво по-точно трябва да правя? — попитах аз с надеждата, че ще ми покаже някаква процедура, която е част от правилата на магьосниците.

Той ми каза да затворя очи и да се концентрирам над дишането си. Докато релаксирах, трябваше да възнамеря как силата потича нагоре, докато достигна най-горните клони с това усещане, което излиза от върха на главата ми. Каза, че това щяло да бъде доста лесно, защото ще се ползвам от подкрепата на моя приятел, дървото. Енергията на дървото, обясни той, ще образува матрицата, според която ще се разшири осъзнаването им.

След като известно време се концентрирах над дишането си, аз усетих как по гърба ми се издигна една вибрираща енергия и се опита да излезе навън през върха на главата ми. Тогава нещо в мен се отвори. При всяко вдишване от мен се проточваше една линия към върха на дървото; когато издишвах, линията се връщаше отново в тялото ми. Чувството, че достигам върха на дървото, се засилваше след всяко вдишване, докато накрая истински повярвах, че тялото ми се е разширило и е станало високо и обемисто като дървото.

В един момент ме изпълни дълбока обич и емпатия* към дървото; в същия този миг нещо се издигна по гърба ми, излезе от главата и изведнъж се намерих да гледам света от най-горните клони. Това усещане продължи само миг, защото бе прекъснато от властния глас на пазача да се спусна долу и отново да се втека в тялото си. Почувствах как нещо като водопад, пенлив поток се спусна надолу, навлезе през върха на главата ми и изпълни тялото ми с познатата топлина.

— Не бива да оставаш прекалено дълго слята с дървото — каза ми той, когато отворих очи.

Изпитвах неудържим порив да прегърна дървото, но пазачът ме потегли за ръката и ме заведе до един голям камък наблизо. Седнахме. Той посочи, че с помощта на една външна сила, в този случай, като свързва моето осъзнаване с дървото, аз мога лесно да накарам двойника да се разшири. Но понеже това е лесно, ние се изправяме пред риска да останем свързани с дървото прекалено дълго, при което можем да източим от дървото жизнената сила, която му е нужна, за да се поддържа здраво и силно. Или пък може да оставим част от нашата енергия, като се почувстваме емоционално свързани с дървото.

— Човек може да се слива с всичко — обясни той. — Ако това или този, с когото се сливаш, е силен, твоята енергия може да се увеличи, както ставаше всеки път, когато ти се сливаше с магьосника Манфред. Но ако другият е болен или слаб, стой настрана. Във всеки случай ти трябва да правиш това упражнение и с едните, и с другите, защото, както всичко останало, това е меч с две остриета. Външната енергия винаги е различна от нашата, често пъти противодействаща.

Слушах внимателно какво ми разказваше пазачът. Едно нещо ми направи особено впечатление.

— Емилито, кажи ми защо наричаш Манфред магьосник?

— Това е нашият начин да потвърдим неговата уникалност. За нас Манфред не може да е нищо друго освен магьосник. Дори нещо повече от магьосник. Ако живееше сред същества от своя вид, той щеше да бъде магьосник. Обаче той живее сред хора, при това хора-магьосници, и въпреки това им е равен. Само един завършен магьосник може да постигне такъв подвиг.

Попитах го дали някога ще видя Манфред отново; пазачът сложи пръст на устните си и ме погледна така настойчиво, че млъкнах и реших да не разпитвам повече.

Той взе една пръчица и начерта овал върху меката пръст. После с една водоравна линия го раздели по средата. Като посочи двете части, той обясни, че двойникът се дели на долна и горна част, което при физическото тяло най-грубо съответства на коремната и гръдната кухина. В тези две части циркулират два различни потока. В долната циркулира изначалната енергия, с която разполагаме още докато сме в утробата. В горната част циркулира мисловната енергия. Тази енергия започва да навлиза в нашето тяло при раждането ни още от първото вдишване. Той каза, че мисловната енергия се развива чрез опита и се издига нагоре към главата. Изначалната енергия се спуска надолу към областта на половите органи. Обикновено в живота ни тези две енергии са разделени в двойника, като предизвикват слабост и неравновесие във физическото тяло.

Той начерта друга линия, този път отвесна, която разделяше елипсата по дължина на две части, които, както каза той, съответстват на дясната и лявата страна на тялото. В тези две части енергията също циркулира по две специфични схеми. В дясната страна енергията се движи нагоре по предната част на двойника и се спуска надолу по задната. В лявата страна енергията циркулира надолу по предната страна на двойника и нагоре по задната.

Той отбеляза, че грешката на повечето хора, когато се опитват да достигнат двойника, е да прилагат към него законите на физическото тяло и го тренират например така, сякаш е изграден от мускули и кости. Той ме увери, че е невъзможно двойникът да се развива чрез физически упражнения.

— Най-лесният начин да се реши този проблем е да се разделят двете — обясни пазачът. — Само когато двете страни са категорично разделени, осъзнаването може да протича от едната към другата. Точно това и правят магьосниците. Затова могат да минат и без глупостта на разните ритуали, заклинания и сложни техники на дишане, предназначени всъщност да ги обединят.

— Ами тези начини на дишане и магическите движения, на които ме учи Клара? И те ли са глупости?

— Не. Тя те учи само на неща, които биха ти помогнали да разделиш тялото от двойника си. Затова са крайно полезни за нашата цел.

Той каза, че може би най-голямата заблуда на човека е да смята, че здравето и доброто ни състояние са в сферата на тялото, когато по същността си контролът над живота ни е в сферата на двойника. Тази заблуда произтича от факта, че тялото контролира нашето осъзнаване. Той добави, че обикновено разполагаме осъзнаването си над енергията, която

циркулира в дясната страна на двойника, и резултатът от това е нашата способност да мислим, съобразяваме и да боравим успешно с идеи и хора. Понякога случайно, но по-често благодарение на подготовка осъзнаването може да се премести към енергията, която циркулира в лявата страна на двойника, и резултатът от това е поведение, не толкова насочено към интелектуални занимания или общуване с хора.

— Когато осъзнаването се насочи стабилно към лявата страна на двойника, той се пробужда и излиза на по-върхността — продължи той, — тогава човек е в състояние да извърши невъобразими подвизи. И в това няма нищо чудно, защото двойникът е нашият източник на енергия. Физическото тяло е просто съдината, в която се помещава тази енергия.

Попитах го дали има хора, които могат по своя воля да насочват осъзнаването си към едната или другата страна на двойника.

Той кимна.

— Магьосниците могат — отговори той. — В деня, когато успееш да го направиш, ти също ще бъдеш магьосница.

Той каза, че някои хора могат да преместват осъзнаването си към дясната или лявата страна на двойника, след като извършат успешно абстрактния полет, просто като насочват потока на дишането си. Такива хора могат да практикуват магии или бойни изкуства с такава лекота, с каквато могат да се занимават и със сложни академични построения. Той подчерта, че поривът да се насочи стабилно осъзнаването към лявата страна е един капан, безкрайно опасен от изкушенията на света от всекидневието поради присъщата му тайнственост и сила.

— Истинската надежда за нас е в средата — каза той, като докосна центъра на челото ми и на гръдния кош, — защото в стената, която разделя двете страни на двойника, има една скрита врата, която се отваря към трето, неуловимо, тайно отделение. Едва когато се отвори тази врата, човек може да изживява истинска свобода.

Той ме хвана за ръката и ме дръпна от камъка.

— Твоят преходен етап почти свърши — каза той и забързано ме потегли обратно в къщата. — Повече няма време за обяснения. Оставяме преходния етап зад себе си и затръщваме вратата. Ела, да вървим в моята стая.

Заковах се на място. Вече не просто се притеснявах, а направо се почувствах застрашена. Какъвто и чудак да беше Емилито и колкото и да ми бе говорил за етерния двойник, той все пак беше мъж, а споменът за това как в кухнята ме бе стиснал за интимните части още беше прекалено жив. Знаем, че не беше и просто безлично докосване с показна цел; съвсем ясно бях усетила похотта му, когато ме докосна.

Пазачът ме прониза с леден поглед.

— Какво по дяволите значи това, дето си била усетила похотта ми, когато те докоснах?

Можех само да се втренча в него със зяпнала уста. Той беше повторил абсолютно дословно мисълта ми. Изпълни ме прилив от срам и същевременно по цялото ми тяло пропълъзяха студени тръпки. Измънках някакви нескопосани извинения. Казах му как съм свикнала да се мисля за толкова красива, сякаш всички мъже ме намират за неустоима.

— Да правиш преглед, означава да изгориш всичко това — каза той. — Не си си свършила съвестно работата. И несъмнено това е причината, поради която се провали, когато се опита да направиш магическия преход.

Той се обърна и излезе от къщата.

— Още не е време да ти покажа, каквото имах предвид — каза той. — Не. Имаш да свършиш още много работа, докато пречистиш действията си. Много повече. И оттук нататък трябва да бъдеш двойно по-внимателна; трябва да полагаш двойно повече усилия, защото не можеш

да си позволиш повече никакви пропуски и недоглеждания.

21.

Моят преходен период завърши точно в мига, когато Емилито строго ме скастри, че съм изтълкувала грешно помислите му. От този момент той изостави причудливите си шегички и се превърна в най-взискателен инструктор. Нямах вече обяснения надълго и нашироко за двойника или други аспекти на магията, а оттук я нямаше и утехата, която ми даваше интелектуалното осмисляне на нещата. Сега имаше само работа, прагматична и взискателна. Месеци наред всеки ден от зори до здрач аз бях заета с нещо, докато накрая изтощена се качвах да спя в къщата на дървото.

Освен че продължих да се занимавам с кунг-фу и да обработвам градината, възложено ми беше да готвя обяда и вечерята. Пазачът ми показа как да разпалвам печката и да приготвям някои прости ястия, нещо, което майка ми напълно безуспешно се бе опитвала да ме накара. Понеже имах и други задължения, аз обикновено слагах наведнъж всичко в едно гърне на печката да се готви и се връщах чак когато станеше време за обяд. След като няколко седмици готвих едно и също ядене, успях да постигна нещо доста вкусно. Емилито каза, че може да се окаже ако не много добра готвачка, то поне такава, чиито ястия стават за ядене. Приех това като комплимент, понеже нищо, което бях готвила до момента — от кекс до руло „Стефани“, — изобщо не ставаше за ядене.

Хранехме се в пълно мълчание, което само той нарушаваше, ако имаше да ми каже нещо. Но ако аз поисках да разговаряме, той се потупваше по корема, за да ми напомни за деликатното си храносмилане.

Все още отделях по-голямата част от времето си на прегледа. Пазачът ми бе наредил да се върна към същите събития и хора, които вече бях подлагала на преглед, но този път трябваше да го правя в къщата на дървото. Понеже се качвах всеки ден в къщата на дървото, аз започнах да губя първоначалния си страх от височина. Наслаждавах се, че съм на открито, особено следобед — времето, което бях определила специално за тази задача. Под наставленията на Клара аз бях правила прегледа в тъмна пещера. Настроението от прегледа тогава беше тежко, земно, мрачно и често ужасяващо. В прегледа, който правех под ръководството на Емилито в къщата на дървото, преобладаваше ново настроение. То беше леко, въздушно, прозрачно. Спомнях си нещата с непозната яснота. Благодарение на допълнителната ми енергия или под влияние на това, че съм над земята, аз бях в състояние да си спомням безкрайно повече подробности. Всичко беше много по-живо и отчетливо, а аз проявявах все по-малко самосъжаление, потиснатост, страх или угризения, които бяха характерни за предишния ми преглед.

Клара ме бе научила да изписвам на земята името на всеки човек, когото бях срещала в живота си, и след като съм вдишала спомените, свързани с него, накрая да го изтрия с ръка. Емилито, от своя страна, ме караше да пиша имената на хората на сухо листо и след като приключа да вдишвам всичко, което си спомням за тях, да го изгоря с клечка кибрит. Той ми беше дал специално приспособление, за да изгарям листата — представляваше около 30-сантиметров метален куб, по чиито стени бяха пробити малки кръгли дупки. Една от стените беше наполовина от стъкло, като малко прозорче. В средата от вътрешната страна на капака имаше един остър шип. Откъм стената с прозорчето имаше лостче, което се плъзга навътре и навън — на него можеше да се закрепят клечката кибрит и да се драсне по грапавата повърхност вътре в кутията, след като се затвори капакът.

— За да се избегне опасността от пожар — бе ми обяснил Емилито, — трябва да забодеш листото на шипа под капака, така че, когато го затвориш, то ще се окаже по средата на кутията. После погледни вътре в кутията през малкото стъклено прозорче и чрез лостчето

драсни клечката, задръж я под листото и го наблюдавай, докато стане на пенел.

Докато наблюдавах как пламъкът поглъща всяко листо, аз трябваше с поглед да изтегля енергията от огъня, като винаги внимавам да не вдишвам пушека. Той ме бе инструктирал да събирам пепелта от листата в метална урничка, а използваните кибритени клечки — в книжна кесия. Всяка клечка кибрит представляваше останките от човека, чието име бе написано на сухото листо, изгорено от тази конкретна клечка. Когато урничката се напълнеше, аз трябваше да я изсипя от върха на дървото, за да може вятърът да разпилее пепелта на всички страни. Книжната кесия с изгорените клечки трябваше да спускам от дървото с отделен канап, а Емилито я поемаше с щипци и я слагаше в една кошничка, предназначена специално за тази цел. Той много внимаваше да не докосва изобщо клечките или кесията. Предполагах, че после ги заравяше някъде из хълмовете или ги изсипваше в потока, за да се разложат във водата. Той ме бе уверил, че изхвърлянето на клечките е последното действие в процеса на скъсване на връзките със света.

След като бях правила прегледа близо три месеца всеки следобед, Емилито внезапно промени режима ми на работа.

— Писна ми да ям твоите скучни манджи — каза той една сутрин, след като ми изкачи на дървото нещо за ядене, което беше приготвил.

Страхотно се зарадвах не само защото щях да разполагам с допълнително време, което да прекарвам на дървото, но и понеже наистина обичах да ям неща, готвени от някой друг.

Първия път, когато опитах негово ястие, аз разбрах със сигурност, че никога Клара не бе готвила храната, която ми поднасяше. Истинският готвач винаги е бил Емилито. Той придаваше на нещата специфичен вкус, така че каквото и да сготвеше, то беше истинско наслаждение.

Всяка сутрин около седем часа Емилито заставаше под дървото, готов да ми изкачи храната, която бе подредил в една кошница. След като закусах в къщата си на дървото, аз обикновено се връщах към прегледа, който веднъж след като се бях освободила от ужаса да разкрия нещо неприятно, вече се бе превърнал във вълнуващо приключение на изследване и прозрения. Колкото повече от миналото си вдишвах, толкова по-леко и свободно се чувствах.

Докато скъсвах старите връзки от миналото, аз започнах да формирам нови. В момента новата ми връзка беше с това неповторимо същество, което ме насочваше. Макар че се държеше много строго и ме съсипваше от работа, Емилито в същността си беше лек като перце. В началото се учудвах, когато и двамата с Клара твърдяха, че аз съм като тях. Но след като се замислих по-дълбоко, трябваше да призная, че бях с такъв тежък характер като Клара и същевременно толкова вятърничава, ако не и смахната, колкото Емилито.

Веднъж след като свикнах с неговата причудливост, аз вече не намирах никаква разлика между Емилито и Клара или нагуала, или дори Манфред. Чувствата ми към тях се припокриваха и аз започнах да изпитвам привързаност към Емилито, а един ден най-естествено започнах с удоволствие да го наричам Емилито. Първия път, когато се срещнахме, пазачът ми бе казал, че името му е Емилито — на испански умалително от Емилио. Тогава ми се струваше нелепо да наричам възрастен човек „малкия Емилио“, затова го правех много неохотно. Но като го опознах малко по-добре, вече изобщо не можех да си представя да се обръщам към него по друг начин.

Винаги когато се замислех за тях четиримата, те се сливаха в ума ми. Обаче с Нелида никога не ги смесвах. Тя беше нещо специално за мен; завинаги й бях отредила отделно място, и то над всички други, макар че я бях виждала само веднъж в реалния свят. Имах чувството, че в деня, когато бях фокусирала погледа си над нея, една връзка, която вече си е съществувала между нас, придоби външна форма. Една-единствена среща в осъзнаването на всекидневния свят, без значение колко краткотрайна бе тя, беше достатъчна, за да направи тази връзка

неразрушима и вечна.

Един ден, след като бяхме обядвали в кухнята, Емилито ми подаде някакъв пакет. Притиснах го до себе си, защото знаех, че е от Нелида. Опитах се да открия обратен адрес по него, но нямаше. Към пакета беше прикрепена картичка със смешна рисунка на жена, издала устни напред за целувка. Вътре с почерка на Нелида прочетох думите: „Целуни дървото.“ Разкъсах опаковката и намерих чифт меки кожени обувки, високи до глезените, с връзки догоре. Подметките бяха облепени с гумени шпайкове.

Поднесох ги на Емилито да ги види. Нямах представа за какво са предназначени.

— Това са твоите обувки за катерене по дърветата — каза Емилито и кимна с вид на познавач. — Нелида знае каква слабост имаш към дърветата, въпреки страха ти да не паднеш. Подметките са с гума, за да не нараняваш кората на дърветата.

Получаването на колета, изглежда, за Емилито бе сигнал да ми даде подробни указания как да се катеря по дърветата. Досега бях използвала само хамута, за да се издигам до къщата на дървото. Понякога дори подремвах в него, също като в хамак. Обаче никога не бях се катерила истински по дърво, освен на един съвсем нисък клон, от който се бях повесила, опряла крака в друг.

— Вече е време да открия от какво си направена — каза той без шеговитост в гласа. — Новата ти задача няма да е трудна, но ако не я изпълняваш с пълна концентрация, може да се окаже фатална. Трябва да приложиш цялата си новонасъбрана енергия, за да усвоиш това, което ще ти покажа.

Каза ми да го почакам до горичката от високи дървета пред главния вход на къщата. Миг покъсно Емилито се върна и донесе продълговата плоска кутия. Отвори я и извади няколко обезопасителни колана и гъвкави въжета за катерене. Завърза един колан на кръста ми и го свърза с друг, по-дълъг, като обезопасителните въжета, използвани в алпинизма. Като върза такъв колан и на себе си, той ми показа как да се катеря по дървото, като връзвам по-дългото въже около ствола на дървото и го използвам за опора, за да се придвижа нагоре. Той се катереше с бързи и точни движения; по пътя връзваше въженца по клоните, за да обезопаси позицията си. Крайният резултат беше паяжина от въженца, които му помагаша да се движи безопасно от една страна на друга около дървото.

Спусна се долу така пъргаво, както се бе изкатерил.

— Проверявай дали въжетата и възлите са вързани сигурно — каза той. — Тук не бива да допускаш никаква по-голяма грешка. Малките грешки са поправими, обаче големите са фатални.

— За Бога, трябва ли да правя всичко това, което ти току-що извърши? — попитах аз направо изумена.

Вече не се страхувах от височини, така че не това беше въпросът. А просто едва ли щях да имам търпението да връзвам всички тези възли и въженца, където трябва. Като си помислех колко време ми бе коствало само докато свикна да се движа нагоре и надолу по дървото в хамута.

Емилито кимна и весело се засмя.

— Това си е истинско предизвикателство — призна той. — Но веднъж хванеш ли му цаката, положително ще се съгласиш, че си струва. Ще видиш какво имам предвид.

Той ми подаде дългото въже и търпеливо ми показа как да връзвам и развързвам възлите; как да подпъхвам парчета гумен маркуч под въжето за катерене, за да не нараня кората на дървото, когато връзвам следващото въже около някой клон, за да си подготвя нова въжена линия за катерене; как да си държи краката, за да пазя равновесие; как да избягвам птичите гнезда в процеса на катерене.

Следващите три месеца работех под постоянното му наблюдение, като се задоволявах с по-ниските клони. Когато овладях значително цялото снаряжение и получих достатъчно мазоли по дланите, за да не ми трябват повече ръкавици; когато постигнах достатъчна гъвкавост и равновесие в движенията, Емилито ми позволи да опитам с по-високите клони. Най-старателно упражнявах по тях същите маневри, които бях усвоила на по-ниските клони. И един ден, без дори да съм си го поставяла за цел, аз стигнах до върха на дървото, по което се катерех. Този ден Емилито ми връчи нещо, което нарече най-символичния за мен подарък: беше комплект от три джунглово-зелени маскировъчни гащеризона със съответните кепета, явно купени на разпродажба от някой магазин за военни излишъци в Щатите.

Облечена в това работно облекло за джунглата, аз живеех в горичката от високи дървета, скупчени пред входа на къщата. Слизах долу само за да отида до банята и в редки случаи за да хапна с Емилито. Катерех се по което дърво си исках, стига само да беше достатъчно високо. Малко бяха дърветата, по които отказвах да се катеря — много старите, които биха намерили моето присъствие за натрапване, или съвсем младите, които не бяха достатъчно укрепнали, за да издържат моите въжета и движения.

Предпочитах млади, силни дървета, защото ме караха да се чувствам щастлива и изпълнена с оптимизъм. Но пък и някои от по-старите ме привличаха, защото можеха да ми кажат толкова повече неща. Единственото дърво обаче, на което Емилито ми позволяваше да спя нощем, бе онова с къщичката, защото само то имаше гръмоотвод. Спях на леглото платформа или подсигурана в кожения хамут, а понякога дори просто привързана за някой клон, който си бях избрала.

Любимите ми клони бяха дебелите и без чепове. Лягах по корем и облягах глава на една възглавничка, която винаги си носех, с ръце и крака обгръщах клона, като поддържах равновесие предпазливо, но много развеселяващо. Естествено, винаги бях обезопасена с въже през кръста, вързано за по-висок клон, просто в случай че загубя равновесие, докато спя.

Чувството, което развих към дърветата, не можеше да се опише с думи. Бях сигурна, че мога да попивам техните настроения, да узнавам възрастта им, техните прозрения и какво чувстват. Можех да общувам с едно дърво пряко, чрез някакъв усет, който произлизаше от тялото. Често общуването ни започваше с едно разливащо се чувство на чиста обич, почти толкова силна, колкото чувствата ми към Манфред; обич, която избликуваше от мен винаги неочаквано и без да съм го искала. Освен това бях в състояние да усетя как корените им се спускат в земята. Знаех дали имат нужда от вода и кои корени се насочват към подземен източник на вода. Можех да кажа какво е да живееш, стремейки се към светлината, предусещайки я, възнамерявайки я; какво е да усещаш жегата, студ или да те опустошават бури и светкавици. Узнах какво е никога да не можеш да помръднеш от предопределеното ти място. Да живееш в мълчание, да усещаш чрез кората, корените и да поемаш светлина чрез листата. Знаех без никакво съмнение, че дърветата усещат болка; знаех също, че веднъж установи ли се контакт, дърветата целите преливат от обич.

Както сядах на някой як клон, облегнала гръб на ствола на дървото, прегледът ми започна да протича в съвсем различно настроение. Можех да си спомням и най-дребните подробности от житейския ми опит без страх от каквото и да било неприятно емоционално развитие. Смеех се от сърце на неща, които някога бяха представлявали дълбока травма за мен. Вече бях загубила упоритата си наклонност да се самосъжалявам. Гледах на всичко от различна перспектива, не като градско чедо, каквото винаги съм била, а като освободен от тревоги и смирен дървесен обитател, в каквото се бях превърнала.

Една вечер, докато още ядохме задушното заешко, което бях сготвила, Емилито за моя изненада ме заговори оживено. Каза ми да остана след вечеря, защото има да ми каже нещо. Това беше толкова необичайно, че се развълнувах от нетърпеливо очакване. Единствените същества, с които бях разговаряла от месеци насам, бяха дърветата и птиците. Настроих се

да чуя нещо върховно.

— Ти вече шест месеца си дървесен обитател — започна той. — Време е да разбереш какво всъщност си правила там горе. Да отидем в къщата. Имам да ти покажа нещо.

— Какво ще ми покажеш, Емилито? — попитах аз, спомняйки си времето, когато бе решил да ми покаже нещо в стаята си, а аз отказах да го последвам.

Името Емилито свършено му прилягаше. Той ми бе станал най-обичното същество, също като Манфред. Едно от висшите прозрения, което бях получила веднъж, когато се бях настанила на високите клони на едно дърво, бе, че Емилито изобщо не е човешко същество. Можех само да предполагам дали някога е бил човек, който чрез прегледа се е освободил от всичко това. Неговата нечовешкост беше бариера, която не позволяваше на никого да я прекоси и да общува субективно с него. Нито един обикновен човек не можеше да надникне в това, което Емилито мислеше, чувстваше или виждаше. Но ако самият той пожелаеше, можеше да прекосява тази бариера към всеки от нас и да споделя нашите субективни състояния. Неговата нечовешкост бе нещо, което бях доловила още първия път, когато го срещнах на вратата на кухнята. Сега вече можех да се чувствам непринудено с него; и въпреки че все още бях разделена от тази бариера, аз се възхищавах от постижението му.

Понеже Емилито не ми отговори, попитах го още веднъж какво ще ми покаже.

— Ще ти покажа нещо от изключително значение — каза той. — Но как ти ще го видиш, зависи единствено от теб. Ще зависи от това дали си придобила мълчанието и равновесието на дърветата.

Ние забързано прекосихме тъмния двор и влязохме в къщата. Последвах го по коридора към вратата на неговата стая. Двойно по-напрегнато ми стана, като го видях да спира там за един безкраен момент и да вдишва дълбоко, сякаш за да се успокои и подготви за това, което предстоеше.

— Добре, да влизаме — каза той и леко ме подръпна за ръкава на блузата. — И едно предупреждение: не се взирай в нищо в стаята. Можеш да гледаш каквото си искаш, но трябва да обхождаш нещата с много лек, бегъл поглед.

Той отвори вратата и влязохме в причудливата му стая. От дългото живеене по дърветата напълно бях забравила она път, когато бях влизала в тази стая, след като Клара и Нелида си бяха отишли. Сега отново се удивих с колко странни вещи беше пълна. Първото, което забелязах, бяха четири лампона, поставени на пода по средата на всяка стена. Не бях в състояние изобщо да проумея що за лампи бяха това. Стаята и всичко в нея бе озарено от тайнствена, мека кехлибарена светлина. Достатъчно разбирах от електрическо оборудване, за да знам, че никоя стандартна крушка, дори и през лампион, направен от най-необичайна материя, не може да хвърля такава светлина.

Усетих Емилито да ме хваща за ръката и ми помага да прекрача един парапет, висок около педя, който ограждаше малка квадратна част в югозападния ъгъл на стаята.

— Добре дошла в моята пещера — каза той усмихнат, докато прекрачвахме в ограденото място.

В този квадрат имаше една дълга маса, наполовина прикрита от черна завеса, а до нея бяха наредени четири стола с най-необичаен вид. Всеки беше с висока, стабилна овална облегалка, следваща извивката на гърба, а вместо крака имаше солидна кръгла основа. И четирите стола бяха обърнати към стената.

— Не се взирай — напомни ми пазачът, помагайки ми да седна на един от столовете.

Забелязах, че са направени от някакъв пластичен материал. Кръглата седалка беше тапицирана, макар че не можех да определя с какво; беше твърда като дърво, но леко пружинираше, като се надигах и отпусках на мястото си. Освен това се въртеше, като се

извиех настрани.

Овалната облегалка, която сякаш просто обвиваше гърба ми, също беше тапицирана, но пак така твърда. Всички столове бяха боядисани в наситен небесносин цвят.

Пазачът седна на един стол до мен. Той го завъртя, за да е с лице към центъра на стаята, и с необичайно напрегнат глас ми каза и аз да се обърна. Когато го направих, ахнах и дъхът ми спря. Стаята, която бях прекосила само преди миг, беше изчезнала. Вместо нея гледах към безбрежно равно пространство, озарено от кехлибарена светлина. Стаята сега се простираше в безкрайно наглед пространство направо пред очите ми. Хоризонтът беше абсолютно черен. Опитах се да си поема дъх. Усещах някаква празнота в стомашната кухня. Долових, че подът под нозете ми се изплъзва и нещо ме притегля към празното пространство. Повече не усещах въртящия се стол под себе си, макар че още седях на него.

Чух Емилито да казва:

— Да се завъртим обратно.

Обаче нямах сили да завъртя стола. Изглежда, той ме беше завъртял, защото внезапно се озовах отново с лице към ъгъла на стаята.

— Невероятно, нали? — каза пазачът, усмихвайки се. Не бях в състояние да произнеса нито думичка или да задам въпрос. Знаех, че няма отговор. След минута-две Емилито отново завъртя стола ми, за да надникна още веднъж в безкрайността. Тази необятност на пространството беше толкова ужасяваща, че затворих очи. Усетих, че той отново ми завъртя стола.

— Сега стани от стола — каза той.

Аз се подчиних автоматично и застанах права, цялата неудържимо разтреперана, като се мъчех да си възвърна гласа. Той извъртя тялото ми с лице към стаята.

Скована от страх, аз упорито или мъдро отказвах да отворя очи. Пазачът силно чукна върха на главата ми с кокалчетата на пръстите си, от което очите ми моментално се отвориха. За мое облекчение стаята не беше черно безкрайно пространство, а както си беше преди, когато влязохме. Пренебрегвайки предупреждението му да гледам само бяло, аз започнах да се взирам във всеки един от тези непонятни предмети.

— Емилито, моля те, кажи ми какво е всичко това? — попитах аз.

— Аз съм просто пазачът — каза Емилито. — И пазя всичко това. — Той посочи с широк жест цялата стая. — Но проклет да съм, ако знам какво е. Всъщност никой от нас не знае какво е. Ние го получихме в наследство заедно с къщата от моя учител, нагуала Хулиан, а той го е наследил от своя учител, нагуала Елиас, който също го е наследил.

— Прилича ми на реквизит зад кулисите на театър — казах аз. — Но това е илюзия, нали, Емилито?

— Това е магия! Сега си в състояние да я възприемеш, понеже си освободила достатъчно енергия, за да разшириш възприятието си. Всеки може да го възприеме, при положение че е натрупал достатъчно енергия. Трагедията е, че по-голямата част от нашата енергия е впримчена в безсмислени грижи. Ключът към това е прегледа. Той освобождава тази впримчена енергия и *voilà!* Виждаш безкрайността направо пред очите си.

Разсмях се, когато Емилито каза *voilà*, понеже прозвуча толкова абсурдно и неочаквано. Смехът облекчи донейде напрежението ми.

— Но реално ли е всичко това, Емилито, или сънувам? — Това беше единственото, което успях да кажа.

— Сънуваш, обаче всичко това е реално. Толкова реално, че може да ни унищожи, като ни

разложи на частици.

Не бях в състояние да оценя рационално това, което бях видяла, затова не можех нито да повярвам, нито да се усъмня във възприятието си. Дилемата ми беше абсолютно непреодолима, също както и паниката ми. Пазачът се приближи до мен.

— Магията е нещо повече от черни котки и голи хора, които танцуват сред гробища в потайна доба, или урочасване на други хора — прошепна той. — Магията е нещо студено, абстрактно, безучастно. Затова ние наричаме акта на възприемането ѝ магически преход или полет към абстрактното. За да устоим на страховитото му притегляне, ние трябва да бъдем силни и непоколебими; това не е работа за плахи и малодушни. Така казваше често нагуалът Хулиан.

Интересът ми беше толкова силен, че ме заставяше да слушам с непозната за мен концентрация всяка дума, която казваше Емилито; през цялото време погледът ми беше привличан от онези вещи в стаята. Заключение ми беше, че никоя от тях не е реална. И все пак понеже аз очевидно ги възприемах, това ме накара да се зачудя дали и самата аз не съм нереална, или пък не си ги измислям. Те не само бяха неразгадаеми за ума ми, а просто не можех въобще да ги разпознавя.

— Сега се пригответе за магическия преход — каза Емилито. — Дръж се за мен, понеже животът ти зависи от това. Ако трябва, дръж се за колана ми или се качи на гърба ми. Но каквото и да правиш, за нищо на света не се пускай.

Преди да съм успяла да попитам какво следва, той ме настани да седна на стола и ме завъртя с лице към стената. След това го извъртя на деветдесет градуса, така че отново гледах към центъра на стаята и това ужасяващо безкрайно пространство. Той ми помогна да стана, придържайки ме за кръста, и ме накара да пристъпя няколко крачки в безкрайността.

Открих, че не съм в състояние да ходя, краката ми сякаш тежаха тонове. Усетих как пазачът ме тласка и като че ли ме вдига нагоре. Внезапно една огромна сила сякаш ме всмука и аз вече не вървах, а се носех из пространството. Пазачът се носеше до мен. Спомних си предупреждението му и се вкопчих в колана му. Това стана само в миг, понеже точно тогава нов приток на енергия ме понесе с най-голяма скорост. Изпищях му да ме спре. Той бързо ме прехвърли на гърба си и аз се вкопчих в него на живот и смърт. Стиснах очи, но нямаше никаква разлика — все така виждах пред себе си същото празно пространство, независимо дали очите ми са отворени или затворени. Носехме се из нещо, което не беше въздух; а и не беше над земята. Най-големият ми страх беше, че от този монументален взрив от енергия може да се изпусна и да не мога повече да се задържа на гърба на пазача. С всички сили се мъчех да се закрепя, да не се пускам и да не отслабя концентрацията си.

Всичко свърши така внезапно, както бе започнало. Разтърси ме пореден приток на енергия и се озовах застанала до синия стол, цялата вир-вода. Тялото ми неудържимо трепереше. Дишах задъхано и въздухът не ми стигаше. Косата ми бе паднала върху лицето, влажна и разрошена. Пазачът ме бутна да седна на стола и ме завъртя с лице към стената.

— Да не си посмяла да се напикаеш, докато седиш на този стол — с остър тон ме предупреди той.

Но аз бях отвъд всякакви телесни функции. Бях опразнена от всичко, включително от страха. Всичко се бе изцедило от мен, докато се носех в онова безкрайно пространство.

— Ти вече си в състояние да възприемаш като мен — каза Емилито с кимване. — Но все още нямаш никакъв контрол над този нов свят, който възприемаш. Този контрол се постига с дисциплина и натрупване на сила през целия живот.

— Никога няма да мога да си обясня това — казах аз и самоволно се завъртях към центъра на стаята, за да надзърна още веднъж в тази кехлибарена безкрайност. Сега вещите, които виждах в стаята, бяха дребни като фигурки на шахматна дъска. Трябваше съзнателно да ги

търся, за да ги забележа. От друга страна, студът и страховитостта на това пространство изпълваха душата ми с абсолютен ужас. Спомних си какво ми беше казала Клара за магьосниците, които са го виждали — как те се взирали в тази безкрайност и как тя също ги гледала със студено и непреклонно безразличие. Клара така и не беше ми казала дали самата тя се е вглеждала в нея, но сега знаех, че го е правила. Но какъв смисъл би имало да ми го каже тогава? Само щях да се засмея или да я взема за чудачка. Сега беше мой ред да се вглеждам в това, без никаква надежда да проумея какво всъщност гледам. Емилито беше прав, щеше да ми е нужен цял един живот на дисциплина и натрупване на сила, за да разбере, че се вглеждам в безпределното.

— Сега да погледнем другата страна на безкрайността — каза Емилито и внимателно завъртя стола ми с лице към стената. След това церемониално вдигна черната завеса, а аз гледах с празен поглед и се опитвах да овладея тракането на зъбите си.

Зад завесата имаше продълговата, тясна синя маса; нямаше крака и, изглежда, беше закрепена за стената, макар че не можех да забележа никакви панти или конзоли, които да я поддържат.

— Облегни се с ръце на масата, сложи юмруците си един върху друг и отпусни върху тях брадичката си, както ти бе показвала Клара — нареди ми той. — Натискай с юмрук брадичката. Главата си дръж спокойно, без никакво напрежение. Точно сега ни трябва спокойствие.

Направих, каквото ми каза. И мигновено в черната стена се отвори малко прозорче на около петнадесет сантиметра от носа ми. Пазачът седеше от дясната ми страна, като явно също гледаше през друго прозорче в стената.

— Вгледай се вътре — каза той. — Какво виждаш? Виждах вътрешността на къщата. Виждах главния вход и трапезарията в лявата страна на къщата, които бегло бях зърнала, като минавахме с Емилито първия път, когато влизах през главния вход. Стаята беше добре осветена и пълна с хора. Те се смееха и разговаряха на испански. Някои си сипваха храна от помощна маса, отрупана с най-различни изкушителни блюда, красиво подредени в сребърни подноси. Видях нагуала, а след това Клара. Тя имаше лъчезарен и щастлив вид. Свиреше на китара и пееше в дует с друга жена, която спокойно можеше да е нейна сестра. Беше също така снажна като Клара, но мургава. Нямаше жестоко зелените очи на Клара. Нейните също бяха жестоки, но тъмни и зловещи. После съзрях Нелида — танцуваше си сама под омайно красивата мелодия. Беше някак по-различна от начина, по който я бях запомнила, макар че не можех да определя в какво се състоеше разликата.

Известно време ги наблюдавах така омаяна, сякаш бях умряла и отишла на небето; сцената беше толкова ефирна, изпълнена с радост, толкова недосегаема за всекидневните грижи. Обаче внезапно бях изхвърлена от насладата ми, когато видях една втора Нелида да влиза в трапезарията от страничната врата. Не можех да повярвам на очите си — те бяха две! Обърнах се към пазача и му отправих мълчалив въпрос.

— Тази, която танцува, е Флоринда — каза той. — Тя и Нелида са абсолютно еднакви, само дето Нелида изглежда малко по-нежна. — Той ме изгледа и ми намигна. — Но е много по-безпощадна.

Преброих хората в стаята. Освен нагуала те бяха четиринадесет души, девет жени и петима мъже. Двете Нелида, Клара и мургавата ѝ сестра и пет други жени, които не познавах. Три от тях определено бяха много възрастни, но подобно на Клара, Нелида, нагуала и Емилито, възрастта им не можеше да се определи. Другите две жени бяха само няколко години по-големи от мен, може би към средата на двадесетте.

Четирима от мъжете бяха по-възрастни и изглеждаха жестоки като нагуала, но петият беше млад. Той беше мургав, невисок на ръст и много силен на вид. Косата му беше черна и

къдрава. Жестикулираше много оживено, като говореше, а лицето му беше енергично и много изразително. Имаше нещо у него, което го отделяше от останалите. Сърцето ми подскочи и мигновено се почувствах притеглена от него.

— Той е новият нагуал — каза пазачът.

Докато се вглеждахме в стаята, той ми обясни, че всеки нагуал внася в магията си своя специфичен темперамент и опит. Нагуалът Джон Майкъл Абелар, бидейки индианец яки, бе внесъл в своята група трагичното светоусещане на яки, което оставя характерен отпечатък върху действията на всички в групата. Тяхната магия, каза той, е пропита с мрачното настроение на тези индианци. И всички те, включително и аз, са обвързани с правилото да опознаят индианците яки, да следват техния начин на живот, изпълнен с превратности.

— Тази насока ще преобладава и при теб, докато новият нагуал не поеме нещата — каза ми той на ухото. — Тогава ще трябва да се пропиеш с неговия темперамент и опит. Това е правилото. Ще трябва също да се запишеш да следваш. Той е потънал в академични занимания.

— Кога ще стане това? — попитах аз шепнешком.

— Когато всички членове на моята група заедно се изправят пред тази безкрайност в стаята зад нас и ѝ позволят да ни разтвори — тихо отвърна той.

Започна да ме обгръща мъгла от преумора и отчаяние. Прекалено голямо беше напрежението да се мъча да разбера невъобразимото.

— Тази стая, на която аз съм пазач, е акумулираното намерение и сума от темпераментите на всички нагуали, предшествали Джон Майкъл Абелар — каза той на ухото ми. — И няма на земята начин, по който бих могъл да обясня каква е тази стая. За мен, точно както и за теб, тя е абсолютно непонятна.

Отместих поглед от трапезарията и цялото оживление на хората в нея и погледнах Емилито. Искаше ми се да се заплача, защото най-сетне бях проумяла, че Емилито е също толкова самотен като Манфред; едно същество, способно на невъобразимо осъзнаване и все пак натоварено с бремето на самотата, която носи това осъзнаване. Но желанието ми да заплача беше краткотрайно, защото разбрах, че тъгата е твърде елементарно чувство и наместо нея би трябвало да изпитвам страхопочитание.

— Новият нагуал ще поеме грижата за теб — каза Емилито, като насочи отново вниманието ми към трапезарията. — Той е последният ти учител, този, които ще те отведе до свободата. Той има много имена, по едно за всяка различна страна на магията, с която се занимава. За магията на безкрайността неговото име е Дилас Грау. Някой ден ще се срещнеш с него и с останалите. Ти не можа да го направиш в оня ден, когато беше с Нелида в левия коридор, нито ще можеш да го сториш сега, тук с мен. Но скоро ще направиш прехода. Всички те очакват.

Обхвана ме неописуем копнеж. Искаше ми се да се промуша през това наблюдателно прозорче и да бъда в стаята с тях. Там беше изпълнено с топлота и обич. И те ме чакаха.

* Голямата пустиня (исп.) — Бея. пр.

* Врасеро (исп.) — общ работник — Бел. пр.

* Хора, които гадаят по произволните фигури, образувани, като се хвърли шепа пръст на земята

* Една от системите на китайските мъдrecи за хармонизиране на света — Бел. пр.

* Разбираш ли? (итал.) — Бел. пр.

** Zapote (исп.) — Тропическо дърво с много сладки, ядивни плодове — Бел. пр.

* Царевично тесто с различна плънка, което се вари или пече обвито в бананови листа — Бел. пр.

* От келтската митология — женски дух, който витае около някоя къща и с писъците си предвещава смърт в семейството — Бел. пр.

* В случая — способност за **вживяване в чувствата и мислите** на някой друг — Бел. пр.